

Regd. No. 2975.

1975:

SRI RAMANUJAN

Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHIPEPURAM-3.

முத்திரை நூல் 260, 261

குருவி : P. B. அனங்காராசாராயர்.

வாருட சந்தை மு. 8.

குருவி வாருட சந்தை மு.

பிரதிவாரான பிரதிவாரான
கிடைக்கிற பிரதிவாரான

குருவி வாருட சந்தை மு. 8. பிரதிவாரான

ஒழிவார் கள் வாழி அதுவிச்செயல் வாழி *
 குருவி து சிவகுரவர் தாழ்வாழி *—ஏற்பாடு
 முயல் வாய்க் காலாத்தாவகல் தாழ் வாழி *
 செய்யும்தா தாழ்வுடன் கேள்வது.

1970 மூலம், செப்டம்பர் மாத மாண்பு அமைனி, புத்திரி

ஸ்ரீ ராமாநுஜன்—260, 261

சென்னை வத்கரந்த ப்ரகாசனலூபா மூலமாக மாதந்தேஷும் வெளிவரும் பந்திலை

ஆசிரியர் : ஸ்ரீ காஞ்சி. P. B. அன்னங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 22

ஸாதாரணன் ஆவணி-புரட்டாசிமீ
1970 ஆகஸ்டு - செப்டம்பர் மீ

ஸஞ்சிலை 8, 9.

அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு

அன்புடையீர் ! நிகழும் ஸாதாரண ஸம்வத்ஸரத்தின் பெருமையைப்பற்றி அடிக்கடி நாம் அறிவிக்க வேண்டுமோ? நினைவுட்டத்தான் வேண்டுமோ? ஏற்கெனவே நாம் தெரிவித்திருக்கிறபடி அழுர்வக்ரந்த வெளியீடுகள் இடையூறு நெருங்குமின்றி நமது மனோரதப்படியே நடைபெற்றுவருகின்றன. ஸ்ரீராமாநுஜனுடைய சென்றவிதம் முழுஷாப்படி ஸாரார்த்த தீபிகையைத் தாங்கி வெளிவந்தது. அப்படி முறையே ஸ்ரீவசநஷ்டங்களுதி ஸாரார்த்த தீபிகைகளைத் தாங்கி வெளிவர வேண்டும். தத்வத்ரயஸாரார்த்த தீபிகையும் ஸ்ரீவசநஷ்டங்களை ஸாரார்த்ததீபிகையும் அச்சமுடிந்து எதித்தமாகியேயுள்ளன. அவற்றை ஸ்ரீராமாநுஜன் மூலமாகவே வெளியிட நிச்சயித்தும் அங்ஙனம் தெரிவித்துமிருந்த நாம் அவ்வபிப்பிராயத்தை மாற்றிக்கொள்ள நேர்ந்தது; காரணம் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

* ரஹஸ்யார்த்தங்கள்—தத்துவார்த்தங்கள் அல்லது சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிரம்பிய நூல்களில் எல்லார்க்குமே ருசியன்டாவது அரிது. லோகாபிராமமான கட்டுரைகளை வாசிப்பதில்தானே பலர்க்குப் பள்ளமடையான ருசி; இதைப் பலர் ஸ்ரஷ்டமாகவும் தெரிவித்து நமக்குக் கடிதமெழுதி வருகிறார்கள். அன்னவர்களுக்கு ரஹஸ்யார்த்த நூல்களை யனுப்புவது தகுதியற்றதென்றே முடிவுசெய்து கொண்டோம். விருப்பமுள்ளவர்கள் தெரிவித்துத் தருவித்துக்கொள்ள வேண்டியது. தத்வத்ரய ஸாரார்த்த தீபிகை பெறவிரும்புமவர்கள் [ஏற்கெனவே சந்தா செலுத் தியவர்களாயிருந்தால்] ஒரு சூராய் மட்டும் ஸ்டாம்பாகவோ M. O. மூலமாகவோ கோஸ்டல் ஆர்டர் மூலம் கவோ அனுப்பி அதனைப் பெறுக. ஸ்ரீவசநஷ்டங்களை ஸாரார்த்த தீபிகைக்கும் இதுவே நியமம். வருடச்சந்தாவோ ஜீவியச்சந்தாவோ செலுத்தினவர்களுக்குமட்டுமே இந்த நியமமென்பதை மீண்டும் தெரிவிக்கி

கிரும். மற்றையோர்கள். இரண்டு சூபாயனுப்பி தத்வத்ரய ஸாரார்த்ததீபிகையும், மூன்று சூபாயனுப்பி ஸ்ரீவச்சந்தூஷண ஸாரார்த்த தீபிகையும் பெறுவார்களாக.

* — விருந்தளிப்பின் அறிவிப்பு —

மணவாளமாழுனிகளின் அறுநாளுண்டு நிறைவுவிழாக் கொண்டாட்டம் நிகழ்த்தும் வகைக்குப் பலர் பலவாறு திட்டமிட்டு வருகிறார்கள். அவற்றை நடை முறையில் உலகமறியும். ஸ்ரீராமாநுஜன் மூலமாக நாம் நடத்த நிச்சயித்திருப்பதைக் கேள்வி. நாளது ஐப்பசி மாதத்திற்குள்ளாக அல்லது தை மாதத்திற்குள்ளாக * அரிய பெரிய அறுநாள் விருந்துகள் * வெளியிட நிச்சயித்து இப்போது இருந்து விருந்துகளை வெளியிட்டுவிட்டோம். ஸமீபகாலத்தில் நாம் திருவரங்கம் பெரிய கோயில், மதுரை, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், ஆழ்வார்திருதகரி, திருக்குறுங்குடி முதலிய தில்யதேசங்களுக்கு விடைகொள்ளவும் ஆங்காங்கு பலபல ஸஹ்ருதய ஸஹ்ருந் மணிகளைச் சந்தித்து வார்த்தையாடவும் வாய்த்தது. அவர்கள் பெரும்பாலும் ஸ்ரீராமாநுஜனை விரும்பி வாசிப்பவர்களாம். அவர்களைனவரும் ஒருமிடருகச் சொன்னதுகொண்டே நாம் இந்த அறுநாள் விருந்துகளை அளிக்க ஆசைகொண்டோம். ஒருகால் வாசித்துவிட்டு உள்ளே போட்டுவிடாமல் அடுத்தடுத்து எடுத்து வாசிக்கக்கூடிய விருந்துகள் நிரம்பிய ஒரு ஞானபொக்கிஷாம் வேண்டுமென விரும்பினார்கள் ஒவ்வொருவரும். அனைவரையும் ஒருநிகராக தருப்தி பெறுத்த இயலாது. ஆயினும் ஒருவாறு தருப்திபெறுத்த முயன்று இதனை வெளியிடுகிறோம்.

உபந்யாஸக் கலைஞர்க்கை மென்று பெயரிட்டு நாம் வெளியிட்டிருப்பவற்றை உலகம் அநுபவித்திருக்கின்றது. அவற்றை உபந்யாஸகர்களும் பெரும்பாலும் பயன் பெற்று வருவதாகப் பலவிடங்களிலிருந்தும் தெரிவித்து வருகிறார்கள். அன்னவர்களுக்கு இவ்வறுநாறு விருந்துகளும் நிதய போக்யமான நிதியாகும். ... *

ஒரு முக்கியமான விண்ணப்பம்

இந்த விருந்துகளைல்லாம் அனைவரும் விரும்பி வாசிக்கக்கூடிய நிலைமையில் அமையவேணுமென்பதே அடியேனுடைய குறிக்கோள். பரமஸ்தவநிதியான மணவாளமாழுனிகளைச் சிந்தனை செய்துகொண்டே யெழுதப்படுவதாதலால் ஸாத்திகர்கள் உக்கும்படியான முறையில்தான் ஒவ்வொரு விருந்தும் அமையும். வைத்திகர்களோடு வெளாகிகர்களோடு வாசியற அனைவரும் திருப்பித் திருப்பி அடுத்தடுத்து வாசிக்கும்படியான விஷயங்கள் இதில் மலிந்திருக்கவேணுமென்பது ஆசை. அடியேனுடைய கண்ணில் பல விஷயங்கள் தினப்படியாகப் படுவதுண்டாதலால் அவற்றில் பொருட்கேடு சுவைக்கேடு முதலியன தோன்றினால் அவற்றைப்பற்றின விமர்சங்களும் இதில் இடம்பெறும். இது முக்கியமாக உலக நன்மையை உத்தேசித்தேயாகும். இதில் மேலே சி முதல் 16 வரையிலுள்ள பக்கங்களில் கானும் விருந்துகள் இதற்குச் சான்றாகும். திருப்பாவையைப் பற்றின இன்சுவைப் பொருள்கள் பலவற்றையும் ரளிகர்கள் அநுபவிப்பதற்கு அந்த எட்டுப் பக்கங்களும் இன்றியமையாதனவாம். இத்தகைய சிலவிஷயங்களால் ஒருவரிந்து வருந்த நேர்ந்தாலும் உலகமெல்லாம் களிக்குமென்பது நமது நம்பிக்கை.

ஸ்ரீ:

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.
ஆழ்வாரெம்பெருமானூர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாள மாமுனிகளின் அறுநாளுண்டு நிறைவு நினைவு
மலர்களுள் ஒன்றான

அரிய பெரிய அறுநாறு விருந்து

ஸ்ரீகாஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதியது

— தேஹவைத்தியனும், ஆத்மவைத்தியனும் —

1. “நோயற்றவாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்” என்றிருக்குமவர்கள் நோயற்ற வாழ்ச்சியின் பொருட்டு நித்தியமும் மருத்துவனுக்குக் கைகாட்டவேண்டும். அவர் சொல்லுகிறபடியே நடந்துவரவேண்டும். அவர்க்குப் பணம் தரவேண்டும். நோய் உடலுக்குப் போலவே ஆண்மாவுக்குமுண்டு; ஆண்மாவும் நோயற்று வாழ வேண்டுமானால் இதற்காகவும் மருத்துவகீன நாடவேண்டும்; உடல்மருத்துவன் பணம் பெற்றுக்கொண்டு பொய்யித்தலாடகம் பேசி வஞ்சலை கள் செய்வான். உயிர்மருத்துவன் நம்மிடம் பணம் எதிர்பாராததோடு வேண்டும் ஸமயங்களில் நமக்குப் பணம் தருவன்; இந்த மருத்துவனுக்கு நாம் கைகாட்டவேண்டாம். அவனுடைய கையை நாம் காணவேணும். “அஞ்சேலன்று கைகவியாய்” என்று வேண்டி அவனது அபயமுத்திறரயோடு கூடிய திருக்கையை நாம் காணவேணும். மருத்துவன் சொல்லுகிறபடி நாம் கேட்டு அப்படியே நடந்துகொள்ளவேணு மென்பது இங்குமுண்டு. ஆனால் இந்த மருத்துவன் மனம் போனபடியே புதிது புதிதாக ஏதும் சொல்லமாட்டான். வெகு நாளைக்கு முன்னமே தன் கட்டளைகளை கீதாதிகளிலே யெழுதிவைத்திருக்கிறான்; அதன்படி நாம் நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

— உடல் மருந்துக்கும் உயிர் மருந்துக்குமுள்ளவாசி —

2. உடல்மருத்துவர்கள் ஒருவரிருவரல்லர்; பல்லாயிரவருளர். ஊர் தோறும் வீதிதோறும் பலபலருளர். உயிர் மருத்துவன் ஒருவனே. அவனைத்தான் * மருத்துவனும் நின்ற மாமனிவண்ணு! * என்று பெரியாழ்வாரமழக்கிறார். • வைத்யோ நாராயணே ஹரி: * என்று வைத்திக்கள் சொல்லுவர்கள். ஸஹஸ்ர நாமத்தில் (நிர்வாணம் பேஷைம்) *பிழக்க என்று பிழக்காகச் சொல்லப்படுகிறான். உடல்மருத்துவன் மருந்தென்று ஒன்றைக் கொடுத்து அதற்காகவும் பணம் பிடுங்குவன். இந்த உயிர்மருத்துவன் தானே மருந்தாயுமிருப்பன். *மருந்தும் பொருளுமூதமுந்தானே * என்கிறார் பேயாழ்வார். * நிர்வாணம் பேஷைம் * என்கிறது ஸஹஸ்ரநாமம். *மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கென்று பெருந் தேவர் குழாங்கள் திருநாட்டிலே பிதற்றிக்கொண்டிருப்பதாக நம்மாழ்வாரருளிச் செய்கிறார். கிருநாட்டிலும் மருந்து வேண்டியிருக்கிறது. இதன் மருமத்தை தவயத்தின் முடிவிலுள்ள நம: பதம்காட்டும்; அதைப்பெரியார் வாய்க் கேட்டுணர்க.

— கைகால் முளைத்த மருந்தையே ஆழ்வார் தேடுகிறார் —

3. நம்மாழ்வார் நினைவு வந்தபடியாலே அவருடைய அற்புதமானவோ அருளிச்செயல் நினைவுக்கு வருகிறது. உலகத்தில் நோயாளிகளை நோக்கி வினவு மவர்கள் “யார் னவத்யர்? எது மருந்து?” என்றுகேட்பார்களே தவிர ‘ஆர் மருந்து?’ என்று ஒருவரும் கேட்கமாட்டார்; கேட்பதில்லை. மருந்தென்கிற வஸ்து அசேதன மாண்கயாலே ‘எது மருந்து?’ என்றுதான் கேட்கக்கூடியது; அப்படித்தான் கேட்டு வருகிறார்கள். நம்மாழ்வாரோவென்னில், திருவாய்மொழியில் (7-1-5) *ஆர்மருந்தினியாகுவார்? * என்கிறார். “ஆர்மருத்துவராகுவார்” என்றாகில் பொருத்தமாயிருக்கும். ஆர்மருந்தாகுவாரென்றது விலக்ஷணப்ரயோகமாகவன்றே வள்ளது; ஆழ்வார் அசேதனமான மருந்தைக் கொள்பவர்கள் என்பது இதனால் விளங்கிற்றனரே. கைகால் முளைத்த மருந்துதான் உயிர்நோயைத் தீர்க்கும் மருந்தாகும். சுடராழி சங்கேந்தியிருக்கும் மருந்தையே நம்மாழ்வார் நாடுகிறார். நம்மாழ்வாரைச் சேர்ந்த நாழும் அதையே நாடுவோம். அந்த மருந்தின் பிரதிநிதி கள் ஆசாரியர்கள். * பிதகவாடைப்பிரானார் பிரமக்குருவாகிவந்து * ... *

— பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாரில்கை —

4. நோய்கள் ஒருவகைப்பட்டிருக்கையன்றியே பலவகைப்பட்டிருப்பதையறியாதாரில்லை. ஒவ்வொரு நோய்க்கும் மருத்துவர்கள் பலபலருளார். ஒரு நோய்க்கு ஒன்றுதான் மருந்து என்பதும் கிடையாது. சிரங்கு என்கிற ஒரு சிறு நோய்க்கு எத்தனை மருந்துகள் பார்த்து வருகிறோம்! பெரியாழ்வார் ஒரு நோயை யெடுத்துக்கூறி இதற்கு மருந்தறிந்தவன் ஒருவனேயுள்ளன், வேறுயாருமிலர் என்கிறார் ஒரு பாசுரத்தில். அந்தப் பாசுரம் தெரியுமோ? * எருத்துக் கொடியடையானும் பிரமனுமிந்திரனும், மற்றுமொருத்தரும் இப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை* என்பதாம். சிவனும் பிரமனுமிந்திரனும் முதலான எந்தத் தெய்வமும் பிறவியாகிற நோய்க்கு [ஸம்ஸாரவியாதிக்கு] மருந்தறியமாட்டா தென்றார். பின்னை அறியுந்தெய்வம் ஒன்றுமில்லையோவென்ன, திருமாலிருஞ்சோலை மலையுறையுந் தெய்வமே மருந்தறியுந் தெய்வமென்று; தலைக்கட்டினார். மலைப் பிராந்தத்தில்தான் எதித்தெள்ளதங்கள் விளையுமென்று கூறுவர்கள். ஆகவே இந்த மருந்தும் மருத்துவனும் திருமாலிருஞ்சோலைமலையில்தானுள்ளதாகக் கண்டு பிடித்தனர் பெரியாழ்வார். மிகுந்த ஆபத்தென்று மருத்துவனிடம் ஒடிச்சௌல்லு மவர்கள் ‘ஐயா! ஒன்றும் பயமில்லையா? உங்கள் வாயினால் பயமில்லையென்று ஒரு சொல் சொல்லிவிட்டால் போதுமையா!” என்பர்கள். அப்படியே மருத்துவனுய் நின்ற இந்த மாமணி வண்ணனை நோக்கியே (அடுத்த பாசுரத்தில்) *அஞ்சே வென்று கைக்கவியாய்* என்று பிரார்த்திக்கிறார் பெரியாழ்வார். உண்மையில் இந்த மாமணிவண்ண மருத்துவன் அஞ்சேவென்று கைக்கவித்தால் ஏழேழ் பிறவிக்கும் அஞ்சவெண்டியதேயில்லை. *போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிலை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேறறநீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யுஞ்சேமத்தை யென்னுவாரில்லையே* ... *

— மருந்தில்லாததொரு மஹாவியாதி —

5. ஸௌவண்ணன் எம்பெருமானுங்கூட மருந்தறியப்பெறுத ஏரு வியாதி யுண்டு. அஃது இன்னதென்று தெரியுமா? எடுத்துக்காட்டினால்தான் தெரிந்து கொள்ளமுடியும். நாம் எடுத்துக்காட்டுவதற்குமுன்னே அவரவர்களே சிறிது ஆலோசித்துப்பார்த்துத் தெரிந்துகொள்க. நாமேயெடுத்துக்காட்டுகிறோம். வட மொழியில் அஸுயையென்றும் தென்மொழியில் பொருமையென்றும் சொல்லப் படுவதொன்றுண்டே; இது மனிதர்களுக்கு கிகப்பெரிய வியாதி. உண்மையில் இதற்கு மருந்தே கிடையாது; உலகத்தில் அவரவர்களுக்குப் பெருமைகளைப் பகவான் அருள்செய்கிறுன். குலத்தாற்பெருமை, தனத்தாற்பெருமை, அழகினுற் பெருமை, கஸ்வியினுற் பெருமை,.....என்னும்படியான பெருமைகளை மனிதன் தன் முயற்சியினால் பெற முடியாது; எம்பெருமானருள் ஒன்றினால்தான் பெற முடியும். இவை பெற்றவர்களைக்கண்டு நாம் உக்கவேணுமேயல்லது பொருமைப் பட்டுப் பயனில்லை. ஆனால் பொருமைப்படுகிறோம். இது மருந்தில்லாத வியாதியே. இந்த வியாதி உண்டாகாமலே யிருந்தால் கேடுமீம். உண்டாகி விட்டால் உயிருள்ளாவும் செத்துச் சுண்ணும்பாக வேண்டியதே. ... *

— வைத்யரை வேறு நகர்ந்தே யோடச்செய்த வைதிகர்கள் —

6. ஒருவர் டாக்டர் படிப்பு படித்து உயர்பதவியில் தேறினார். T. M. P., M. B B. S., முதலான பட்டங்களைல்லாவற்றுக்கும் மேலான பட்டம் பெற்று, பிறகு செய்யவேண்டியதென்ன? ப்ராக்டிஸ்செய்து பொருளீட்ட வேண்டியது தானே. அதற்கு வழிதேடினார். ஸமீபத்தில் தனிகர்கள் வாழும்படியான ஒரு பெரிய அக்ரஹாரம் சென்று அங்கு ஒரு விடுதியில் தங்கி, தம்முடைய சிகித்தஸைத் திறமையை விளம்பரப்படுத்தினார். வீட்டு வாசலில் பெரிய போர்டு பலகைகள் மாட்டிவைத்தார். “இவ்வூரில் பெரிய டாக்டர் இன்னுர் வந்திருக்கிறார்; இன்னதெருவில் இன்ன கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் தங்கியிருக்கிறார்” என்று வீதிதோறும் பறைசாற்றச் செய்தார். ஏழைகளுக்கு இலவசமாக சிகித்தஸை செய்வதாகவும் விளம்பரப்படுத்தினார். மாதம் இரண்டாயிற்று ஒரு சிறு பையன் கூட சிகித்தஸைக் கென்று வரவில்லை. அதனால் இவ்வூரில் வேறு டாக்டர்கள் இருக்கிறார்களோ வென்று அவர்க்கு ஓய்யுண்டாயிற்று. ஆங்காங்கு மூலை முடுக்குகளிற் சென்று விசாரிக்கச் செய்தார். வைத்தியரொருவரும் கிடையாதென்று திண்ணமாகத் தெரிந்துகொண்டார்; இவர்க்கோ மிக வியப்பு உண்டாயிற்று. இவ்வளவு பெரிய ஊரில் ஒருவர்க்காவது வயிற்றுவலி தலைவலி கூடவா வராமலிருக்கும்; டாக்டரை நாடாமலிருப்பது எப்படி ஸம்பாவிதமாகும்? என்று ஆச்சரியப்பட்டார். அக்கம் பக்கத்தில் சில வைத்தியர்கள் இருக்கக்கூடுமென்றும், அவர்களிடம் சென்று இவர்கள் சிகித்தஸைபெற்று வரக்கூடுமென்றும் எண்ணிப் பார்த்தார். அதைப்பற்றியும் விசாரணைசெய்து பார்த்ததில் இவ்வூருக்கு யோஜனை தூரத்தளவும் ஒரு வைதயரும் கிடையாது’ என்று தெரியவந்தது.

பிறகு இதன் மருமத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ருசி பிறந்து, தானே அவரவர்களின் வீடுகளிற் சென்று நான் ஒரு பெரிய டாக்டர்; இவ்வூரில்

ப்ராக்ஷிஸ் பண்ணவந்து இரண்டுமாதங்களுக்கு மேலாயிற்று; இதுவரை ஒருவர்கூட என்னிடம் ஒரு சிறிய சிகித்தஸைக்கும் வரவில்லையே, என்ன காரணம்? இவ்வளவு பெரியதுவில், ஒருவர்க்குமேயா நோய்நொடி வாராமலிருக்கும்? என்ன விளையம்? என்று கேட்டார். அதற்கு எல்லாரும் ஏக்கண்டமாக ஒரேவிதமான பதில் சொன்னார்கள் (அதாவது) “டாக்டரே! இவ்வூரில் எங்களுக்கெல்லாம் ஒரு பெரிய குரு இருக்கிறார்; அவரிடத்தில் நாங்கள் உபதேசம் பெறுகிறவர்கள்; அவ்வுபதேசத்தின் படியே நடந்துகொண்டும் வருகிறோம்; அதனால் எங்களுக்கு ஒரு நோயும் வருவது கிடையாது. ஆகவே எங்களுக்கு சிகித்தஸாபேசையே நேருவதில்லை” என்றார்கள். இங்ஙனம் சொல்லக்கேட்ட டாக்டர் “அது எவ்விதமான உபதேசம்? நான் அதைத் தெரிந்துகொள்ளலாமோ?” என்ன; ஆகா, நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளலாமென்று கூறி அதைத் தெரிவித்தார்கள்; “தினமிரண்டு; வாரமிரண்டு; பகுஷமிரண்டு; மாஸமிரண்டு; ருது இரண்டு; அயனமிரண்டு; வருஷமிரண்டு—இதுதான் உபதேசம்” என்றார்கள் டாக்டருக்கு இது சிறிதும் விளங்கவில்லை. பிறகு ‘இந்த ஸுத்ரங்களை நீங்களே விவரிக்கவேண்டும்’ என்று அவர்களை வேண்டிக்கொள்ள அவர்களே விவரித்தார்கள். (அது மேலே வருமாறு—)

தினமிரண்டு=போஜனமென்பது, தோன்றினபோதெல்லாம் செய்யலாகாது. “ருதம் தவா ஸதயேந பரிஷிஞ்சாமீதி ஸாயம் பரிஷிஞ்சதி, ஸதயம் தவர்த்தேந பரி ஷிஞ்சாமீதி ப்ராத:” என்று மந்த்ரமோதின இரண்டுவேளை மட்டுமே போஜனம் செய்யவேண்டும்; இடைப்பலகாரம், கடைப்பலகாரம் என்பது எதுவும் கூடாது. இதுதான் தினமிரண்டு என்றதன் கருத்து. போஜனமும் நித்திரையுமாகிற விரண்டும் வயவஸ்திதமாயிருக்கவேண்டுமென்பதையும் இதற்குக் கருத்தாகக் கொள்ளலாம். வாரமிரண்டு=வாரத்தில் இரண்டு நாளாவது ஆலயஞ்சென்று தொழுதுவரவேண்டும்; இதனால் தினப்படி சென்று தொழுக்கூடா தென்பதில்லை. இரண்டுநாள் தவறவே கூடாதென்றபடி. பகுஷமிரண்டு=இரண்டுவாரங் கூடினால் ஒருபகுஷமாகிறது. வாந் தோறும் ஒருஅப்யஞ்ஜூநம் [எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்வது] தவறலாகதென்ற படி. மாஸமிரண்டு=இரண்டு பகுஷங்கள் கூடினால் ஒரு மாஸமாகிறது; ஏகாதசீ தோறும் உபவாஸம் தவறலாகதென்றபடி. மூடு இரண்டு=இரண்டு மாதங்கள் கூடினால் ஒரு ருதுவாகிறது; “மாளி மாளி க்ருஹஸ்தாநாம்” என்றபடி மாதத் திற்கொருமுறை வபனம் செய்வித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றவாறு. இதுவும் தேஹாரோக்யத்திற்குச் சேர்ந்த காரியமேயன்றே. அயனமிரண்டு=ஆறுமாதங்கள் சேர்ந்தால் ஓர் அயனமாகிறது. மூன்று மாதங்களுக்கொருமுறை விரேசனங்கொள்ளவேண்டுமென்றபடி. ஸம்வத்ஸரமிரண்டு=சிலர் நித்யம் தேசாடனமே செய்துகொண்டிருப்பர். சிலர் ஒருநாளும் ஊரைவிட்டுக் கிளம்பாமலே யிருப்பர். இரண்டும் பிசுகு. ஆறுமாதத்திற் கொருமுறை திவ்யதேச ஸேவையையோ சிங்யாநுக்ரஹத்தையோ வியாஜமாகக் கொண்டு சிலநாள் வெளி ஸஞ்சாரமும் செய்து வர வேண்டுமென்றபடி. ஆக இந்த நியமங்களை விரதமாகக் கொண்டிருப்பவர் களுக்கு நோய்நொடி வாராது; வைத்யாபேசையிராது என்றதாயிற்று. இந்த ஸதுபதேசம் அவ்வூரில் ஸபலமாயிருப்பதுகண்டு இங்கு நம்மால் ஜீவிக்க இயலாதென்று வெளியேறிவிடார் டாக்டர்; அவ்விடத்தில் விரைவில்மஹாதனிகராயினர்.

— ரஹஸ்யக்ரந்த காலகோஷப பர்களின் கதை —

7. ஓர் அக்ரஹாரத்தில் ஒரு பரமைகாந்தி, அவர் பெரிய குடும்பி; அவ்வுரில் வேறு யாரும் ஸ்திரைவன்னவர்கள் கிடையாது உபநயனம் கலியாணம் முதலானவை செய்யவேண்டியிருந்தால் அப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பங்களில் தம்முடைய பந்துக்கள் விசேஷமாக வாழ்கிற வேறெருந்தகரத்தில் சென்று நடத்திவிட்டு ஊர்வந்துசேருவர். இப்படியிருக்கையில் ஒரு ஜீயர் ஸ்வாமி சிள்யர்கள் நால்வருடன் அந்த அக்ரஹாரத்தில் வாஸத்தை விரும்பி வந்து சேர்ந்தார்; நீர்வளம் நிலவளம் நிரம்பியது அவ்வூர்; அதனால் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கு ரஹஸ்யக்ரந்த ப்ரவசனம் ஆரம்பித்தருளினார். கூடலந்த நால்வரும் காலகோஷபம் செய்து வருகிறார்கள். இந்நால்வரில் ஒருவர் வயதில் மூத்தவர்; மற்றெருந்து கல்விகளில் தேர்ச்சிபெற்ற விதவான், இன்னென்றார் சிறந்த தனிகர். வேறெருந்து ஸத்குல ப்ரஸுதரான ஆசாரிய புருஷர். ஆக இந்நால்வரும் ஜீயர் ஸ்வாமி பக்கவில் சிள்யர்களாயிருந்துகொண்டு ரஹஸ்யக்ரந்த காலகோஷப பர்களாயிருந்து வருகிறார்கள். இப்படியிருக்கையில், அவ்வூர் ஸ்திரவாளியாகச் சொல்லப்பட்ட பரமைகாந்திஸ்வாமி தம்முடைய ஒரு மகனுக்கு உபநயன முறைத்தம் நடத்த நிச்சயித்தார். இதுகாறும் இவர் சுபகாரியங்களை வெளியூர்சென்று நடத்திவருவது வழக்கமென்று சொல்லியிருக்கிறோம். இப்போது ஜீயர் ஸ்வாமியுடன் நான்கு பெரியார்கள் வந்திருப்பதால் வைதிக கோஷ்டியை அலங்கரிக்க இவர்களிருக்கிறார்களேயென்று ஸ்வக்ரஹத்தி லேயே உபநயனத்தை நடத்தி விடலாமென்று நிச்சயித்து, ஜீயர் ஸ்வாமியிடம் சென்று இந்த உத்தேசத்தை விழுஞாபித்து ‘ஸ்வாமி இந்நால்வரையும் வைதிக கோஷ்டிக்கு அனுப்பியருள்வதாக வாக்களித்தால் சிரஞ்ஜீவியின் உபநயனத்தை இவ்விடமே நடத்திவிடுகிறேன்’ என்றார். அதற்கு ஜீயர் ஸ்வாமி “இதுவாருபெரிய காரியமா? இதற்கு முன்னுடியாக என் அபிப்பிராயம் கேட்க வேணுமா? எப்போது அழைத்தாலும் அவர்களையனுப்பி கோஷ்டியைச் சிறப்பாக நடப்பிக்கத் தடையில்லை” என்று பேரன்புகாட்டி ஸாதித்தருளினார். இவர் பரம ஸந்தோஷத்தோடு அங்கேயே உபநயன ஸம்விதானங்கள் செய்து, உபநயனத்திற்கு முதல்நாள் ஒருகோஷ்ட க்ரமம் உண்டோ: அதற்கு அந்த நால்வரையும் அழைத்தார். நால்வரும் உடனே புறப்பட்டு வந்துவிட்டார்கள். சந்தனமெடுக்க வேண்டிய ஸமயம் வந்தது; நால்வரில் ஒருவர் வயதில் மூத்தவரென்று சொல்லியிருக்கிறோமே; அவரிடம் அக்ரமூஜையாகச் சந்தனம் கொடுக்கப்போனார். விதவானுயிருந்தவொருவர் ‘ஓய்! உமக்கு மூளையில்லையா? குட்டிச்சவர்போல வயது ஏறிவிட்டதனால் என்ன பிரயோஜனம்; ராம சப்தங்கூட தெரியாத அவனுக்கா முதல் மூஜை பண்ணுகிறீர்? நான் பெரிய விதவானென்பது உமக்குத் தெரியாதா?’ என்று அதடினார். ஸரிதானென்று அவரிடம் கொடுக்கச் சென்றார்; நால்வரில் ஒருவர் நல்ல தனிகரென்று சொல்லியிருக்கிறோமே அவர் ‘ஓய்! படித்துவிட்டதனால் பெருமை வந்துவிடுமோ? ஐந்மதரித்திரணைத் துப்புவாருண்டோ? படித்துவனுயிருந்தாலும் பணக்காரனிடம் வந்துதானே பல்லைக்காட்டவேணும். நான் பூலோக குபேரனென்பதை நீர் கேள்விப்பட்டதே கிடையாதா? இப்படி வாரும்’ என்றார். இனி நாலாமவர் ஸத்குல ப்ரஸுதரான ஆசாரிய புருஷர். அவர் எழுந்து ‘ஓய்! தலை

நரைத்தனாலும் பெருமயில்லை; கல்விகற்றதனாலும் சிறப்பில்லை; தனிகளும் இருப்பதனாலும் உயர்த்தி இல்லை; இந்த மண்டுக்களை யெல்லாம் உடையவர் ஸிம்ஹாஸனதிபதிகளில் சேர்த்திருக்கிறாரா? நான் சிங்ய ஸம்பத்துடைய பெரிய ஆசார்ய பீடஸ்தனென்பது உமக்குத் தெரியாதா? இப்படி வாரும்' என்றார். நால்வரும் தங்கள் தங்கள் பெருமயகளைச் சொல்லிக்கொண்டு 'ஓய்! ஜாக்கிரதை! சந்தனாக்கின்னை எகிறிவிடும்' என்கிறார்கள். இந்நால்வரும் ரஹஸ்யக்ரந்த காலகோடைப் பரர்களென்பதை மறக்கவேண்டாம்.

மேன் மேலும் விவாதம் வளர்ந்ததேயொழிய ஸாமரஸ்யம் ஏற்படவேயில்லை. கோஷ்டி நடைபெருமலே ஆலத்தி வழித்து முடித்துவிட்டார்கள். பிறகு அந்த க்ருஹஸ்தர் வெகு வருத்தத்துடன் ஜீயர் ஸ்வாமியிடம்சென்று நடந்த செய்திகளை விரிவாகவுரைத்து அழுதுநின்றார்; ஜீயரும்வருத்தப்பட்டு 'ஸ்வாமி! அழவேண்டாம்; நானைக்கு ஸரியாக கோஷ்டி நடக்கும்படி செய்விக்கிறேன், போம்' என்று சொல்லி யனுப்பிவிட்டார். பிறகு நால்வரும் வந்து சேர்ந்தவாறே அவர்களை யழைத்து "அஹங்காரம் அக்நிஸ்பர்சம் போலேயென்று சொல்லியிருக்கிறது; நைச்யம் பாவிக்க வேணும்; இன்று போயிருந்து கோஷ்டியை ஒழுங்காக நடப்பித்து வாருங்கள்" என்று சொல்லி யனுப்பினார் ஜீயர். நால்வரும் உபநயன் கோஷ்டிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். சாத்துப்படியெடுக்கும் ஸமயத்தில் ஒவ்வொருவரும் நைச்யம் பாவித்துக் கைகூப்பி யிருந்துவிட்டார்கள் ஒருவரும் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. அவரிடத்தி லாகட்டும், அவரிடத்திலாகட்டும் என்று சொல்லியே ஒவ்வொருவரும் கைகூப்பி விட்டார்கள்; இன்றைக்கும் கோஷ்டி நடைபெருமலே ஆலத்தி வழித்தாயிற்று. *

— ஆஸ்திக வைதிக குடும்பத்தின் சீர்கேடு —

8 சாஸ்த்ரங்களில் திடநம்பிக்கையுள்ள ஆஸ்திகர்கள் இஹலோக ஸாகங்களைச் சிற்றின்பமென்று இகழ்ந்தும், பரலோக ஸாகத்தை - அதாவது நலமந்தமில்லதோர் நாட்டில் எய்தும் ஆணந்தத்தைப் பேரின்பமென்று புகழ்ந்தும் போருகிறார்கள். புண்ய பாபங்களென்பது கிடையாதென்றும் நரக ஸ்வர்க்க மோக்ஷாதிகள் கிடையாதென்றும் வாதிக்கின்ற நாஸ்திகர்கள் வேதாந்திகளால் சிற்றின்பமென்று இகழப்படுகின்ற மண்ணுலக போகங்களையே பேரின்பமாகப் பேசுகின்றார்கள். இக்காலத்தில் ஆஸ்திகர்களின் குடும்பங்களில் ஜூனிக்கின்ற பிள்ளைகளுக்கும் நாஸ்திக்யருசியே மிகுந்துவரக் காண்கிறது; ஆனால் இது அவர்களுடைய குற்றமன்று. தாய் தந்தையர் இளமை தொடங்கியே பிள்ளைகளை ஒழுங்கான வழியில் விடாமல் தீய பழக்கமுள்ளவர்களோடு பயில விடுவதனால் அன்னவர்களுடைய பழக்கமே இப்பிள்ளைகளுக்கும் பழக்கமாய் விடுகிறது. "ஸம்லாஞ்சா தோழி குனு பவந்தி" என்றனரே பெரியோர்கள் சொல்லுவது. "சேரிடமறிந்து சேர்" என்று ஒளாவையாரும் கூறிவைத்தார். ஆகவே ஸஹவாஸதோஷமே நமது பிள்ளைகளுக்கு அந்த்தமாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. அதை விலக்கவேண்டுவது முக்கியம்.

...

...

...

...

...

*

- புனர்வஸா பத்ரிகா பரிசூலாசிகாலை விருந்து இருபத்தெந்து -

9. மயிலையில் நின்றும் நெடுநாளக வெளிவரும் புனர்வஸாபத்ரிகையின் நே. 153ல் ஒரு பண்டிதர் “திருப்பாவை—சூடர்க்கொடியின் சொல்லமுதம்”, என மகுடமிட்டு எழுதிவருகையில் (4. ஆழி) என்றிட்டுள்ளுதியிருப்பதாவது—இப்பாட்டில் கோபிகள் மார்கழி நீராட மழைபெய்யுமாறு மேகதேவதையைப் பிரார்த்திக் கின்றார்கள்; இப்போது ஆறுகளும் குளங்களும் வறண்டுகிடக்கின்றனவா என்ன? இவர்கள் நீராடத் தண்ணீரே இல்லையா என்ன? இனிமேல் மழைபெய்துதானு ஆகவேண்டும்? இப்போது இவர்கள் ஜவாசயங்களில் ஜலக்ரீடைபண்ணுமல்ல இருக்கிறார்கள்? தண்ணீரே இல்லாமலிருந்தால் முதல்பாட்டில் “நீராடப் போது வீர! போதுமினே” என்றழைத்து நீராடப்புறப்பட்டிருக்க மாட்டார்களன்றே? இன்றைக்கு இந்த விரதத்தை யனுஷ்டிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கவோ, வீட்டை விட்டுக் கிளம்பித் தோழிகளையழைக்கவோ மாட்டார்களன்றே? இப்போது நீராட்டத்திற்குரிய ஜலஸெளகரியம் பூர்ணமாகவே யிருக்கின்றது; ஆகவே இப்போது ஜலத்திற்கு அபேகூடிய கிடையாது. எப்படியும் இப்போது நீராட்டம் நடந்தேவிடும் அடுத்தவருடத்திற்காகத்தான் இப்போது பெய்யும்படி வேண்டுகிறார்கள்; இதனால் பலபேர்களுக்குண்டான ஸந்தேஹம் தீர்க்கப்பட்டுவிட்டது—என்று. இத்தகைய அரும்பெரும்பொருளைக்கண்டறிந்து வரைந்தது விலகுங்கன மேதாவிலாஸமே, “இதனால் பலபேர்களுக்குண்டான ஸந்தேஹம் தீர்க்கப்பட்டு விட்டது” என்று பண்டிதர் தலைக்கட்டினதுண்டே, இதுதான் பரமரஸம். ஏரிகளும் குளங்களும் நதிகளும் நீர்நிரம்பியிருக்க கோபிகள் ‘மழைபெய்திடாய், என்று வேண்டுவது பொருத்தமாக இல்லையே யென்று பல நிருபகர்கள் ஸந்தேஹங்கொண்டிருந்தார்களாம்; இந்த வேண்டுகோள் இந்த வருஷத்திற்காகவன்று, மேல் வருஷத்திற்காகவே யென்று தாம் கண்டறிந்து துணிந்து வெளிட்டதனால் ஸந்தேஹம் தீர்ந்து விட்டதாம். ப்ரஜ்ஞங்கும் ப்ரதிபையும் மிக வியக்கத்தக்கது.

— ஸ்வாத்மாதுரூபலேகனவைக்ரி ஸழுதபோதனம் —

10. இதைச்சிறிது மாற்றியெழுதியிருக்கலாமென்று தொன்றியது. எங்குனே யென்னில்; வர்ஷாகுதுவின் மாதங்கள் ஆவணியும் புரட்டாசியுமேயாழிய மார்கழியன்று. “ஙபச் ச நபஸ்யச் ச வார்ஷிகாவருது” என்று வேதமுமோதிற்று. மார்கழிமாதம் ஹேமந்த காலமேயொழிய வர்ஷா காலமன்று; இதற்கு முந்தின சரத்திருதுவிலுங்கூடமேகம் வர்ஷியாதென்பதை “கர்ஜுதி சரதி நவர்ஷதி, வர்ஷதி வர்ஷாஸ் நிஸ்ஸ்வநோ மேக;” என்பதனால் பண்டிதராஜன் பகர்ந்தான். “தர்சயந்தி சரந்தத்ய புலிநாநி சதைச் சதை;” என்று வான்மீகி முனிவரும் செல்லிவைத்தார். ஆக இந்த ஹேமந்த காலத்தில் மழைபெய்யப் பிரார்த்திப்பது அஸங்கதமாகையாலே இந்தப் பாசரம் அவதறித்ததே ஸமஞ்ஜஸமாகத் தோன்றவில்லை—என்றெழுதியிருக்கலாம், அதவா, மற்றொருபடியாகவும் எழுதியிருக்கலாம்; *நீராடப் போதுவீர போதுமினே* என்றழைத்தவர்கள் எல்லாருமாகக்கூடி ஒரு பொய்கைக்கோயமுளைக்கோ போய்ச் சேரவேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே நந்தகோப

நூடைய கோயில் காப்பானை யெழுப்புவதும் நந்தகோபயசேதாதிகளை யெழுப்புவதுமாய் பொய்கைக்கரையின் பேச்சேயில்லாமல் பிரபந்தத்தை முடித்துவிட்டபடியாலே இது விப்ரவம்பகவாக்யமாயிருந்ததென்று கூசாமல் எழுதியிருக்கலாம். எதையெழுதினாலும் காகிதம் தாங்குமன்றே. ‘இவை சில அழுர்வார்த்தங்கள்’ என்று உகந்து வாசிக்கவும் வியக்கவும் அதிகாரிகளு முன்னார்களன்றே.

— புஷ்ணஞ்சிலம்பினவில் மற்றோரதிசயறும் கேள்வி —

11. “6. புள்ளும்” என்றிட்டு (மேலே குறித்த புனர்வஸ்வாவில் பக்கம் 24ல்) முன்னாம் குறித்த பண்டிதர் தாம் எழுதி யிருப்பதாவது, பாவைக்களம் செல்வதற்குப் புறப்பட்டவர்கள் இந்த கோஷ்டமில் இன்ன மூம் வந்து சேராதவர்களை யெழுப்புவதாக அமைந்திருக்கிற பத்துப் பாசுரங்களுக்கு அவதாரிகையிடுகிறார் இப்பண்டிதர்; தூக்கம் விழித்தெழுந்து வராத வர்களும் வாட்டும்; அவர்களுக்காகக் கொஞ்சம் பொறுப்போம் என்று ஒருத்தி சொன்னாராம் அவர்களுக்காக நாம் ஏன் காத்திருக்க வேண்டும்? நாமெல்லோரும் காலத்தில் எழுந்து வந்துவிடவில்லையா? இதைப்போல் அவர்களும் வந்திருக்க வேண்டாமா? ‘லீணுக மற்றவர்கள் காத்திருப்பார்களோ!’ என்று எண்ணமில்லாதவர்களைப்பற்றி நயக்கு ஏன் கவலை? என்று மற்றொருத்தி சொன்னாராம். அதற்குமேல் அவன் மீண்டும் சொன்னாராம்—‘அப்படியன்று அம்மா! ஒரு காரியத்திலும் நாம் அவசரப்படக்கூடாது; பரவசமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பர்களே யொழிய வேலூமென்று வராமலிருப்பர்கள்? தூக்கமென்பது பொல்லாததன்றே. என் செய்வர்கள் பாவம்! விழித்துக் கொண்டபின் பரிதாபப் படாமலா இருப்பர்கள்! என்று சாந்தமாகவும் ஸாமர்த்தியமாகவும் கூறினாராம். இப்படிப்பட்ட அம்மையார் புராணங்களை அநுவதிக்கவும் வெள்கி நிற்க வேண்டியிருந்தும் இங்குவையிக்க தத்துவங்களை யுணர்த்தவேண்டி அநுவதித்தோ மிததனை. இவ்விஷயங்களைவிடவற்றிலும் தத்துவப் பொருள்களை கருமேண கேள்வி.

— மார்கழி நீராட்டத்தின் மருமழுணர்த்துதல் —

12. திருப்பாவையில் ‘முதற்பாட்டில் *நீராடப்போதுவீர் போதுமினே* என்றும், மூன்றும்பாட்டில் *நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்* என்றும், நாலாம்பாட்டில் *நாங்களும் மார்கழி நீராட மகிழ்ந்து* என்றும், இருபதாம்பாட்டில் *நப்பின்னை நங்காய! இப்போதே யெம்மை நீராட்டுக் கூடும், இருபத்தாறும் பாட்டில் * மார்கழி நீராடுவான்* என்றும் இங்குனே பலகால் நீராட்ட ப்ரஸ்தாவம் நிகழ்ந்துள்ளது. மார்கழி நீராட்ட மஹோத்ஸவமென்று ஆங்காங்கு உத்ஸவமும் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. ஆண்டாள் திருவவதாரஸ்தலமான பூரி வில்லி புத்தூரில் ஆண்டாளை நீர் நிலையருகில் எழுந்தருளச்செய்து நடத்தப்படுகிறது. ஆனால் திருப்பாவையில் *நீராடப்போதுவீர் போதுமினே* என்றழைத்தவர்கள் நீராடுமிடமான நீர் நிலைக்குச் செல்லவில்லையே; தாங்கள் நீராடினதாகவும் சொல்லவில்லையே; இதன் மருமழுணன்? என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் நாலாம் பாட்டில் *ஆழிமழைக்கண்ணை வென்று மழைத்தெய்வமான மேகத்தை விளித்து *நாங்களும் மகிழ்ந்து மார்கழி நீராட உலகினிற் பெய்திடாயென்று நியாயித்திருப்பதை நோக்குங்கால் மெய்யாகவே நீரிலே தோய்வதை உத்தேசித்

திருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாகிறதே; மேலே அந்த அனுட்டானம் செய்ததாகத் தெரிய வில்லையே யென்று சங்கிப்பதற்கு ஆஸ்பதமுள்ளதுதானே.

— முன்னேர்மொழிந்த முறைகாட்டுதல் —

13. பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களில் இந்த சங்கை பரிஹாரமடையும் படியாக அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. *நீராடப் போதுவீர!* என்றவிடத்து மூல யிரப்படியில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பூநிலுக்கிழி வருமாறு — “[நீராட] இத் தால் இவர்கள் நினைக்கிறது கருஷ்ண ஸம்சேலேஷம். தமிழரும் கலங்கைச் சௌகாயாட வென்றார்கள். * ஏஷ் ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்டமே சீதமிவ ஹ்ரதம்” என்று பகவத் ஸம்சேலேஷத்துக்கு க்ரீஷ்மகாலத்தில் குளிர்ந்த மடுவில்படிவதை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிற்றிரே” என்று. ஆரூயிரப்படி பூநிலுக்கிழியும் காணீர்; “[நீராட] இவர்கள் தங்களுக்கு நீராடவென்று நோயாசையிரே. யமுனை ஜூலம் ஒருத்தியுடைய விரஹாக்கிரியாலே சுவறுமே. தமிழர் கலங்கைச் சௌகாயாடவென்ற ரூபத்துச் சொல்லுவது. கருஷ்ணஸம்சேலேஷத்தையாய்த்து இவர்கள் நீராட வென்கிறது. *ஏஷ் ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்டமே சீதமிவ ஹ்ரதம்” என்னுமாபோலே” என்று. ஆக வி வற்று ஸ், பகவானிடத்தில் அவகாஹிப்பதுதான் நீராட்டமாக மறைத்துச் சொல்லப்பட்டதென்று விளக்கும்.

— எம்பெருமானே உள்ளமையான தடாகமென்கிருபிக்கும் விருந்து —

14. முகுந்தமாலையில் *கரசரணவஸரோஜே காந்திமந்தேந்தரமீநே சரமமுஷி புஜவீசிவ்யர்குலே அகாதமார்க்கே, ஹரிஸ்ரவி விகாஹ்யாபீய தேஜோஜேவெளாகம் பவமரு பரிகிந்த: கேதமத்ய த்யஜூமி* என்கிற சுலோகத்தை நன்கு சிந்தனை செய்வது. நம்மாழ்வார் திருவரங்மொழியில் (8 5-1) *மாயக்கூத்தா... கண்ணு! கண்கைகால் தூய செய்ய மலர்களா சோதிச் செவ்வாப் முகிழதா, சாயல் சாமத்திரு மேனி தண்பாசடையா, தாமரைநீள் வாசத்தடம்போல் வருவானே!* என்றும், *வல்லரக்கர் புக்கழுந்தத் தயரதன் பெற்ற மரதகமணித் தடம்* என்றும் எம்பெருமானைத் தடாகமாகவே பேசினார். பூநிரங்கராஜஸ்தவமருளிச் செய்துகொண்டே (திருக்கோட்டியுரிமீருந்து) திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் புகுகின்ற பட்டர் ஜம்பதறுபது சுலோகங்களினால் திருக்காவேரியையும் திருச்சோலைகளையும் திருமதின்களையும் திருவீதிகளையும் திருமண்டபங்களையும் சந்திரபுஷ்கரினி திருப்புன்னை முதலானவைகளையும் அனுபவித்து, பூநிரங்கநாதன் கர்ப்பக்குறுத் திருமுன்பே வந்தவாறே *பிப நயந! புரஸ் தே ரங்கதுர்யாபிதாநம் ஸ்திதமிவ பரிபுல வத் புண்டரீகம் தடாகம்* என்றும், தூத்புலல் பங்கஜை தடாக மிவோபயாநி பூநிரங்கராஜமிஹு* என்றும் ஒரு தாமரைத் தடாகத்திலே படிவதாகப் பணித்தாரேயன்றி பூநிரங்கநாதனை ஸெவிக்கின்றேனன்றால்லர். ஆகவே திருப்பாவையில் நீராட்ட ப்ரஸ்தாவம் நிகழ்ந்ததானது பகவதவகாஹனத்தையே சொன்னபடியாம். இதுமட்டுமன்று; [திருவிருத்தத்தில்) *காலை நன் ஞானத்துறை படிந்தாடுக் கண் போது செய்து* என்றநிருளிச் செய்தபடியே ஞானத்துறையாகிய ஆசாரியர்களிடத்துப் படிந்து குடைந்தாடுவதையும் சொன்னபடியாகும். இதற்குச் சேருமாறு ஸ்வாப தேசார்த்தங்களை விளக்குதற்குப் பாங்காகவன்றே (திருப்பாவையில்) பூநிலுக்கிழி

கள் தொடையுண்டு திகழ்கின்றன. இந்த விளக்கத்தை அடியேனுடைய திருப் பாவையரைகள் பலவற்றிலும் ரஸிகர்கள் அநுபவிக்கலாம், அநுபவித்துப் பிரவசனம் செய்து வருகிறார்கள். நமது அவ்வரைகள் உலகம் பரந்தவை,

— ஜயங்கார் பாசுரமோன்று காட்டும் தெளிவு —

15. பீன்ஜைப் பெருமாளையங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுக்கும் நூற்றெட்டு வெண்பாக்களிட்டு * நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி யென்னும் பிரபந்தம் பாடியுள்ளார். அதில், “திருநாங்கூர்த் திருப்பதிகள் பதினெண்றில் ஒன்றுன திருவெள்ளக் குளத்திற்கு இட்ட வெண்பா வருமாறு;—

“நானடிமை செய்யவிடாய் நானுனே எனம்பெருமான் *

தானடிமை கொள்ளவிடாய் தானுனுன் *—ஆனதற்பின்

வெள்ளக்குளத்தே விடாயிருவரும் தணிந்தோம் *

உள்ளக் குளத்தேனை யொத்து.” என்பதாம்.

(இப்பாட்டின் கருத்துச் சூருக்கம்.) எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்யவேண்டுமென்கிற விடாய் நமக்கிருப்பதுபோல, நம்மை அடிமைகொள்ள வேண்டுமென்னும் விடாய் அவனுக்குமுள்ளது இருவருடைய விடாயும் தீரவேணும் என்னபண்ணினுல் விடாய் தீரும். குளத்திலே படிந்தால் தீரும். சேறும் கயலும் சேறும் பாசியும் மலிந்த குளத்திலே படிந்து தீரும் விடாயன்று இது. இந்த விடாய் தீருகைக்குத் திருவெள்ளக் குளமென்று ஒரு விலகூணமான குளமுண்டாயிற்று. இதிலே அவன் நித்ய ஸந்நிதிபண்ணி ஸம்ஸாரிகளை அடிமைகொண்டு தன் விடாய் தீரப்பெறுகிறோன். நாமும் இங்கே அடிமைசெய்து நம்விடாய் தீரப்பெறுகிறோம். திருவெள்ளக்குளமென்று ஊர்க்கும் பெயர் பெருமானுக்கும் பெயர். அத்தலத்தில் விளங்கும் திருக்குளத்திற்கும் திருநாமம், ஆக, ஹரி ஸரளி விகாஹனமே நீராட்டமென்றதாயிற்று. (இந்த வெண்பாவில் ஈற்றடியில் குளம் என்றது—சர்க்கறைப்பாகுக்கு வாசகமான குடமென்கிற வடசொல் விகாரப்).

— பாகவதர்களைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்துவதற்கு ஹேதுக்கள் ஜந்து —

16. *நீலாதுங்கள்தநகிரிதமலைப்பதமுத்போத்ய க்ருஷ்ணம்* என்ற தனியனுக்குச் சேர *நப்பின்ஜை கொங்கலமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர் மார்பனு கண்ணபிராஜைப் பள்ளியுணர்த்துவதையே பிரதானமாகக் கொண்ட இத்திருப்பாவையில் ஆருவது பாசுரந் தொடங்கிப் பதினைந்தாம் பாசுரமளவும் பத்துப் பாசுரங்கள் பாகவதர்களைப் பள்ளியுணர்த்துவன். 1. “ஏக: ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத புஞ்ஜீத தசபிஸ் ஸஹ” என்று சாஸ்தரம் பரம போக்யமான வஸ்துவை ஒருவனுக அநுபவிக்க லாகாதென்றும் பத்துப்பேரோடு கூடியே அநுபவிக்கவேண்டு மென்றும் சொல்லியிருக்கையாலே பெருங்கூட்டமாகக் கூடி யநுபவிக்கப் பாரிக்கின்றனர் ரென்பது முதல்ஹோது.

17. பரதவமென்னும் ஒரு திருக்குணம்மாத்திரமே விளங்குமிடமான பரமபத நாதனை யதுபவிக்கப் பலகோடி றாஜுயிரவர் திரஞ்சும்போது ஸகலதிருக்குணங்க

ஞம் ஒருங்கே விளங்கு மில்விடத்தே அநுபோக்தாக்கள் அதனிலும் விஞ்சியிருக்க வேண்டாவோ என்கிற ஆவலுமுள்ளமை இரண்டாவது ஹேது.

18. பெரு வெள்ளத்திலே இழியுமவர்கள் பெருந்திரளாக இழியுமா போலே “ஆழியானன்று மாழுமோழுயில்” என்ற பெரியாழ்வா ராஞ்சிச்செயலின்படி அகாத ப்ரவாஹுமான இவ்விஷயத்தில் பெருந்திரள் மிக அவசியமென்றும் கருதி ஞர்கள்; காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்* என்னும்படியரன விஷயத்தில் பலர் கூடியிருப்பது தைர்ய ஹேதுவாகு மன்றே. இது முன்றுவது ஹேது.

19. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ” என்று பாகவத கோஷ்டியில் சேரப் பெறுகையையே புருஷார்த்தமாகக்கூறி, முடிவிலும் “வந்தவ ரெதிர் கொள்ள மாமணி மண்டபத்து, அந்தமில் பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை” என்று அப்பேறுதன்னையே பெற்றதாகக் கூறியிருக்கையாலே பகவதநுபவத்திற் காட்டிலும் பாகவத கோஷ்டியில் அந்வயமே பரமபுருஷார்த்தமாகத் தேறுதலால் இங்ஙனேயொரு பத்துப்பாட்டுகள் அமைத்து அதனை வெளியிட விரும்பினது தான்காம் ஹேது.

20. இங்கு மிக முக்கியமாகக் கருத்தக்க தொன்றுண்டு; அதாவது— விபீஷணாழ்வான் பெருமானிடத்தே ஆச்சரியிக்க வரும்போது கட்டும்காவலு மொன்று மின்றிக்கேயிருக்க நேராகப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வந்து பணியலா மாயிருக்கவும் அது செய்யாதே “வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணேர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை நிறைவேற்ற வேண்டி வானா முதலிகை முன்னிட்டாப்போலே இவர்களும் பாகவதோத் தமர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு சாஸ்த்ரார்த்த பரிபாலனம் பண்ணுகிறார்கள்.

— எழுப்பப்படுமவர்கள் உறங்குபவர்கள்லர் —

21. பகவதநுபவத்தில் அபிநிவேசம் எல்லார்க்குமொத்திருக்கும்போது, சிலர் உள்ளே கிடத்துறங்குவதாகவும், சிலர் வெளியே உலாவி உணர்த்துவதாகவும் பாசுரமிட்டால் இது பொருந்துமோ? உள்ளே கிடற்றுறங்குவார்க்கு அவா குறைவுபட்டதென்றும், வெளியே நின்று உணர்த்துவார்க்கு அவா அதிகமென்றும் தேறுமே; இவ்விதமான ஏற்றுத்தாழ்வு பாகவதர்களுக்குள் இருக்கத் தகாதே! என்னில்; கேண்மின்; கண்ணபிரானுடைய திருக்குணங்களும் தின்ய சேஷ்டி தங்களும் ராமசரங்கள் போலே சிலரை மயங்கப்பண்ணும், சிலரைத் துடிக்கப்பண்ணும். உள்ளே கிடப்பவர்கள் மயங்கினவர்களின் கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்கள். வெளியே எழுப்புமவர்கள் துடிப்பவர்களின் கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்கள், ஆகவே அணைவரும் பகவத்குணநுபவத்திலீடுபட்டவர்களே யென்னத் தட்டில்லை.

— நாமுரைக்கும் உள்ளுறைபொருள்களுக்கு ஒர் எடுத்துக்காட்டு விருந்து —

22. [தாயைக் குடல்விளக்கஞ் செய்த தாமோதானை] தாயாவது காயத்ரி; “காயத்ரீச் சந்தஸாம் மாதா” என்று வேதத்தில் காயத்ரியைச் சந்தஸ்ஸாக்களுக்கு மாதாவாகச் சொல்லியிருக்கையாலே இங்குத் தாய் என்றது காயத்ரியை; அதைக் குடல்விளக்கஞ் செய்கையாவது குடலென்பது நடுவான பாகம். காயத்ரியில் நடுப் பாகமாவது “பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹரி” என்பது. இதுதானே அதில் உயிரான

பாகம். இதை விளக்கம் செய்வதாவது ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ்ஸூர் அதிகரிக்கச் செய்கை. இனி, திருமக்கையாழ்வார் *குலந்தரும் செல்லும் தந்திடு மென்ற பாகரத்திலே “பெற்றதாயினுமாயினசெய்யும்” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே திருவண்டாஷ்டா மஹாமந்த்ரத்தையும் தாயாகக் கொள்ளலாம். கண்ணபிரானுக்கு தேவ கி பிராட்டி ஒரு தாய்; யசோதைப்பிராட்டி மற்றொரு தாய்; தேவகியைக் காட்டிலும் யசோதையே சிறந்த தாயெனக் கொண்டாடப் படுகிறோன். அதுபோல ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீவைஷ்ணதானத்திலும் காயத்ரியைக் காட்டிலும் திருவண்டாஷ்டா மிகச் சிறந்த தாகக் குலாவப்படுகிறது. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “சசந்தஸாம்மாதாவாலும் அதுக் குத் தாயாய்த் தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிற பிக்கு மது இருவர்க்கும் சேர்வுடை ஜன்மம்” என்ற குர்ணிகை இங்கே அநுஸந்தேயம். திருவண்டாஷ்டா மஹாமந்திரத்திற்கு [குடல்] நடுப்பாகமாவது நமஸ்ஸூர். அதை விளக்கம் செய்பவர் ஆசார்யர். ஸ்வருப விரோதி உபாயவிரோதி ப்ராப்யவிரோதி என்ற ஸ்வகை விரோதிகளையும் கழிப்பதன்கோடு நமஸ்ஸூர்; ஸ்வருபாம்சத்திலும் உபாயாம்சத்திலும் உபேயாம்சத்திலும் தாங்கள் உஜ்ஜவலர்களா யிருந்து தமர்களையும் உஜ்ஜவலர்களாக்குமவர். தாயைக் குடல்விளக்கம் செய்பவர் என்றதாயிற்று [தாமோதான்] தாம்பினால் கட்டுண்டவனென்பது கருத்து. கண்ணன் தாம்பினால் கட்டுண்டது தன்னுடைய இச்சையினுலத்தளை யொழிய கருமம் காரணமாகவன்று. அவ்வளவேயுமல்லாமல் அந்த தாமபந்தம் அவனுக்கு தேஜஸ்காரமாயும் நின்றது. அதுபோலவே ஆசாரியர்களும் இந்நிலவுவகில் பத்தஸம்ஸாரிகளிலே ஒரு கோவையாய் பந்தத்திற்கு உட்பட்டிருந்தது கருமத்தினுலன்றிக்கே பகவதிச்சையினுலாயது. அதுதானே அவர்களுக்கு தேஜஸ்காரமாயும் நின்றது. ஆக இத்தன்மையைப் பற்றி ஆசார்யனைத் தாமோதரவென்னத் தட்டில்லை. இங்ஙனமே கண்டுகொள்க.

— ஆழிமழக்கண்ணுவின் அந்தாங்கப்பொருள் விருந்து —

பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹிப்பதும் ஞானத்துறைபடிந்தாடுவதுமே ஸ்ரோதவென்றதின் கருத்தாயின் ஆழிமழக்கண்ணுவென்று மேகதேவதையை விளித்து மழைபெய்ய நியமிப்பானேன்? என்று கேள்வியெழும். ஸ்ரோத வென்றதன் அந்த ரங்கப்பொருளை உணர்த்தியதுபோல மழைபெய்ய நியமித்த இதன் அந்தாங்கப்பொருளையும் உணர்த்துகின்றேன். பூருவாசாரியர்களின் ஒரு ச்லோகம் கேள்வி;

“லக்ஷ்மீநாதாக்க்யளிந்தெள சடரிபுஜதः ப்ராப்ய காருண்யநிதம்

ஊதாத்தெள அப்யவினுச்சத் ததநுராகுவாம்போஜக்ஷார்ஜூராப்யாய்,

கத்வா தாம் யாழுநாக்க்யாம் வளிதம், அத யதிந்தராக்க்யபத்மாகாரேந்த்ரம்

ஸம்பூர்ய ப்ராணிலஸீயெ ப்ரவறூதி ஸததம் தேசிகேந்தரப்ரமெளகை:” என்பது.

23. இதன்பொருளாவது, நம்மாழ்வாராகிற காளமேகம் ச்ரியபநியாகிற கடலிலேபுக்குக் கருணையாகிற நீரை முகத்துகொண்டு ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளாகிற மலையினுச்சியில் வர்ஷிக்க, அந்த மழை உய்யக்கொண்டார் மணக்கால்நம்பிகளாகிற இரண்டு அருவிகளாலே பெருகி யழுனைத்துறைவர் (ஆளவந்தார்) என்னும் ஆற்றில் தங்கி அங்கு நின்றும் பெருகி எம்பெருமானுராகிற ஏரியை நிறைத்து [வீராணத்தேவியின் தீர்த்தம் எழுபத்துநான்கு மதகுகள் வழியாகப் பெருகிப் பல ஊர்களிலே பாயுமாபோலே] எழுபத்துநான்கு ஸிம்ஹாஸனதிபதிகளின் வழியாக ஸம்ஸாரி சேதநர்கள் பக்கலிலே இடையருது பெருகிக்கொண்டிருக்கின்ற தென்கை

24. ஆக, நம்மாழ்வார்போன்றவெர்கு ஆசார்யரை ஆழிமழைக்கண்ணு வென்று விளித்து, *லக்ஷ்மி நாதஸமயாரம்பாம்-குருபாம்பாம்* என்கிறபடியே கருணைக்கடலான எம்பெருமான் தொடங்கி நிகழ்கின்ற ஆசார்யபரம்பரையில் பராப்தமான அர்த்தங்களை மேலெழுக்கொள்ளாமல் உள்புக்குறுக்கந்துகொண்டு, நிவ்யமங்கள் விக்ரஹச்சாஸையினுல் தேவபிரானுடைக் கரிய கோலத்திருவரு உள்ளேவிளங்கும்படியைக் காட்டிக்கொண்டு திருவாழியாழ்வாணைப்போல் விரோதி நிரஸ்தஞ்செய்துகொண்டும், பூர்பாஞ்சஜுன்யாழ்வாணைப்போல் கம் பீரமான திருமிடற்றேஞ்சையைக் காட்டிக்கொண்டும் பூர்ப்புக்கிளைத் தாராளமாகப் பெய்து எங்களை யுண்ணிவிப்பித்தருள வேணுவென்கிற பிரார்த்தனையே அந்தாங்கப் பொரு வளன்னத் தட்டில்லை.*

— ஆசார்ய மேகஸாதாரம்ய விருபண விருந்துக “ பத்து —

*ஆழிமழைக்கண்ணுவென்று ஆசார்யச்ரேஷ்டரே விளிக்கப் படுகிறாரென்தற்குப் பொருத்தமாக மேகத்திற்கும் ஆசார்யர்க்கும் பத்து வகையான ஒப்புமைகள்.

25. (1) மேகமானது உப்புக்கடலிலுள்ள குடரமான ஜூலத்தையும் தான் முகந்து மிக மதுரமாக்கிப் பெய்கின்றது. அதுபோல் ஆசாரியர், நால்வேதக் கடலிலுள்ளனவாய் மந்தமதிகளுக்கு துரவகாலுங்களாய் அபோக்யங்களான அர்த்தங்களைத் தங்களுடைய திருதாவீறு கொண்டு பரம போக்கியமாக்கி உபகரிப்பர்.
26. (2) மேகமானது “உயிரளிப்பான் மாகங்களைல்லாந் திரிந்து” (திருவிருத்தம் 32) என்றாருளிச் செய்தபடியே லோகரகுஞர்த்தமாகப் பெய்யவேண்டு மிடங்களிற் சென்று பெய்வதுபோல, ஆசாரியர் “ என்டிசையும் பேர்த் தகர நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகாள்! தீர்த்தகராயின் திரிந்து” என்கிற பூத்த தாழ்வாராஞ்சைய நியமனப்பாயே “பூர்ப்புக்கம் கரிசைவமஞ்ஜூந கிரிம.....ஸாலக்ராமகிரிம் நிவேஷவயரமதே ராமாநுஜோயம் முநி:” என்னும்படியாக ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் ஸகல சேஷ்தரங்களிலு மெழுந்தருளி ஆத்மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அர்த்தங்களைப் பொழிவர்.
27. (3) மேகமானது மழைபெய்து பள்ளாமான விடங்களையும் நிரப்புவது போல ஆசாரியரும் ஸதுபதேச வ்ருஷ்டிகளைச் செய்து நீசர்களாயிருப்பவர்களை உத்துங்கர்களாக்குவர்.
28. (4) மேகமானது எப்போதும் வர்ஷியாது; காலவிசேஷங்களிலேயே வர்ஷிக் கும்; இங்கனே ஆசாரியரும் சில சில ஸமயவிசேஷங்களைக் குறிக் கொண்டு ஸதுபதேசவர்ஷங்களைச் செய்வர்.
29. (5) மேகமானது பராப்த காலங்களில் பெய்யாவிடில் உலகில் பலவகைப் பீடைகள் உண்டாகின்றன. அதுபோல் ஆசாரியரும் ஸமயங்களில் ஸதுபதேசங்களைச் செய்தருளாவிடில், தேஹாத்ம ப்ரமம் ஸவஸ்வர தந்தர்ய ப்ரமம் அந்யசேஷஷ்தவ ப்ரமம் ஸவரகுஷணே ஸவாந்வய யோக்ய தாப்ரமம், பாந்தவாபாஸ லோலத்வம், விஷய ஸங்கம் முதலான பல பீடைகள் தோன்றும். இவை ஆசார்யோபதேசத்தாலல்லது கழியமாட்டார்.

30. (6) மேகம் எவ்வளவு வர்ஷித்தாலும் த்ருப்தியடைவது மில்லை, கைம்மாறு கருதுவது மில்லை. அதுபோலவே ஆசாரியரும் கைம்மாறு கருதாமல் எவ்வளவு உபதேசித்தும் த்ருப்தியடையாமலே மேன்மேலு முபதேசித்துக்கொண்டேயிருப்பர்.
31. (7) மேகம் சில சாலங்களில் சில நீர்த்துளிகளைப் பெய்து ஓய்கிறது; மற்றொரு கால், போதும்போது மென்னும்படியாக அபரிமிதமாய் வர்ஷிக்கிறது. இங்குமே ஆசாரியரும் சில ஸமயம் மந்தரோபதேசமென்று சிஷ்யர் செனியிலே சில அஷ்டரங்களைச் சொல்லி நிற்பர்; மற்றொருகால் [காலகேஷுபக்ரந்த ப்ரவசனம் செய்யுமிடத்து] ச்ருதி ஸ்மருதீதிஹாஸ புராண உபய வேதாந்த ரஹஸ்ய ஸரார்த்தங்களை அபரிமிதமாக வர்ஷித்து 'இது என்ன அதிவருஷ்டி!' என்று வியப்புறச் செய்வர்.
32. (8) மேகம் ஊஷாரங்களிலே வர்ஷித்து நீரை நிஷ்டப்பலமாக்குகிறது; சிப்பிரிகளிற் பெய்து முத்துக்களை யுண்டாக்கி ரத்ன பூஷணங்களுக்கு உதவுகிறது. இப்படியே ஆசாரியரால் சில வ்யக்திகளிடத்தில் உபதேசிக்கப்படும் அர்த்தங்கள் அநவதானத்தினாலும் வீஸ்மரணத்தினாலும் அபரயோஜன மாகின்றன. சில மேதாவிகள் பக்கவிலோ வென்னில் விசேஷமான புஷ்டியை யடைந்து பூரிவைந பூஷணம், உபதேச ரத்தினமரலை என்னும் பெயர்களால் ஆத்மாலங்கார ஹேதுக்களாகின்றன.
33. (9) மேகம் பெய்த நீரானது நதிகளிலும் தடாகங்களிலும் கிணறுகளிலும் சென்று சேர்ந்து ஸர்வோபஜீவ்யமாகின்றது; வேறிடங்களிற் சேர்ந்து ஒருவர்க்கும் கொள்ளத்தகாததாக ஆகின்றது. அதுபோலவே ஆசார்யர் ஸத்பாத்ரங்களில் வர்ஷிக்கும் அர்த்த விசேஷங்கள் ஆசார்ய பரம்பரையாய் க்ரஹித்து அநுபவிக்கத் தக்கதாயும், அபாத்ரங்களில் தந்த அர்த்தங்கள் பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்பிலே விட்ட தண்ணீர்போல் அஸ்த கல்பங்களாயும் ஆகின்றன.
34. (10) மேகமானது “எத்தனையும் வான் மறந்த காலத்தும் பைங்கூழ்கள், மைத்தெழுந்த மாழுகிலே பார்த்திருக்கும்” (பெருமாள் திருமொழி) என்கிற படியே, பயிர், சாதகபகுி முதலிய அநந்ய கதிகளால் எதிர்பார்க்கப்பட்டிருந்து அவற்றுக்கு உபகாரகமாயும், “நீர்காலத்து எருக்கிலம்பழ வீலைபோல் வீழ்வேனோ” (நாச்சியர் திருமொழி) என்கிறபடியே எருக்கன் செடிகளிற் பெய்து நஷ்டத்தை விளைப்பதாயும் ஆகிறது. அதுபோல, ஆசார்யதில்ய ஸுக்திகளும் அதந்யகதிகளால் குதுஹலத்தோடு எதிர்பார்க்கப்பட்டு உபயோகங்கொள்ளப்படுவனவாய், பிறரிடத்திலே பெருகி “சாறுவாகமத நீறுசெய்து சமணச்செடிக்களை கொனுத்தியே சாக்கியக்கடலை வற்றுவித்து மிகு சாங்கியக்கிரி முறித்திட” (ஆர்த்திப் பிரபந்தம்) என்கிறபடியே அநர்த்த ஹேதுக்களாய் முடியும். இங்குமே மற்றும் பல வகையான உவமைப்பொருத்தங்கள் காணலாம்.
- இவ்வகையான க்வவப்பொருள்களையறிய இன்னெனுருபிறவி பிறக்கவேணும்.

* * * * *

* ஆழ்வார் திருநகரியில் ஆளந்தவெள்ளம் (விருந்துகள் 14.)

* * * * *

35. உடல்நிலையை நோக்கி இந்த ஆழ்சேஷன்த்தில் பாவியேனுக்கு இனி திவ்யதேச ஸேவாப்ரஸக்தியில்லை யென்று அறுதியிட்டிருந்தகாலத்திலே அசிந் திதமாகச் சில திவ்யதேசங்களை ஸேவிக்க ப்ராப்தமாயிற்று. “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்? ” விதிவாய்க்கின்றுவாய்க்குங் கண்ணர்* என்கிற ஆழ்வார் பாசுரங்கள் பழுதாகுமோ? பூர்ணமுடிச்திரதாகாஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தாராய் [அடியேனுக்கு ஸம்பந்தியான] பூர்ணமதுபயனே. இளையவில்லி சடகோபாசாரியர்ஸ்வாமிக்கு நேற்று ஆனி அவிட்டத்தில் ஷஷ்டியப்தழூர்த்தி மஹோத்ஸவம் ப்ராப்தமாயிற்று. ஸ்வாமி சில ஸம்வத்ஸரங்களாகத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் வாழ்ந்துவந்தாலும் ஆழ்வார் திருநகரி யாசார்யபுருஷரேயாதலால் இந்த ஷஷ்டியப்தழூர்த்தி யுத்ஸவத்தை அவ்விடத்திலேயே கொண்டாடுமாறு சிஷ்டியவர்க்கங்கள்பண்ணின ப்ரார்த்தனைக்கினங்கி, திருநகரியிலேயே திருமூலதன்னுள் முதலாக ஜிந்துநாள் உபயவேத புரஞ்சிதிஹாஸ பாஷ்ய பகவத்விஷயாதி பாராயணச் சிறப்புடன் ஒரு மஹோத்ஸவமாகவே கொண்டாடப்பட்டது. இதில் அந்வயித்து ஸத்தை பெறுவ தென்கிற ஒரு வியாஜத்தினால் திருநகரிக்கு விடை கொள்ளும் பாக்கியம் வாய்த் தது. “அம்ருதஸாகாந்தர்ஸ்மிக்காஸ்வாவயவ:” என்று ஸ்வாமி யெம்பெருமானை ஸாதித்தபடியே பெற்ற பேறுதன்னை அடைவே விழ்ஞாரித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆடியேன் ஸங்கல்பித்த அறுநாறு விருந்துகளில் மனமுவந்த விருந்துகளிலை.

— மங்களாசாஸன சித்ரபத்யமாலிகா விழ்ஞாபனம் —

36. ப்ரஸ்தாவித்த பூர்ணமத் இளையவில்லி ஸ்வாமி ஸாதாரண ஸம்வத்ஸரம் ஆனித்திங்கள் அவிட்ட நன்னுளில் அவதரித்தவராதலால்

“வாஹாரங்கங்காயதை அங்காவி பூர்விஷ்டாதக்ஷதை ஜாதோ
வாயுயநிஃவாசீ விராம ஜயதா” என்று ஆஸாஸநவாக்யமிட்டு

இதன் ஓவ்வொருக்காத்தையும் ஓவ்வொரு பாதத்திற்கும் முதலெழுத்தாகவைத்து, ஸ்வாமியின் திருநாமமும் ஆழ்வார் திருநாமமும் ஒத்திருக்கையாலே ஆழ்வார் துதியாக அமைத்து ஏழு சுலோகங்கள் விழ்ஞாபனம் செய்திருந்தேன். சுலோகங்களின் அமைப்பு முழுவதும் நம்மாழ்வார் துதியேயாதலால் ஆழ்வார் ஸன்னிதியிலேயே முன்னணித் திருமண்டபத்தில் இதை உபந்யஸிக்கும்படி ஸகல ஸ்வாமிகளும் ஏககண்டமாக நியமித்ததனால் இரண்டுநாள் மாலைவேணோகளில் அறுபங்க்க ப்ராப்தமாயிற்று. அவ்வநுபவத்தைப் பூர்த்தியாக இங்கே வெளியிட அவகாசமில்லை; அவற்றில் முதல் சுலோகந்தையும் முடிவு சுலோகத்தையும் மட்டுமே இங்கு ஸம்கேஷபமாக விவரிக்கிறேன். மேலே குறித்த மங்களாசாஸன வாக்யத்தில் முதல் நாலெழுத்து ஸாதாரண என்பது. முடிவு நாலெழுத்து ரம் ஜயது என்பது. இவ்வெட்டெழுத்துக்கான இரண்டு சுலோகங்களை விவரிக்கிறேன்.

வாக்கு வெதிராவதெல்லோ சியாஉக்காவதா வெபவா மாரயக்கு
யாராவாவதுணை-இருக்கும் வகவூஷ்டாவ உராவ-குஷக்கு வைவாறி: | .
ஏடு வெதிராய-வெதுப்பேண-ஏடுநிதக்காரவாயில்வெரவியாதாயும்
ணகவும் கவைவ யாக்கும் விகுதிசயிவங்கும் ஶாங்கிள் பூவதெலு ||

— ஸாம்யம் வேதோபதேஷ்டா தனியுக்குமுகவதா வேதஸா தாரயந்தம் —

37. வடமொழி வேதத்திற்கு ப்ரவர்த்தகன் நான்முகன் என்பது “அநாதி நிதநா ஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸவயம்புவா” இதிப்ரமாண ஸித்தம். வெவ் வேறு வகைப்பட்ட ஸ்வரஸந்திவேசத்தையுடைய நான்கு வேதங்களையும் நான்கு முகங்களினால் வெளியிட்டான் விரிஞ்சன். அங்கனே திருவாய்மொழியை வெளியிட்ட நம்மாழ்வாரும் நான்கு முகங்களாலே வெளியிட்டார். எங்கனே யென் ஸில்; (1) தாமான ஆண்தன்மை யழியாதே பேசினூர் ஏழுபத்துருன்று பதிகங்கள். தாய்முகத்தாலே பேசினூர் ஏழு பதிகங்கள். தலையிழுகத்தாலே பேசினூர் பதினேழு பதிகங்கள். தோழிமுகத்தாலே பேசினூர் மூன்று பதிகங்கள். ஆக இங்கனே நான்கு முகங்களுடைமையாலே நான்முகனேடொப்பர் ஆழ்வார்.

— தா(பா)ராஸம்பூர்ணத்ருக்தவம் சதஸ்ருஷ்டச தாரா ஸுத்வமந்தம் ஸ்வவாக்பி: —

38. மேலே விவரித்தபடி நான்கு முகமாக வெளிவந்த பாசுரங்களில் [நான்கு நிலைமைகளிலும்] மல்கு நீர்க்கண்ணராயிருக்கும்படியை வெளியிட்டது ஆழ்வார்க்கு அஸாதாரணமான விசேஷம்; *என்றென்றேங்கியழுதக்கால்* ஆகாயத்தை நோக்கியழுவன் தொழுவனே * என்றிவை முதலான பாசுரங்கள் தாமான தன்மையில் அழுதபடியைக்காட்டுவன. * கண்ணீர்மிகக் கலங்கி * கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்* என்றிவை முதலான பாசுரங்கள் தாய் பேச்சினால் தம்முடைய அழுகையைக் காட்டுவன, * எம்மாற்றுமை சொல்லியழுவோமை* மல்கு நீர்க்கண்ணேற்கு * என்றிவை முதலான பாசுரங்கள் தலையீ பேச்சினால் தம்மழுகையைக் காட்டுவன. *குவணையொன்மலர்க் கண்கள் நீர்மலக்* மழைப்பெய்தாலோக்குங் கண்ண நீரிலெடு * என்றிவை முதலான பாசுரங்கள் தோழி பேச்சால் தம் அழுகையைக் காட்டுவன. அழுகையைக் காட்டுவதனால் என்ன ஏற்றமென்ஸில்; “அழுநீர் துஞும்ப...இவரலமாப்பு அவர்களுக்குப் புதர் வியோகத்திலே” என்னுமாசார்ய ஹ்ருதய சூர்ஜையினால் அவ்வேற்றமறிக. மஹர்ஷிகள் புதர் வியோகத் தாலே அழுதார்கள், ஆழ்வார் பகவத் விச்லேஷத்தாலே அழுதார் என்றுணர்க.

— ரத்னைர் வேதார்த்த பூர்ணைர் மதுரலித வாக்விஸ்தனைஸ் ஸிந்துதுல்யம் —

39. ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள் *பக்தாம்ருதம்* என்கிற சுலோகத்தில் * நமாம்யஹம் த்ராவிட வேதஸாகரம்* என்று திருவாய்மொழியைக் கடலாகப் பேசினூர். கூரத்தாழ்வான் (ஸ்ரீ வைகுண்டஸ்தலே) *பக்திப்ரபாவேத்யாதி சுலோகத்தில் *ஜீயாத் பாங்குசபயோதி: * என்று நம்மாழ்வாரையே கடலாகப் பேசினூர். ஆழ்வாரைக் கடலாக ஒப்பனம் செய்வதற்கிணங்கச் சில பொருத்தங்களை ஸாதிக்கையில் வேதார்த்தாதனிதி: என்றது மிகமுக்கியமான பொருத்தம். கடல் ரத்ன

கரமாயிருப்பதுபோல ஆழ்வார் வேதார்த்தரத்னகரமாயிருக்கிறென்று ஆழ்வார்க்கும் கடலுக்கும் ஸாம்யம் நிர்வாங்கிக்கப்பட்டது. வேதார்த்தரத்ன நிதித்வம் ஆழ்வார்க்குச் சொன்னது திருவாய்மொழிக்குச் சொன்னபடியாகுமத்தனை. “யதுக்தயஸ் த்ரயீகண்டே யாந்தி மங்கலஸுத்ரதாம்” என்று புகழப்பெற்ற கூரத்தாழ்வான் வேதார்த்தரத்ன நிதியென்று ஸாதித்தபோது ‘ஆழ்வார் வேதார்த்தரத்ன நிதிதானு?’ என்று நம்போல்வார் சிந்திக்க அவகாசமேயில்லை. அடியேனுடைய சொற்பொழிவுகளில் வேதார்த்தரத்னங்கள் பலபலவும் எடுத்துரைக்கக் கேட்ட வர்களும் பலர். ஆக இத்தன்மையால் கடலோடொத்தவர் ஆழ்வார்.

— ணத்வம் நஸ்யேவ யுக்தாம் விக்ருதிமதிவஹந்தம் சடாரிம் ப்ரபத்யே —

40. உண்மையில் புருஷச்ரேஷ்டாகத் திருவவதரித்த ஆழ்வார் பேண்மையெய்திப் பேசுவது எதற்காக வென்றும், இங்ஙனே விகாரமெய்துதல் தகுதியற்ற தென்றும் சில சிற்றறிவாளர் பேசுவதுண்டு; அவர்களைத் தெளிவிக்கும் வழி கேள்வி; வடமொழியில் (ந)என்னுமெழுத்து (ண)என்னுமெழுத்தாக விகாரமடையக் காண்கிறோம். நதி:- ப்ரணதி;; நமதி- ப்ரணமதி என்றிப்படிப்பட்ட விடங்களிலே நகாரம் ண காரமாக விகாரமடைவது “ரஷாப்யாம்நோ ணஸ் ஸமாநபதே” என்கிற சாஸ்த்ரமடியாக ஆகிருப்போலே ஆழ்வாருடைய ஆண்மைக்கு உண்டாகிற பெண்மை விகாரமும் சாஸ்த்ரவித்தமே; எந்த சாஸ்த்ரமென்னில், *ஸ்வாமி தவாத்மத்வ சேஷித்வ பும்ஸ்தவாத்யாஸ் ஸ்வாமிநோ குணை: ஸ்வேப்யோ தாஸ்தவ தேவுதவ சேஷித்வ ஸ்த்ரித்வ தாயிந: என்று உபபத்திஸுசகமான சாஸ்த்ரம், எம்பெருமானுடைய ஸ்வாமித்வம் நமக்கு ஸ்வத்வத்தைக் கொடுக்குமா போலவும், அவனுடைய ஆத்மத்வம் நமக்கு சமீரத்வத்தைக் கொடுக்குமா போலவும், அவனுடைய சேஷித்வம் நமக்கு சேஷித்வத்தைக் கொடுக்குமா போலவும் அவனுடைய புருஷோத்தமத்வம் நமக்கு ஸ்த்ரித்வத்தைக் கொடுத்தே திருமாயிற்று ஆக இப்படி ஸம்ப்ரதிபன்னமான ஸ்த்ரித்வத்தை யடைபவர்நுமான ஆழ்வாரைச் சரணம் புகுகின்றென்றதாயிற்று. ... ... *

— இனி முடிவான சுலோகம் —

41. ஸஂஹாஸாதை வஹந்தா ஸஂஜிதவியயாஜாஷ்டி கைந் தஹந்தா.

ஸஂவானாநு வஸவையூதொ நாநு சவிதாஶவாஷிஶொதூஷாக்லேஷுஷ்யங்கு |
யஷ்ணந் வஸ்துதீரதாகாவாஹாவை வஸவ-வஸங்வதாசு | 1
தாஷ்டாஃ ஸ்ரீஸ்வாரிஂ உநிவஸங்கவி வஸததா வஸங்வாவத: ||

மம் ஜ ய து என்கிற நான்கெழுத்துக்கணக்காக இட்ட இந்த சுலோகத்தின் கருத்து இது காணீர்;- பண்டு திருநகரியிலே யெழுந்தருளியிருந்த மணவாள மாமுனிகளை தர்சன நிர்வாஹார்த்தமாக ஆழ்வார் திருவரங்கந்திருப்பதி யேறப் போகவிட்டாப்போலே இவ்வினையவில்லை ஸ்வாமியையும் ஸ்ரீங்கப்ராந்தத்திலுள்ள ஸம்ஸாரிகளை உபதேசாதிகளாலே திருத்திப் பணிகொள்வதற்காக அவ்விடத் தேறப்போகவிட்டு ஸ்ரீஸுக்திரத்நாகரபிருஷ்ணதயும் மற்றும் ஸகல ஸம்பத்ஸம்ருத் தியையுமளித்தருளின ஆழ்வாரை நிச்சலும் துதித்து மகிழ்வெய்துகிறோமென்கை.

* * * * *
 ஆழ்வார் ஸன்னிதி நித்யக்ரமத்தின் அத்புதவைகள்
 * * * * *

42. மேலே விவரித்த ஷஷ்டயப்த பூர்த்தி மஹாத்ஸவாநுபவாபதேசத் தாலே அங்கு ஆழ்வாருடைய நித்ய கோஷ்டியையும் நைமித்திக கோஷ்டியையும் அநுபவிக்க ப்ராப்தமரன் ஆன்ந்த விசேஷம் வாழ்நானுள்ளவளவும் மறக்க முடியாதது. ஏற்கெனவே பல ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பு சில பர்யாயம் இவ்விடம் விடைகொண்டு ஸேவித்திருத்தேளனினும் அப்போது விசேஷோத்ஸவ ஸந்தர்ப்பங்களினுல் நித்யக்ரமத்தையநுபவிக்க அவகாச மில்லையாயிருக்கும் போலும், இப்போது மூன்றுதாள் பெற்ற அநுபவம் ஏற்றைக்குமேழே பிறவிக்கும் நெஞ்சை விட்டகலாது. “மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குகுகூர் பேனுமினத்தாரை யல்லாதிறைஞ்சேன்” என்று தனியனிட்ட வொரு பெரியார் இந்த நித்ய க்ரமத்தில் நெஞ்சைப் பறி கொடுத்தேமிட்டனரென்று அறுதியிட்டேன். நாள்தோறும் காலை ஒன்பது மணி முதல் பதினெட்டு மணி வரையில் ஆழ்வார் திருமுன்பே ப்ராப்தமாகு மநுபவம் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திற்கு மிகமிக வியக்கத்தக்கதேயாகும். ப்ரதான கல்பம் அநுகல்பம் என்று இரண்டுண்டே; இங்கு ப்ரதான கல்ப மொழிய அநுகல்பமென்பது எதிலுமில்லை. பெரிய தில்ய தேசங்களிலுங்கூட அலங்காரத் திருமஞ்சனம் பஞ்சபர்வங்களில் மட்டும் நடைபெறும்; அதுவும் பெரும்பாலும் அநுகல்பமேயாகும். [இது தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி யநுபவத்தைக் கொண்டு எழுதினபடி.] ப்ரஸ்துதமரன் ஆழ்வார் ஸன்னிதியில் தினப்படியாகத் திருமஞ்சனம் முதலாக இப்போது நடைபெறும் வியவஸ்தை எந்த காலத்தில் எந்த மஹாநுபாவர் செய்ததோ அறியோம். ராஜாஜ்ஞாகூட இங்ஙனே செல்லமாட்டாதென்பது தின்னனம்; அவரவர்கள் நேரில் ஸேவித்து உள்குழைய வேண்டும் விஷயங்களை என்னவென்று எழுதுவது?

43. ஸ்ரீமதுரகவி வம்சத்தவர்கள் அண்ணுவியார் என்று வழங்கப்படுகிறார்கள்; அவர்கள் முறைவட்டமாகத் திருமஞ்சனக் கவிஸேவிக்குமழகு ‘என்னுயினாயுருக்கி யுண்ணுமே’ என்ன நிற்பதாகும். அர்ச்சகரும் ஸம்கேஷபமாகக் கவிஸேவிக்கிறார், தில்யப்பிரபந்தங்களைத் திருத்தஷ்டக்கிரமமாக ஸேவித்து இருபத்தேழுதாள்களில் உபதேசரத்தினமாலை திருவாய்மொழி நூற்றந்தா தியுட்பட நாலாயிரத்தை யும் ஆழ்வார் திருச்செவி சாத்தியருஞ்சமழகு இந்நிலவுவகில் வேறெஞ்கும் காணக்கூடியதன்று. அரையரும் தினப்படியாக ஸமயம் தவறாது காத்திருத்து தொடக்கமும் சாற்றும் தேவகானத்திலே ஸேவிக்குமழகும் அழகியதே. இந்த அருளிச்செயல் ஸேவாக்ரமத்தை ஏற்கெனவே (ஸ்ரீராமாநுஜனில்) வெளியிட்டிருக்கிறேன். ஸ்தலாசார்ய புருஷர்கள் பெரும்பாலும் அருளிச்செயல் வல்லவர்களாய் * மேம்பொருள் வோகணிட்டுப் பாசுரத்திற்கு இலக்கானவர்களாயிருப்பதால் *ஐழிதோறாழியோவாது வாழியவென்விற மங்களாசாஸனம் ஒருநாளும் வழுவாமே நிகழ்ந்து வருவதாயிருக்கின்றது இப்பெரும்பாக்கியத்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸந்ததியார்

பலரடியார்முன்பருளிய என்னும் க்ரமத்திலே பெற்றுவருவதை இத்திருநகரியில் ஒருவர் தப்பாயல் அணைவரும் ஒருமிடருகச் சொல்லக் கேட்டும் கட்கூடாகக் கண்டும் உள்ளம் பூரித்தேன். ஒன்றுள்திருவாய்மொழிப்பின்ஜையின் தனியளில் *பரஸாதலப்த பரமப்ராப்ய கைங்கர்யசாலினே* என்று புகழப்பட்ட கைங்கர்யம் இதி ஹாஸப்படி வெளிரூபியினும் அவருடைய திருவம்சஸ்தர்கள் அநுபவித்துவரும் கைங்கரியத்திற்கு அது ஈடாகாதென்னத்தட்டில்லை.

— வையம்மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமான்வர் மண்ணூடே —

44. ஆழ்வார் ஒரு பதிகத்திற்குப் பயன் கூறுமிடத்து. *வையம்மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமான்வர் மண்ணூடே* என்கிறூர். [திருவாய்மொழி நாலாம் பத்தில் - மூன்றாம் பதிகத்தில்.] இப்பாகரத்தில் வையம்மன்னி வீற்றிருத்தல் என் கிறபலனும் விண்ணுமான்வர் மண்ணூடே என் கிற பலனுமாக இரண்டு பலன்கள் ஸாதிக்கிறூர்; மண்ணூடே விண்ணுமான்வதென்கிற பலன் எப்படியானாலும் வையம் மன்னி வீற்றிருப்பரென்று ஆழ்வார் திருவுள்ள முகந்து ஸாதித்த பலன் சால்வழி கியது; விண்ணுமான்வர் மண்ணூடே. என்பதற்கு-இந்த லீலாவிபூதியிலிருந்து கொண்டே பரமபதத்தையும் ஆளப் பெறுவர்கள் என்று பொருள். இதை ஆசாரி யர்கள் விவரித்தருளுகையில் இங்கிருந்து கொண்டே பரமபதம் தங்கள் சிறு முறியின்படி செல்லுமாறு ஆளப் பெறுவர்களென்றும், அங்குப் போன பிறகு அங்குள்ள நித்ய முக்தர்கள் 'ஆண்மின்கள் வானகம்' என்று சொல்ல அதன் பிறகு ஆளுகையன்றிக்கே இங்கிருந்து கொண்டே ஆளப் பெறுவர்களென்று மருளிச் செய்கிறூர்கள். அடியேனுக்குத் தோன்றுவதாலது—அழ்வார் திருமுன்பே அருளிச் செயல் வல்லவர்கள் இப்படி திருவோலக்கமாக எழுந்தருளி யிருந்து *ஹற்றின்கண் நூண் மணால் போலுருகா நிற்பர் நீராயே* என்றும் *ஒன்பதோ டொன்றுக்கும் மூவுலகு முருகுமே* என்றும் ஆழ்வார் தாமே அருளிச் செய்தபடி தாங்களும் உருகிக்கொண்டு கேட்பாரையும் உருகச் செப்து கொண்டு அருளிச் செயலை ஸேவிக்க, அவர்களின்டயே இருக்கப் பெறுவதானது விண்ணையாள் வதற்கும் மேற்பட்ட பேறன்றே, ஆகவே வையம்மன்னி வீற்றிருத்தல் ஒருபலன், மண்ணூடே விண்ணு மானுகை மற்றெருகுபலன் என்று கொள்ளாமல் இவை யிரண்டும் சேர்ந்து ஒரே பலன் என்று கொள்ளலாம். ஆழ்வார் தம்முடைய பூநிலுக்கிளின் இனிமையைத்தாமே கண்டு இதை ஒதுமவர்கள் ஒருநாளும் பரமபதம் செல்லப்பெறுதே இந்நிலவு வகு விருந்து கொண்டே திருவாய் மொழியையே ஒவாத ஊனுக உண்டு கொண்டிருக்கக் கடவர்கள் என்று திரு வுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்த விது ஆச்சரியமோ.

— தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன் —

45. நம்மாழ்வார் தாமே மேலே ஒன்பதாம் பத்தில் *தொண்டர்க்கு அழு துண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்* என்கிறூர்; இந்த பூநிலுக்கிளியின் ஒள தார்யத்தை என்னென்போம். தம்முடைய கவித்திறமையையும் பக்தி ப்ரகர்ஷத் தையும் காட்டுவதற்காக வன்றிக்கே தொண்டர்கள் அழுதுண்ண வேணுமென்கிற திருவுள்ளங்கொண்ட ஆழ்வார் அருளிச் செய்து வைத்ததும், அதற்குச் சேர நாத

முனிகள் பக்தாம்ருதம் என்று தனியனிட்டருளினதும், ஆளவந்தார் எம்பெருமான் ஆழ்வான் பட்டர்போல்வரான் ஆசாரியர்கள் “நமக்கு ஸம்ஸ்கருத வேத மிருக்க இந்தத் தமிழ்ப்பிரபந்தங்கள் ஏதுக்கு? என்று நினையாதே இதை வலக்கண்ணுகவும் வடமொழி வேதத்தை இடக்கண்ணுகவும் கொண்டதும் விலக்குண பகவத் ஸங்கல்பமென்னுமித்தனை.

— ஆழ்வார்க்கும் ஒருக்கறையுண்டு —

46. * கங்குலும் பகலும் பதிகத்திற்குப் பயனுறைக்கின்ற ஆழ்வார் *முகில் வண்ணவானத்து இமையவர் குழலிருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே* என்கிறுர், அங்ஙனம் பேரின்பவெள்ளத்திலிருப்பு வரனத்திலன்று. இந்நிலத்தில்தான், இத்திருநகரியில்தானென்றும், ஆழ்வார் தம்முடைய விபவகாலத்தில் இங்ஙனே பேரின்பவெள்ளத்து ஆழ்ந்திருக்கப்பெருத்து. அவர்க்குப் பெரிய குறையென்றும், நாமே பாக்யசாலிகளென்றும் அங்கே திருவோலக்கத்தில் விஜ்ஞாபித்தேன். *

— பொலிந்துநின்ற பிரான் புறப்பாடு வைபவம். —

47. திருவோணநன்னுளில் பொலிந்துநின்ற பிரானுக்குப் பரமவிலக்குண மாக நடைபெற்ற புறப்பாட்டையும் ஸேவிக்க ப்ராப்தமாயிற்று “புறப்பாடழகு பெருமான் கோயிலில்தான்” (அதாவது காஞ்சியில்தான்) என்றிருந்த வடியேண மருள்கொண்டவனுக்கிவிட்டது அப்புறப்பாட்டழகு. இரண்டொரு ஸம்வத்ஸரமாக இத் திருப்பதியில் ‘மாறன் உபயவேதாந்த பாடசாலை’ ஸதாபனம் பெற்று நாற்பதைம் பது வித்யார்த்திகளை வளர்த்துவருகையாலே அப்பின்லோகஞும் பெரியோர்களோடு சேர்ந்து அருளிச்செயல் ஸேவித்ததும் வேதபாராயனம் செய்ததும் அந்த திவ்ய கோஷ்டியை ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ எம்பெருமானுர் ஜீயர்ஸ்வாமி பரம கம்பீரமான தமது திருமிடற்றேசையினுல் சோபிக்கச் செய்தருளினதும் *நித்யஸ்ரீ* ‘நித்ய மங்களமென்று பல்லாண்டு பாடுதற்குரியது; பலகால் பல்லாண்டுபாடி னேன்.

— ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ எம்பெருமானுரஜீயர்ஸ்வாமி ஸேவை. —

48. ஆழ்வார் திருநகரியில் பொலிந்து நின்ற பிரான் ஆழ்வார் தேவஸ்தானம் போலே எம்பெருமானுர் தேவஸ்தான மென்று தனிப்பட்டு விளங்குவது இத்தலத்தில் மணவானமாமுனிகளருளிச் செய்த யதிராஜ விம்சதிக்கு விஷய ஷதரும், “ஸ்ரீமந்! யதீந்தர! தவ திவ்யபதாபஜூஸேவாம் ஸ்ரீசௌலநாதகருணைபரினும் தத்தாம்” என்கிற ச்லோக ரத்னத்திற்கு விசிஷ்ய விஷய ஷதரும், பவிஷ்யதாசார்யத் திருமேனியென்று குலவப்படுபவருமான எம்பெருமானுர்க் கென்று இத்திருநகரியில் ஒரு தனிப்பட்ட அக்ரஹாரம் சதுரவேதிமங்கலமென்று மணவாளமாமுனிகளால் திருநாமஞ்சாத்தி நிருமிக்கப் பெற்று அதுதன்னிலே ஸ்ரீமதிறப்பு முற வினங்குமிந்த தேவஸ்தானம் மாமுனிகள் காலந் தொடங்கியே ஜீயர் ஸ்வாமி களால் பரம்பரயா பர்பாவிக்கப்பட்டு வருவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகமறிந்தது. இங்கு தற்காலம் ஸேவை ஸாதித்தருளா நின்ற ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி-ஜீயர் ஸ்வாமி “தேஜஸ்வி யசஸ்வி ப்ரஹ்மவர்ச்சஸி” என்று வேத மோதின கணக்கிலே ஸேவை ஸாதித்தருள்வது * நல்லர் நவி குருகூர் நகர்

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸர்வஸ்வ மென்னலாயிருந்தது. பொலிக பொலிக பொலிக வெள்கிற ஆழ்வார்மங்களாசாஸனம் நன்கு பலித்து வருகின்றதென்று பாவியே னுள்ளம் பொங்கின்றது. அடியேனும் பொலிகவென்று காப்பிட்டு வந்தேன். *

*** திருக்குறுங்குடி ஸ்வாமியை ஸேவிக்கப் பெறுதல் ***
***

49. அடியேன் திருக்குறுங்குடிக்கு விடைகொண்டு பல ஸம்வத்ஸரங்களாயின. *வேதநூற் பிராயம் நூறு புகுந்திருந்த ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி பெரிய ஸ்வாமி காலத்திற்குப் பிறகு இப்போதுதான் விடைகொண்டு ஸேவிக்க ப்ராப்த மாயிற்று. ஸேவிக்கும்போதே, அஸ்மத்குல கூடஸ்தவிரசித வரவரமுநிசதகத்தில்

“புண்டரைர் தவாதசபிர யதாவிதி தருதைச் சுப்ராரதப்ரச்சவி:
தத்தாத்ருக்சரதம்புவாஹபடலீஸனங்தர்ய ஸம்பந்திதி:,
தீபக்த்யாதி குணைகளஸம்ப்ருதயசஸ்ஸங்தோஹஸங்தேஹதா
மூர்த்திஸ் ஸா வரயோகிந: ப்ரதிகலம் ஹாகர்த்து சித்தே மம.”

என்றுள்ள ச்லோகமே ஸ்மருதி விஷயமாயிற்று. திருவரையில் சாத்திய செந்துவராடையும் சராறு திருநாமமணிந்தவெழிலும் தூமுறுவல் கொண்ட துணை மலர்க்கண்களுமாய் இனிதிருந்த இருப்பு அந்த திவ்யதேசப் பாசுரங்களையே நினைப்பூட்டி “நின்று தோன்றிக் கண்ணுள்ள நீங்கா நெஞ்சள்ளும் நீங்காவே—பாவியேன் பக்கத்தவே—என்னெஞ்சம் நிறைந்தனவே—என்றே அநுஸந்தானமாயிற்று. “ப்ரியப்ராயா வருத்திர விநயமஸ்ருஞே வாசி நியம:” என்று அறுபத்தாறு வருடங்களுக்கு முன்பு சிந்தனை செய்த பவழுதி ச்லோகம் அன்று திடீரென்று நினைவுக்கு வந்தது. அஸ்மத்குலகூடஸ்தர் திருவேங்கடமுடையான் ஸன் னி தி யி ஜே ல “ஸ்ருதஸேவயா நித்யஸேவாபலம் த்வம் ப்ரயச்ச ப்ரயச்ச ப்ரபோ! வேங்கடேச!” என்று ப்ரார்த்தித்ததுபோலவே அடியேனும் ப்ரார்த்தித்து மீளாயிற்று.

50. அஸாதாரணமான இந்த ஸாதாரண ஸத்தரப்பத்திலே ஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்வாமியின் மடத்தின் வெளியீடாக அஷ்டாதசாஹஸ்ய முத்ரணம் நிகழ்கின்றதென்று இனிய சொல் செவியுற்று உள்ளம் பூரித்து விடைகொண்டேன்.

*** வான்மாமலையில் ரஸ்யாஹஸ்யரத்தஸர்வாதம் ***
***

51. திருக்குறுங்குடியில் நின்றும் வானமாமலைக்கு விடைகொள்ள தேர்ந்தது. அவ்விடத்தில் வித்வத்பதவாச்யரான ஒரு மஹாஸ்வாமி ஸமீபகாலத்தில் வெளிவந்த ஸ்ரீராமாநுஜனை [முமுக்ஷுப்படி ஸாராரத்த தீபிகைகொண்ட 258, 259 ஸஞ்சிகையை அபிநிவேசத்தோடு அறுபவித்துக் கொண்டிருந்தவர் அடியேளைக் கண்டவுடனே ஸாதித்தவார்த்தை; — தேவரீருடைய முமுக்ஷுப்படி ஸாராரத்த

தீபிகையின் முன்னுரையில் “துண்பக்கடலுள் துவள்கின்ற ஸம்லாரிகள் நல்விடு பெறுவதற்கு அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானம் முக்கிய மென்று கூறி அதை விவரித்துக் காட்டிவிட்டு ‘இவ்வர்த்த பஞ்சகஜ்ஞானத்தைத் திருமந்த்ரம் தவயம் சரமச்லோக மென்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களும் வெகு விசதமாகவுண்டாக்குகின்றபடியால் முழுகூடாககளுக்கு இந்த ரஹஸ்யத்ரயமே முக்கியமாக அறியத்தக்கதாயிற்று’ என்றெழுதியிருக்கிறீர்; அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதனம் திருமந்திரத்தில் மட்டுமே உள்ள தாகக் கேட்டிருக்கிறேன்; மணவாளமாமுனிகளும் அப்படித்தான் ஸாதித்திருக்கிறோர்; மூன்று ரஹஸ்யங்களிலும் அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதன மிருப்பதாக தேவரீர் எப்படி யெழுதிற்று? தவயத்தில் அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதனம் ஸர்வாத்மநா கிடையவே கிடையாதே, இப்படி அஸம்ப்ரதாயமாக எழுதலாமா? என்று, அங்கு ஸம்கேஷபமாக விஜ்ஞாபித்துத் தெளிவு பெறுத்தினேன். [இடையில் விண்ணப்பம்; இவ்விஷயம் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ரளிகர்களான மஹான்களுக்கு அவச்யஜ்ஞாதவ்ய மென்று கருதி விளக்கமாக விஜ்ஞாயிக்கிறேனிங்கு.]

— முழுகூடாப்படி வியாக்கியான ஸ்ரீஸ்வத்தி ப்ரதர்சநம் —

52. “முழுகூடாவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று” என்ற முதல் கூர்ஜெயின் வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்திருப்பதாவது, ‘முழுகூடாவுக்கு அவச்யஜ்ஞாதவ்யமான ஸ்வருபோபாய புருஷார்த்தங்களை இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கையாலே” என்று. இத்தால், அறியவேண்டுமர்த்தங்களையறிவிப்பதில் மூன்று ரஹஸ்யங்களும் துல்யயோக கோமமென்பது காட்டப்பட்டது, நநு, ஸ்வருபோபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றை ப்ரதிபாதிப்பதாக இதில் சொல்லிற்றேயொழிய ஜூந்தையும் ப்ரதிபாதிப்பதாகச் சொல்லிற்றில்லையே யென்னில்; *ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முழுகூடாபிஃ, ஜ்ஞாநத்ரயமுபாதேயம் ஏததந்யந் ந கிஞ்சந*. என்கிற ப்ரமாணத்தையெடுத்துக் காட்டி வியாக்கியானித்தருளினதாகையாலே மூன்றென்றது. “ஏததந்யந் ந கிஞ்சந” என்ற போதே மற்றுள்ளவர்த்தமும் இதில் அடங்கிற்றேயாகுமன்றே? அடங்காதது எது? என்று கேட்டால் வாய்திறக்க வழியுண்டோ? “அதில் பாதமரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்” என்ற அடுத்த கூர்ஜெயின் வியாக்கியானத்திலும் “ப்ரணவத்துக்கு மந்த்ரபோஷம் விவரணமானுப்போலே, மந்த்ரசேஷத்துக்கு தவயம் விவரணமாய் அதுக்கு சரமச்லோகம் விவரணமாயிறே மிருப்பது” என்றுள்ளது மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸ்வத்தி. இந்த விவரண விவரணிபாவ ப்ரதிபாதநம் பொருந்தவேணுமாகில் அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதநம் தவய சரமச்லோகங்களிலும் இருந்து தீரவேணுமே. இதை மேலும் மாமுனிகளின் ஸ்வத்திகொண்டே விளக்குவோம்.

— ஆசார்யஜ்ஞாதய தில்ய ஸ்வத்தி ப்ரதர்சநம் —

53. ஆசார்ய ஜ்ஞாதயத்திலே “தவயார்த்தம் தீர்க்க சரணாகதி யென்றது ஸார ஸங்கரஹுத்திலே” என்பது ஒரு கூர்ஜெய. ஸாஸங்கரஹ மென்பது பின்னையுலகா சிரியர் அருளிச்செய்த அஷ்டாதசரஹஸ்யத்தில் ஒன்று. அதில் அருளிச்செய்

திருப்பதைத் திருத்தம் பியாரான அழகியமனவாளப் பெருமாள் நாயனார் எடுத்துக் காட்டுகிறார்; தீர்க்க சானுகதியான திருவாய்மொழியானது த்வயத்தின் விவரண மென்று ஸாரஸ்வக்ரஹத்திலே திருபிக்கப்பட்டதென்கை. திருவாய்மொழிக்குத் தனியனுக அமைந்த “மிக்கவிறை நிலையும் மெய்யாழூயிர் நிலையும்” என்றும் வென்பாலினால் அர்த்தபஞ்சகந்தான் திருவாய்மொழியாயிரத்திற்கும் ப்ரமேய மென்று பகப்பட்டது. த்வயத்தில் அர்த்தபஞ்சகமில்லையானாலும் அதன் விவரண மெனப் படுகிற திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதகத்வம் சொல்லக்கூடுமோ வென்று ஆலோசிப்பது. இவ்விஷயம் ஸாமாந்யமானதன்று இதுவே சிகரமானது.

— மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையுமித்யாதி காட்டுதல் —

54. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலேயே “மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும்” என்ற விடத்தில் நிதி காட்டுகின்றேன், காண்மின், இங்கு மூன்றில் என்பதற்கு—திரு விருத்தமும் திருவாசிரியமும் பெரிய திருவந்தாதியுமாகிற மூன்று திவ்யப்ரபந்தங்களில் என்பதே அர்த்தமாயிருக்கச் செய்தேயும், இது தந்தரேண ரஹஸ்பத்ரயத் தையும் விவகைப்பதாகக் கொள்வதில் குறையொன்றுமில்லையென்று திருவுள்ளாம் பற்றின மனவாளமாழுனிகள் “மந்த்ர ச்லோகங்களில் ஸங்கரஹேண உக்தங்களான அர்த்த விசேஷங்களை த்வயத்திலே விவரிக்குமாபோலே பூர்வ ப்ரபந்த த்ரயத்திலும் ஸங்கரஹேண சொல்லப்பட்ட அர்த்த பஞ்சகமும்” என்றஞானிச் செய்துள்ளார். இத்தால் அர்த்த பஞ்சகமானது திருமந்த்ர சரம ச்லோகங்களிற் காட்டிலும் த்வயத்தில்தான் நன்கு விவரிக்கப்பட்டதென்று ஸாஸ்பஷ்டமாயிற்று.

— முடவாகச் சீரியநிதியொன்று காட்டுதல் —

55. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலேயே “இவற்றுக்கு மந்த்ரங்கித்யநுஸந்தாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி” என்பது ஒரு குரிழை. நம்மாழ்வாருடைய நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் திருமந்த்ரம் சரம ச்லோகம் த்வயம் ஆகிய இந்த ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி—என்பது இதன் பொருள். மந்த்ர ரஹஸ்யம் விதி ரஹஸ்யம், அநுஸந்தான ரஹஸ்யம்என்று யோஜிப்பது.

மந்த்ர ரஹஸ்ய மென்றது. (மந்த்ரராஜமான) திருமந்த்ரம்; விதிரஹஸ்யமென்றது வித்தோபாயத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிற சரம ச்லோகம்; அநுஸந்தான ரஹஸ்ய மென்றது ‘மந்த்ரரத்நாநுஸந்தாந ஸந்தத ஸ்புரிதாதரம்’ என்கிறபடியே ஸாரஜ்ஞார்களாலே ஸதா அநுஸந்திக்கப்படுகிற த்வயம். இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களிலும் அந்வயிக்கும்படியாக மாழுனிகள் ஒரு விசேஷணமிட்டருளுகிறார்—‘ஸகல சாஸ்தர தாத்பர்யமான அர்த்த பஞ்சகத்தையும் ஸம்சய விபர்யயற ப்ரதிபாதிக்குமவையாய்’ என்று. இந்த விசேஷணம் திருமந்த்ரத் தில் மட்டும் அந்வயிப்பதன்று; ‘ப்ரதிபாதிக்குமவையாய்’ என்று பன்மையாக ப்ரயோகித்தருளியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஒன்றில் மட்டும் அந்வயிக்குமதாகத் திருவுள்ளம்பற்றினால் ‘ப்ரதிபாதிக்குமதாய்’ என்றல்லது இங்குணே யிருக்கவிரகில்லை. நிறுத்து அளந்து எண்ணி பூர்ணமுக்கியமாக செய்யும் பெருமை மனவாளமாழுனிகளோருவர்க்கே அஸாதாரண மென்பதை ஒருவரும் மறக்கலாகாது. ஆக, ரஹஸ்யத்ரயமும் அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதகமென்னு மிடத்தையும், அதுதன்னிலும் விசேஷித்து ப்ரதிபாதிப்பது த்வயமேயென்னு மிடத்தையும் மாழுனிகளின் திவ்ய ஸுக்திகளைக் கொண்டு மூதலித்தோ மானும்.

ஏதத் ராமாஸ்தரம் தலைது

56. பட்டர் *ஏதத் ராமாஸ்தரம்* என்றாலே கண்டு ஒரு ராமாஸ்தரம் காண்மின். மூழக்குப்படியில் “அறியவேண்டுமர்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே யுண்டு; அதாவது அஞ்சர்த்தம்” என்றவுடனே “பூர்வாசார்யர்கள் இதில் அர்த்த மறிவதற்குமுன்பு தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்த ஜ்ஞானம் பிறந்தபின்பு * பிறந்தபின் மறந்திலேனன்கிறபடியே இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலகேஷபம் பண்ணியறியார்கள்” என்றாலிசெய்தார். பெரியார்கள் போது போக்குக்குப் பல பல காந்தங்களைவத்துக்கொண்டிருக்க “இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலகேஷபம் பண்ணியறியார்கள்” என்றது எங்ஙனே பொருந்துமென்கிற சங்கை உண்டாகியேதீரும். இதற்கு அங்கு மணவாளமாழுனிகள் காட்டியுள்ள பரிஹாரம் என்னவென்றால் “வேதசாஸ்தரங்கள் ஆழ்வாரருளிசெயல்கள் இவற்றால் போது போக்கும்போதும் இம்மந்தரார்த்தத்தையுட்கொண்டே அதுஸந்திக்கையாலே....தட்டில்லை” என்பதாம். அர்த்த பஞ்சகாரநுஸந்தானத்திற்கு இலக்காகாத காலகேஷபக்ரத்தமே உலகில் கிடையாதென்று அறுதியிட்டிருக்க, தவயசரமச்லோகங்களை இதற்குப் புறம்பாக்க நினைப்பது இவையென்ன விசித்திரமே! இவையென்னவிடமங்களே!. சிங்கப்பெருமாளர் திருவாக்கு வெற்றியை அங்குள்ளாரணைவரும் நினைக்கமாறு செய்து வந்தோம். ப்ராமணிகர்களானால் * நஷ்டோ மோஹः* என்றும் *ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹः* என்றும் சொல்லித் தொழுவர் திசையுற்று நோக்கியே. . . . *

— திருக்குறுங்குடிக்கும் வானமாமலைக்குமிடையில் ஒரு தத்துவம் —

57. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி அஞ்சாம்பத்தில் அஞ்சாம்பதிகத்தினால் திகுக்குறுங்குடியை யநுபவித்தவர் உடனே வானமாமலையையும் அநுபவிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இடையில் ‘யானே யென்னும் யானே யென்னும்’ என்று ஒரு பதிகம் அருளிச் செய்ததில் ஒரு மருமழுண்டு. (அதாவது) ஆழ்வாருடைய தாய் தந்தையரான உடையநங்கையாரும் பொற்காரியாரும் ஸந்தானமில்லாத குறையினால் திருக்குறுங்குடிக்கு வந்து நம்பியை ஸெவித்து வழிபாடுகள் செய்து கொண்டிருக்க, நம்பி திருவுள்ளமுவந்து ‘நாமே வந்து உங்களுக்குப் புதல்வனுகப் பிறக்கக்கடவோம்’ என்று பணித்ததாகப் பெரியார் கூறுவதுண்டே; அதனை ஆழ்வார் தாமே திருவிருத்தத்தில் தாய்ப் பேச்சாலே ‘அருவினையேன் நெடுங் காலமும் கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பாவிப்பெற்ற தொடுங்காலைசியுமிடை’ என்று வெளியிட்டதும் தவிர இங்கும் யானே யென்னும், யானே யென்னும் என்று மகன் பாசுரத்தைத் தாய் அநுவதிப்பதாக இட்டருளினதால் ‘திருக்குறுங்குடிநம்பிதான் யான்’ என்று ஆழ்வார் தாமே பன்முறையும் கூறின தைக் காட்டிற்குக்கூட தேறி நிற்கும் அடுத்துள்ள வானமாமலைக்குச் சேரவும் இன்சுவைப்பொருள்கூறுவர்-யானேயே யென் றிருக்குமாறுகாட்டி. . . . *

— விலசங்கணமான வைநதேய விருத்தாந்தம் —

58. மஹாபாரதத்தின் ஓர் இதிஹாஸம் கேண்மின்;—விச்வாமித்ரனிடத்தில் வித்யைகளையெல்லாம் அதிகரித்த காலவனென்னு மந்தணன் முடிவில் “குரு தக்ஷினை கொடுத்தாலோழிய நமக்கு இந்த வித்யைகள் நிலைநில்லை” என்றெண்ணி “அடியேன் என்ன தக்ஷினை ஸமர்ப்பிக்கவேணும் ? ” என்று கேட்டான் ; அதற்கு அவர், நான் உன்னுடைய பக்தியினாலும் சுச்சுக்கூடியினாலும் ப்ரஸந்தனாயினேன் ; எனக்கு நீ ஒன்றும் ஸமர்ப்பிக்கத் தேவையில்லை” என்றார். அப்படி அவர் பலகால் சொல்லியும் காலவன் கேளாமல் “ஏதாவதொரு தக்ஷினை நியமித்தே யாகவேணும் ” என்று நிர்ப்பந்திக்கவே, அவர் சீற்றங்கொண்டு “உடம்பெல்லாம் சந்திர மண்டலம் போலே வெஞுத்து ஒரு காது பச்சையாயிருக்கப்பெற்ற எண்ணாறு குதிரைகள் கொண்டு தா ” என்றார். காலவன் இதைக்கேட்டு வியாகுலனும் என் செய்வதென்று சிந்தித்து, ஸர்வாபேசுவிதங்களையு மளிக்கவல்ல எம்பெருமாளை உபாளிக்க முயன்ற வளவிலே முன்பே யிவனுக்கு ஆப்தனாயிருந்த கருடன் வந்து முன்னின்றுள் ; அவனை இவன் ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, தன் வியாகுலத்தைச் சொல்லி இதற்கென்ன செய்யலாமென்று கேட்க ; “உன்னை நான் சுமந்துகொண்டு இப்பூமண்டலமெங்கும் திரிகிறேன், இருவருமாய்த் தேடிப் பார்க்கலாம் வா ” என்றார்கள் கருடன். அப்படியே இருவருமாய்த் திரியும்போது மேல் ஸமுத்ரத்தில் ரிஷபமென்னும் மலையின்மீது இனைப்பாற நின்றவளவிலே அங்கே வளிப்பவளும் அறிவிற் சிறந்தவளுமான சாண்டில்லை என்கிற ஒரு வைஷ்ணவியைக் கண்டு சென்று வணங்கி அவளால் ஸத்காரமும் பெற்று இவர்கள் அங்கே படுக்கும்போது “இப்படி விலசங்கணயா யிருக்கிற இவள் விலசங்கணமான வொரு திவ்யதேசத்திலே வளிக்கலாகாதா ? ” என்று கருடன் நினைத்து “இவளை இங்குநின்றும் ஒரு திவ்யதேசத்திலே கொண்டுபோய் வைக்கக்கடவோம் ” என்றெண்ணி யிருக்கையில்— அந்த வைஷ்ணவி இருந்த இடத்தை இழிவாக நினைத்த இவ்வபசாரத்தாலே சிறகுகள் உதிர்ந்து ஒன்றும் செய்ய முடியாமற் போய்விட, இதைக் காலவன் கண்டு ‘மாநஸமாக ஏதேனும் அபசாரப் பட்டதுண்டோ ? என்று கேட்க, அவன் உண்மையைச் சொல்லி அவளிடத்திலும் பொறுமை வேண்ட, அவளது அநுக்ரஹத்தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்புபோலே யானுன். (இக்கதை மஹாபாரதத்தில் உத்திரோக பர்வத்தில் 112-ஆம் அத்தியாயத்திலுள்ளது)

— பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தை —

59. பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானென்கிற ஒரு சிற்யர்க்குக் கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்ததொரு வார்த்தைகேண்மின்; பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானென்பவர் ஆழிஜூதயம் முதலியவற்றுல் மேம்பட்டவராகையாலே பாகவத விஷயங்களில் விநயமில் லாமல் அபசாரப்பட்டுக்கொண்டே யிருந்தார்; ஆழ்வான் இதைக்கண்டு “ஐயோ! இவர்க்கு இந்த பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநரநுஷ்டானங்களைல்லாவற்றை யும் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாகி விநாசத்தை விளைத்திடுமே!, அதுக்கு வேலி யிட்டு வைக்கவேணும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஒரு புண்யகாலத்திலே நீராட்டமானபின் இவரை நோக்கி “எல்லாரும் தானம் பண்ணுகிற இக்காலத்திலே நீரும்

நமக்கொரு தானம் பண்ணமாட்டிரோ?' என்ன, "அடியேன் எத்தை தானம் பண்ணுவது, எல்லாம் ஸ்வாமியினுடையதே யன்றே' என்ன; "அஃது இருக்கட்டும், மநோ வாக்காயங்கள் மூன்றாவதும் பாகவதாபசாரப் படாமஸ் வர்த்திக்கக் கடவேன் என்று நம் கையிலே உதகதானம் பண்ணவேணும்' என்று ஆழ்வான் அருளிச்செய்ய, அப்படியே இவரும் உதக தானம் பண்ணித்தந்த பின்பு ஒரு நாள் பூர்வ வாஸ்நந்யாலே பாகவதாபசாரப்பட நேர்ந்தவாறே "நாம் இனி முடிந்தோம்' என்று பயப்பட்டு அன்று ஆழ்வான் ஸந்திதிக்கு விடைகொள்ள வெள்கித் தம் திருமாளிகையிலேயே இருந்துவிட, இவர் வழக்கப்படி வருகிற காலத்தில் வரக் கானுமையாலே ஆழ்வான் இவர்திருமாளிகையிலே யெழுந்தருளி வினாவியருள், அவர் தமக்கு மாநளிக்மாகப் பாகவதாபசாரம் நேர்ந்தமையை விண்ணப்பம் செய்து "கரணத்ரயத்தாலும் அபசாரம் வீரோயாதபடி இத்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை அரிதாயிருக்கின்றது!, என் செய்வேன்?" என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து வருந்த "இத்தனை அநுதாபம் இவர்க்கு உண்டாயிற்றே!" என்று உகந்தருளி "மாநளிக்மான அபசாரத்திற்கு அநுதாப முண்டாகவே ஈச்வரன் பொறுத்தருள்வன், ப்ரத்யக்ஷத்தில் ராஜை தண்டனை கிடைக்குமென்ற பயத்தாலே காயிகமாக ஒருவரையும் நலியமாட்டார்; இனி வாக்கொள்றையும் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு இரும்' என்றருளிச் செய்தார். .... *

— கண்டாரிகழவளவே காதலன்தான் செய்தது —

80. குலசேகராழ்வார் பெருமாள் திருமொழியில் தமிழ்முடைய அநந்யகதித்வத்தை விண்ணப்பங்குசெய்கிற தகுதுயரம் தடாயேலன்னும் பதிகத்தில் (2) கண்டாரிகழ்வனவே காதலன்தான் செய்திட்டனும், கொண்டாஜீயல்லா ஸறியாக்குலமகள் போல் என்றென்று த்ருஷ்டாந்தங் காட்டியுள்ளார். கண்டாரெல்லாருமிகழும்படி காதலன் செய்ததைப்பற்றி ஒரு வினோதக் கதை கேள்வி.

ஒரு மாப்பிள்ளை மாமியாரகத்துக்குச் சென்றுர். அப்போது, ‘இனவி யைத் தன்னில்லத்திலேயே விட்டுவைத்துத் தான்மட்டும் சென்றிருந்தா? ; அங்கே மாமியார் ஒருநாள் குழக்கட்டை கமைத்துச் சாதித்தாள் மாப்பிள்ளைக்கு, அது வரையில் அவர் ஒருநாளும் குழக்கட்டை சாப்பிட்டதேயில்லை; இப்படியொரு தின்பண்டமுள்ளதென்றுகூட அறிந்தவரல்லவர். வாய்க்கு வெகுருசியாயிருந்தது. ‘மாமியாரே! இது என்ன பகுதினைம்? அழுர்வமாயிருக்கிறதே; பரம போக்யமாயிருக்கிறதே; இதன் பெயர் என்ன?’ என்றார் மாப்பிள்ளை. அதற்கு மாமியார் ‘இதற்குக் குழக்கட்டை யென்று பெயர்’ என்றார். ‘உம்முடைய பெண்ணுக்கு இது சமைக்கத் தெரியாதோ? இதுவரை ஒரு நாளும் ஆவள் இதைச் சமைக்கவில்லையே’ என்றார். தெரியாமலென்ன? என்னைவிட நன்றாக இது சமைக்கத் தெரியுமவஞ்சுக்கு; நீர் சொன்னால் சமைத்துச் சாதிப்பன், இதற்கென்ன பிரமாதம்? என்றார் மாமி. ஊருக்குப்போய் இதை நித்தியமும் சமைக்கச் செய்து சாப்பிடவேணும் என்று ஆஸை கொண்டார் மாப்பிள்ளை. இரண்டுநாள் பொறுத்து ஊர் போய்ச் சேர்ந்தார். குழக்கட்டை யென்கிற பெயரை மறந்துவிட்டார். எவ்வளவு சிரமப்பட்டும் அப் பெயர் நினைவுக்கு வரவேயில்லையிவர்க்கு. ‘உன் தாயார் ஒரு அந்புதமான பகுதினை

சமைத்துச் சாதித்தாள்; அது வெகு ருசியாயிருந்தது; அதை நீயும் சமைத்துத் தா' என்றார் தேவியாரை நோக்கி; 'அதைச் சமை என்றால் நான் எதைச் சமைக்கிறது? அதன் பெயர் சொன்னால் சமைப்பேன்; அது இன்னதென்றே எனக்குத் தெரிய வில்லையே; தெரியாமல் நானெப்படி சமைப்பது?' என்றால்வள். அதற்கு இவன் சொன்னான் 'நீ தினந்தோறும் ஒவ்வொரு அழூர்வமான தின்பண்டம் சமைத்துச் சாதித்துவா; ஒரு நாளில் அதுவும் தைவாதீனமாக வந்துவிடும்; அப்போது நான் சொல்லுகிறேன்' என்று. இதை மனைவி கேட்டு அப்படியேயென்று ஒப்புக்கொண்டு நித்தியம் ஒவ்வொரு பணியாரம் சமைத்துச் சாதித்து வந்தாள். அவனுக்குக் குழக் கட்டை பணியாரம் தெரிந்திருந்தும் அது நினைவுக்கு வாராமையினால் அதைச் சமைத்து இடவேயில்லை. புருஷனுக்குப் பிரபலமான கோபம் உண்டாய்விட்டது; 'நான் சொன்னதைச் சமைக்காமல் எதையோ சமைக்கிறுய்; உனக்கு அது சமைக்க நன்றாகத் தெரியுமென்று உன்தாய்கூடச் சொன்னாள். வேணுமென்றே பிடிவாதங் கொண்டு அதை நீ சமைக்கவில்லை; உன்னை யென்ன பண்ணுகிறேன் பார்!' என்று சொல்லித் தாடையிலும் முதுகிலும் கையாலடித்தது போதாமல் ஞாக்கட்டையாலும் புடைத்தான்! அவள் அடி தாங்கமாட்டாமல் வாசலில் ஒடிச்சென்று 'இப்படிகூட ஒரு அநியாயமுண்டா? அதைச் சமை, அதைச் சமை என்றால் நான் எதைச் சமைக்கிறது; ஏதோ எனக்குத் தெரிந்ததைச் சமைத்தேன்; இப்படி புடைக்கிறாரே கேட்பாரில்லையா?' என்று தெருவிலே நின்று அலறியமுதாள். ஊரெல்லாம் ஒன்று கூடிவிட்டது; மிகவும் பரிதாபகரமான அடி. ஒவ்வொருவரும் அவனிடம் வந்து 'அடா! இப்படி கூடவாடா சாதுவான பெண்ணை யடிப்பது? உடம்பெல்லாம் குழக்டை குழக்டையாக எழும்பிவிட்டதே! என்றார்கள். "ஆம் ஆம், அதுதான் அதுதான்; அதுதான் நான் சமைக்கச் சொன்னது' என்று கத்துகிறுன் புருஷன். எல்லாரும் சிரிக்கிறார்கள்; அடிப்பட்ட பெண்ணுக்கும் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. குழக்டை குழக்டையாக எழும்பும்படி யடிக்கவே தானே குழக்கட்டை பணியாரம் வெளிப்பட்டதென்கிறுன் புருஷன். குலசேகராழ்வார் இதைக் கண்டார்போலும்.

— மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய் —

31. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் "மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்" என்றாருளிச் செய்தார்; முன்னிருந்த மனமன்று இப்போதுள்ள மனம்; எம்பெருமான் அதைக் கவர்ந்துசென்று வேறெருகு மனத்தைக் கொணர்ந்து வைத்திட்டான் என்ற ராயிற்று. இப்படியன்றே ஆசாரியர்கள் வியாக்கியானம் செய்தருளியிருப்பது; ஈட்டு ஸ்ரீஸ்ரீக்தி காண்மின்—"பழைய நெஞ்சைத் திருத்தினவளவன்றிக்கே கருவுகலத்திலே யொரு நெஞ்சைத் தந்தாய்; *திவ்யம் ததாமிபோலே. 'பழைய நெஞ்சு இது' என்று ப்ரத்யயிற்றை பண்ணவொன்னுதபடி யிராதின்றது" என்று. கருவுகலமாவது, பெரிய தேவஸ்தானங்களில் நிருவாபரணம் முதலை சிறந்த வஸ்துக்கள் சேமித்து வைக்குமிடம். கருவுலமென்பர்கள். அதிலிருந்து ஒரு நல்ல நெஞ்சையெடுத்து ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான் நற்கொடையாகக் கொடுத்தானும். இதன் பரம தாற்பரியத்தை அடுத்த பாட்டில் * என்னைத் தீமனங்கூடுத்தாய் * என்பதனால் விளக்கியருளினுராயிற்று. அதற்கேற்ற கதையொன்று கோர்,

— கூரத்தாழ்வான் தனியனின் தனிச் சிறப்பு —

33. நம்தூசார்யர்களைவர்க்கும் தனியன்கள் ஒவ்வொரு ரீதியில் அவதரித்துள்ளது. கூரத்தாழ்வானுடைய தனியன் அவதரித்திருக்கும் விதம் உண்மையில் அதிலிலைண்மானது. இத்தனியன் பட்டருளிச் செய்ததாதலால் அவருடைய தனிப்பட்ட திருநாலீறு இநில் பொலிகின்றது. “யறுக்தயல் தீயீக்னடே யாழ் மங்கலைஉற்றாம்” என்பது இத்தனியனில் உத்தரார்த்தம் ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீஸ்ரீக்திகளானவை வேதமாகிற மாதின் கழுத்திலே திருமங்கலியமாக விளங்குகின்றனவென்று வெகு சமத்காரமாக அருளிச் செய்யப்படுகிறது. இதன் கருத்தைச் சிறிது விவரிப்போம். பெண்களுக்குத் திருமங்கலிய மில்லாத நிலைமைகள் இரண்டு. கன்னிகையாயிருக்கும் நிலைமை ஒன்று. நூலிழுந்து விதவையாய்ப்போன நிலைமை மற்றிருன்று. இவற்றுள், கன்னிகைப் பருவத்தில் பெண்களுக்குப் பல நாயகர்கள் தேரக்கூடும். ஏவனையில் பெண்கழுத்தில் ஒரு கைப்பாடாகத் தாலி ஏறுமளவும் பெரும்பாலும் பிரமசாரிகளும் விதுரர்களும் அவளைத் தன் மனைவியாகப் பாலித்திருக்கக் கூடும். ‘இப்பெண்ணுக்கு நானே கணவனுக்கலாம்’ என்று ஸ்வரூப யோக்யதை யுடையால்ரல்லாரும் நினைத்திருக்கக் கூடுமன்றே. மற்றுமுள்ள விரக்தர்களும் க்ருஹஸ்தர்களும் அக் கன்னிகையைக் கண்டால் ‘இவளுக்கு இன்னும் கணவன் நிச்சயிக்கப்படவில்லை’ என்று ஸாதாரணமாக நினைத்துக் கொள்வார்கள் அப்பெண்ணையின் கழுத்தில் தாலி ஏறிவிட்ட பின்பு முன்பு தங்களுக்கென்று அபிமாநித்திருந்த பிரமசாரிகளும் விதுரர்களும் ‘இனி இவள் அநந்யார்வை’ என்று நிச்சயித்துத் தாங்கள் ஆகசையற்றிருமிவர்கள். ஸாதாரணமாக நினைத்துக்கொண்டிருந்த மற்ற க்ருஹஸ்தர்களும் விரக்தர்களும் ‘இவளுக்கு ஒரு கணவன் அமைந்துவிட்டான்’ என்று நினைத்துப் போருவர்கள். இனி இரண்டாவதான வைதவ்பை நிலைமையில் ஸ்த்ரீயைப் பார்க்குமவர்கள் ‘இவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த கணவன் இறந்தொழிந்தான். இனி இவளுக்கு எப்போதும் கணவன் ஏற்படப் போகிறதில்லை’ என்றெண்ணானி நிற்பர்கள். ஆகவே, மாதர்கள் மங்கலநூல் இல்லாத நிலைமைகளில் பல பர்த்தாக்களை யுடையவர்களாயும் ஒரு பர்த்தாவையு முடையராகாதவர்களாயும் இருப்பர்களென்றதாயிற்று, அதுபோல, ஆழ்வான் ஸ்ரீஸ்ரீக்திகள் அவதரிப்பதற்கு முன்பு வேதங்கள் மங்கலநூல் இல்லாத மாதரின் இரண்டு வகையான நிலைமைகளையும் உடையனவாயிருந்தன. வேதத்துக்கு ருத்ரனைப் பதியாகச் சிலர் மயங்கி அபிமானிப்பர்கள்; பிரமனைப் பதியாகப் பேதையர் சிலர் பேனுவர்கள். இங்ஙனம் பாகுபதர் முதலியமதாந்தரஸ்தர்களால் பலபல தெய்வங்கள் பதியாக அபிமானிக்கப்பட்டும்; நிரீச்வரமீமாம்ஸகாநிகளால் நாயகனே கிடையாதென்று மறுக்கப்பட்டும் கிடந்தது, ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவம் முதலான திவ்ய ஸுக்திகள் திருவவதரித்தவுடனே ‘தலையறுத்தவனும் தலையறுப்புன்டவனும் மற்றுமெவனும் வேதத்துக்கு நாயகர்ஸ்ரலர்; அடியோடு நாயகனே கிடையாதென்றதும் தவறு; நாயகனுண்டு, அவன் ஒருவனே; அவனுகிறுன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்று கஸ்வெட்டாக நிஷ்கர்ஷம் ஏற்பட்டபடியால் இவருடை ஸ்ரீஸ்ரீக்திகள் வேதமாதுக்கு மங்களதால் போன்றன. இதனால் ஸுகலதுர்மதங்களையும் நிரளித்துப் பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணவல்லு

வாக்கைப்பலமுடையவர் கூரத்தாழ்வான் என்றதாகிறது. வஸ்துஸ்திதியில் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகள் திருவவதரித்திருந்தாலுக் கூட ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவங்கள் அவதரிக்கவில்லையானால் நம் எம்பெருமானுர் தரிசனத்திற்கு அபரிஹார்யமான குறையே யாகுமன்றே. இத்தகைய தனியன் பணிப்பதற்கு பட்டர் தவிர மற் கேருகுவராலுமாகாது; இத்தனியன் ஆழ்வான் தவிர மற்கெருகுவர்க்கும் ஏற்காது. *

— எம்பெருமானை நோக்கி ஆழ்வார்களின் கேள்விகள் —

64. எம்பெருமானைத் துதிக்கின்ற பக்தமணிகள் தங்களுடைய பலவகையான அநுபவங்களில் விலசௌணமான ஒர் அநுபவத்தைக் காட்டுவதுண்டு; அதாவதென்னென்னில், எம்பெருமானை நோக்கிக் கில கேள்விகள் கேட்கிற முகத்தால் ஒருவகையான குணநுபவம் பண்ணுவது. பொய்கையாழ்வார்: நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் முதலானுர் இவ்வநுபவத்திற்கு வழிகாட்டிகளாக அமைந்தனர். பொய்கையார் முதல்திருவந்தாதியில் (69) * பாலன் தனதுருவாயேழுலகுண்டு, ஆழலிலையின் மேலன்று நீ வளர்ந்த மெய்யென்பர்—ஆலன்று வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மன்னதோ? சோலைதூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு * என்று கேட்கிறூர். நம்மாழ்வாருடைய வினாக்கள் பல பல. ஒன்றே கேண்மின்; பெரிய திருவந்தாதியில் * சீரால் பிறந்து சிறப்பால் வளராது, பேர் வாமனுகாக்கால் பேராளா!—மார்பாரப், புல்கி நீயுண்டுமிழ்ந்த பூமி நீரேற்பரிதே? சொல்லு நீ யாமறியச் சூழ்ந்து * என்பது. திருமங்கையாழ்வாருடைய வினாக்களிலும் ஒன்று கேண்மின்; (பெரிய திருமொழி 7-9-7) * சேயோங்கு தண் திருமாலிருஞ்சோலை மலையுறையும் மாயா! எனக்குறையா யிது, மறை நான்கினுளாயோ? தீயோம்பு கைம்மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தாயோ? உனதடியார் மனத்தாயோ? * என்பது. இந்த வினாக்களை விவரித்து அநுபவித்தால் இன்கவை பெருகும். ... *

— கூரத்தாழ்வானுடைய பலகேள்விகளில் ஒன்று (மூன்று விருந்துகள்) —

65. ஆழ்வானுடைய ஸ்தவங்களில் அதிமாநுஷ, ஸுந்தரபாஹு*, வரதராஜ-ஸ்தவங்களிலே வெகு ரஸகனமான கேள்விகள் அமைந்துள்ளன. திருமாலிருஞ்சோலையழகரை நோக்கிக் கேட்கிற மூன்று கேள்விகள் அமைந்த ஒரு ச்லோகத்தை மாத்திரம் இங்குச் சுருக்கமாக அநுபவிப்போம்;

“ கூலிதல்வயலியாபி ஸாந்தர ! த்வம் வ்ரதே கீழ்க் கர்யாக்ரமீ? ”

“ ஸப்தராத்ரமதாச்ச கீம் விரிம் ப்ருஷ்தாச்ச ஸால்நுத: கீமக்ருத: ? ”

என்பது ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் 112 ஆழ் ச்லோகம்.

இதிலுள்ள மூன்று கேள்விகளாவன:—ஸளைப்ப ஸளைசீல்யங்களையே காட்டிப் பரத்வத்தை யொளித்து மாநுஷ்யகம் கொண்டாட வந்த விடத்திலே

பரதவம் விளங்கும்படியான செய்கைகளையும் இடையிடையே வெளியிட்டது எதற்காக? என்பது முக்கியமான கேள்வி. அழகரே! தேவீர் * ஒருத்தி மகனுயீப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனுயோளித்து வளர்ந்தது ஸ்வகீய சக்தி விசேஷங்களையெல்லாம் மறைத்துக் கொண்டல்லவோ? அப்படியிருந்தும். நெடுநாளாகத் திருவாய்ப்பாடியில் நடந்துவந்த தேவேந்திர ஸமாராதனையைத் தடுத்தது ஏன்? என்பது முதற் கேள்வி. இதற்கு எம்பெருமான் (அல்லது அவனுடைய பிரதிநிதிகள்) சொல்லக் கூடிய ஸமாதானம் என்னவெனில்; பராத்பரஞன தான் வளருகிறலூரிலே தேவதாந்தரத்திற்கு ஆராதனை யாவதென்? என்றிருந்தபடியாலே தடுத்ததாக.

66. அவ்விந்திரன் ஏழுநாள் கல்மழை பெய்வித்து ஆயர்களுக்கும் ஆநிரைகளுக்கும் பொறுக்கொண்ட தீங்கை விளைத்தபோது அவனைத் தலையறுத்துத் தொலைக்கவேண்டியிருக்க. அதுசெய்யாதே கோவர்த்தன மலையைக் கொற்றக் குடையாக ஏந்தி நின்றதென்? என்பது இரண்டாவது கேள்வி. ‘இந்திரனது உணவைக்கொண்ட நாம் உயிரையும் கொள்ளவேண்டுமோ? இந்த மலையே நமக்கு ரக்ஷகமென்று நாம் அடியிலே சொன்ன சொல்லை மெய்யாக்கி இம்மலையைக் கொண்டே மழைக் கஷ்டத்தைத் தடுத்து விடுவோ மாகில் அவன் கைசலித்தவாறே ஒய்ந்து நிற்கிறுனென்கிற விசாலமான திருவள்ளத்தினால்—என்பது இதற்கு ஸமாதானம்.

67. ஏழுபிராயத்துச் சிறுவன் மலையெடுத்துநின்ற அதிமாருஷி சேஷ்டிதங்கள்கு ஆச்சரியப்பட்ட ஆயர்கள் இவனுடைய பிறப்பிலே சங்கை கொண்டு “தேவோ வா தாநவோ வா த்வம் யகோ கந்தர்வ ஏவ வா?” என்று, நீ தேவனு? தான் வனு? யகோனு? கந்தர்வனு? என்று கேட்ட வளவிலே சூதனாம் பூத்வா த்வஸளா தாஷ்ணீம் கிஞ்சித்ப்ரணயரோஷவாந் * என்கிறபடியே—அப்படி அவர்கள் கேட்ட தற்குச் சீற்றங்கொண்டதாக வுள்ளது. சீற்றங்கொள்ளும்படியாக அவர்கள் ஒன்றும் கேட்கவில்லையே! அப்படியிருக்க சீற்றங்கொண்டது ஏன்? என்பது மூன்றாவது கேள்வி. இடையர்களிலே கடைகெட்ட இடையனுகத்தான் வந்து பிறந்திருக்கச் செய்தே ஸஜாதீயனை விஜூதீயனுக்கிக் கேள்வி கேட்பது தவருதலால் சீற்றமுண்டாயிற்றென்று ஸமாதானம். இத்தால் கண்ணபிரானுக்கு தேவத்வத்திலுங்காட்டில் கோபாலத்வமே உகப்புக்கிடமானதென்று விளங்கும். “தேவத்வமும் நிந்தையான வனுக்கு” என்பது ஆசார்யம்ஹருதயம். அங்கு மாழனிகளின் வியாக்கியானம் ஸேவிப்பது. இப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களை விளங்கச்செய்யும் கேள்விகளாம் இவை.

— கீதையில் இன்சுவைப் பொருளொன்று (இரண்டு விருந்துகள்) —

68. பகவத்கீதை பத்தாவது அத்யாயத்தில் ஒன்பதாவது ச்லோகம்— “மச்சித்தா மத்கதப்ரானு போதயந்த: பரஸ்பரம், கதயந்தச்ச மாம் நிதயம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச” என்பது, இந்த ச்லோகம் பாகவத சிகாமணிகளின் அழகிய

போதுபோக்கைப் பற்றிப் பகவான் [கீதாசார்யன்] பரமஸங்தோஷம் பொலியச் சொன்னது பாகவதர்கள் இப்படி வர்த்திக்க வேணுமென்று சிகித்திக்கிள்றதாகவும் அமைந்துள்ளது இந்த ச்லோகம். இதை நெஞ்சில் ஆவ்ருத்தி பண்ணப் பண்ண விலங்குணமான வோர் ஆனந்தம் பக்தர்களுக்கு உண்டாகியே தீரும். திருமழிசைப் பிரான் நான்முதன் திருவந்தாதியில் “தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது” என்றருளிச் செய்த பாசரம் இந்த கீதா ச்லோகத்தை யடியொற்றியதே யென்று சொல்லலாம். .... *

— நமது பாஷ்யகாரரின் திருநாலீரு —

६७. கீதைக்குப் பலபாஷ்யங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் நம்ஸ்வாமி எம்பெரு மானுரூளிச் செய்திருக்கும் பாஷ்யத்தின் மாதுர்யமும் காம்பீர்யமும் ஒப்புயர்வற்றது. அதிகமான விரிவு இன்றிக்கே ஸம்கூதிப்தமாகவே யிருந்தாலும் அர்த்தபுண்டி அந்யாத்ருச மானதென்பதை அனுபவ ரளிகர்களே அறியமுடியும். வியாக்கியான சைவியை ஆழந்து நோக்குமிடத்து எம்பெருமானுரும் மணவாள மாழனிகளும் அபிந்தவ்யக்திகளேயென்று தின்னனமாக அறுதியிடத் தட்டில்லை. அதுநிற்க. ப்ரக்ருத ச்லோகத்தின் முடிவில் “துஷ்யந்தி ச ரம்ந்தி ச” என்றுள்ளது க்ரியாபதங்களிரண்டுக்கும் ‘ஸந்தோஷிக்கிருர்கள்’ என்பதொன்றே பொருளாகத் தேருகின்றது. இந்த புநருக்தி எதற்காகவென்று ஆராயும்போது பாஷ்யங்களை யெடுத்துப்பார்க்க ஆவல் கிளர்கின்றது. சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் பாஷ்யத் தைப் பார்த்தாலோ அதில், [துஷ்யந்தி—பரிதோஷமுபயாந்தி; ரம்ந்தி ச—ரதிஞ்ச பராப்நுவந்தி.] என்றுள்ளது. பரிதோஷமாவது என்ன? ரதியாவது என்ன? என்பதை நுண்ணுணர்வினர் நுட்பமாக அறிவர் பேரலும். இனி மத்வ பாஷ்யத் தைப் பார்த்தாலோ, இங்கு ४, ९, १०, ११ ஆகிய நான்கு ச்லோகங்களுக்கு பாஷ்யமே கிடையாது. எட்டாவது ச்லோகத்திற்கு ஒரு அவதாரிகையிட்டு, மேல் பத்தேராவது ச்லோகம் வரையில் ஸ்பஷ்டார்த்தகமென்று முடித்திட்டார். அந்த பாஷ்யத்தின் ப்ரக்ரியை பெரும்பாலும் இத்தகையதே. இனி நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்ய ஸுஉக்திகள் காண்மின்; “[துஷ்யந்தி ச ரம்ந்தி=வக்தாரஸ் தத்வகநேந அந்ய ப்ரயோஜநே துஷ்யந்தி; ச்ரோநாரச் ச நக்ரவணை அவதீகநீசய பரியேண ரம்ந்தே] என்றுள்ளது. பகவத் கதைகளைச் சொல்லி மகிழ்வார் சிலர்; அவற்றைக் காதாரக் கேட்டு மகிழ்வார் சிலர். இவ்வகையான பேதத்தையிட்டு க்ரியாபத பேதம் செய்ததாக ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். மூலத்தில் “போதயந்த பாஸ்பரம்” என்றிருப்பதனுலே வக்தாக்களும் ச்ரோதாக்களுமாக இரண்டு வகுப்பினர் அவசியம் தேருகிறார்கள். அவ்விரு வகுப்பினரிடத்தும் அந்வயிக்குமாறு இரண்டு க்ரியா பதங்களை கீதாசார்யன் ப்ரயோகித்திருப்பதாக மரும் கண்டறிந்து உரை செய்திருப்பது ஸ்வாமி ராமாநுஜர்க்குத் தன்னேற்றம். .... *

போதுபோக்கைப் பற்றிப் பகவான் [கீதாசார்யன்] பரமஸந்தோஷம் பொலியச் சொன்னது பாகவதர்கள் இப்படி வர்த்திக்க வேணுமென்று ரிஷிக்கிள்றதாகவும் அமைந்துள்ளது இந்த ச்லோகம். இதை நெஞ்சில் ஆவ்ருத்தி பண்ணப் பண்ண விலங்கினாமான வோர் ஆனந்தம் பக்தர்களுக்கு உண்டாகியே திரும். திருமழிசைப் பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில் “தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கிலேன் போது” என்றருளிச் செய்த பாசுரம் இந்த கீதா ச்லோகத்தை யடியொற்றியதே யென்று சொல்லலாம். .... *

— நமது பாஷ்யகாரரின் திருநாலீரு —

69. கீதைக்குப் பலபாஷ்யங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் நம்ஸ்வாமி எம்பெரு மானுராநுளிச் செய்திருக்கும் பாஷ்யத்தின் மாதுர்யமும் காம்பீர்யமும் ஒப்புயர்வற்றது. அதிகமான விரிவு இன்றிக்கே ஸம்கூபிப்தமாகவே யிருந்தாலும் அர்த்தபுஷ்டி அந்யாத்ருச மானதென்பதை அநுபவ ரஸிகர்களே அறியமுடியும். வியாக்கியான சைசலியை ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து எம்பெருமானுரும் மணவாள மாழனிகளும் அபிந்நவ்யக்திகளேயென்று தின்னாமாக அறுதியிடத் தட்டில்லை. அதுநிற்க ப்ரக்ருத ச்லோகத்தின் முடிவில் “துஷ்யந்தி ச ரம்ந்தி ச” என்றுள்ளது. கரியாபதங்களிரண்டுக்கும் ‘ஸந்தோஷிக்கிழுர்கள்’ என்பதொன்றே பொருளாகத் தேருகின்றது. இந்த புநருக்தி எதற்காகவென்று ஆராயும்போது பாஷ்யங்களையெடுத்துப்பார்க்க ஆவல் கிளர்கின்றது. சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் பாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ அதில், [துஷ்யந்தி—பரிதோஷமுபயாந்தி; ரம்ந்தி ச—ரதிஞ்ச பராப்நுவந்தி.] என்றுள்ளது. பரிதோஷமாவது என்ன? ரதியாவது என்ன? என்பதை நுண்ணுவனர்வினர் நுட்பமாக அறிவர் போலும். இனி மத்வ பாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ, இங்கு 8, 9, 10, 11 ஆகிய நான்கு ச்லோகங்களுக்கு பாஷ்யமே கிடையாது. எட்டாவது ச்லோகத்திற்கு ஒரு அவதாரிகையிட்டு, மேல் பத்ரேந்ராவது ச்லோகம் வரையில் ஸ்பஷ்டார்த்தகமென்று முடித்திட்டார். அந்த பாஷ்யத்தின் ப்ரக்ரியை பெரும்பாலும் இத்தகையதே. இனி நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்ய ஸுக்திகள் காண்மின்; “[துஷ்யந்தி ச ரம்ந்தி ச=வக்தாரல் தந்வசநே அந்ய ப்ரயோஜநே துஷ்யந்தி; ச்ரோதாரச் ச தச்சரவனே அந்வதிகாதிய ப்ரியேன ரம்ந்தே] என்றுள்ளது. பகவத கதைகளைச் சொல்லி மகிழ்வார் சிலர்; அவற்றைக் காதாரக் கேட்டு மகிழ்வார் சிலர். இவ்வகையான பேதத்தையிட்டு கரியாபத பேதம் செய்ததாக ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றுகிறோ. மூலத்தில் “போதயந்த: பாஸ்பரம்” என்றிருப்பதனுலே வக்தாக்களும் ச்ரோதாக்களுமாக இரண்டு வகுப்பினர் அவசியம் தேருகிறார்கள். அவ்விரு வகுப்பினரிடத்தும் அந்வயிக்குமாறு இரண்டு கரியா பதங்களை கீதாசார்யன் ப்ரயோகித்திருப்பதாக மரும் கண்டறிந்து உரை செய்திருப்பது ஸ்வாமி ராமாநுஜர்க்குத் தன்னேற்றம். .... *

— ஏழை கண்ட களனின் பயன் —

70. காஞ்சிபுரியில் ஓர் ஏழையிருந்தான். அவன் பலவிசாரங்களால் பிடிக்கப்பட்டு எவ்விதமான வேலையும் செய்ய வல்லமையின்றிப் பிழைக்கவழியற்று வருந்திக்கிடக்கையில் அவ்வூரிலுள்ளவொரு தருமநிதி (Charity Fund) யிலிருந்து மாதந்தோறும் அவனுக்குப் பத்துரூபாய் உதவிப்பணமாகக் கிடைக்குமாறு சில பெரியோர் செய்துவைத்தனர், அதைக்கொண்டு அவன் ஒருவாறு ஜீவிததுவந்தான்.

ஒருநாள் பின்னரிவில் அவன் ஓர் கனுக்கண்டான்—ஒரு லக்ஷம் ரூபாய் தனக் குக் கிடைத்ததாக. உடனே அக் கணவிலேயே அவன் தனது நிலைமை மாறிவிட்டதாக [ஏழைமை நீங்கிச் செல்வம் விஞ்சியவஞகு] நினைத்துக்கொண்டான். இனிநாம் தருமநிதியிலிருந்து உதவிப்பணம் பெறுவது தகுதியஸ்லவென்றும் நிச்சயித்தான். இந்த லக்ஷம் ரூபாய்களைக்கொண்டு எவ்வளவோ பெருமையாக வாழலாமென்று பாரித்தான். அதன்பின் பங்களா எங்கே அமைத்துக் கொள்ளலாமென்றும் வேலைக்காரர்கள் எத்தனைபேர் வைத்துக்கொள்ள வேணுமென்றும் மற்றுமில்வாருகவே வண்டிகள் குதிரைகள் மோட்டார்கள் முதலானவை வாங்கும்விஷயமாகவும் இன்னும் பலபல விஷயமாகவும் பாரிக்கலானுன். இதுவெல்லாம் ஒரு பக்கமிருக்க கிடைத்த ஒரு லக்ஷம் ரூபாய்களைச் சேமித்துவைக்க ஆரம்பித்து, நோட்டுகளை எண்ணிக் கட்டுக் கட்டாக ஒருபக்கம் வைத்தான். ஸவரங்களின் பைகளைக் கொட்டி எண்ணத் தொடங்கினான். இப்படி இவன் கனுக்கண்டு களித்திருக்கும்பொழுது இவன் லீட்டின் கதவு திறக்கப்பட்டது. இவனுக்கு மாதந்தோறும் உதவிப்பணம் கொணர்ந்து கொடுக்கிற தருமநிதிச் சேவகன் டள்ளேவந்து ‘இதோ இந்த மாதத்தின் உதவிப்பணம் பத்துரூபாய்’ என்றுசொல்லி ரூபாயைக் கொடுக்கவந்தான். இத்தருணம் அவ்வேழை மனிதன் பாதிகனவும் பாதி நன்வுமாயிருக்கும் நிலைமையாதலால் ‘அப்பா! இனி எனக்கு உங்கள் தருமநிதிப் பணம் தேவையில்லை; என்னிடம் நிரம்ப ரூபாய்கள் இருக்கின்றன; என்பெயரை விஸ்டில் அடித்துவிடலாம்; நான் பெரிய பணக்காரனும் விட்டேன்; இதோ பார்! பணப்பைகளை’ என்றான். அதுகேட்டுச் சேவகன் போய்விட்டான். தருமநிதியின் தலைவரிடம் போய் நடந்த தைச் சொல்லவே அவர் இவ்வேழையின் பெயரை விஸ்டில் அடித்துவிட்டு அப்பணத்தை மற்றேர் ஏழைக்குக் கொடுத்துவரக் கட்டளையிட்டுவிட்டார்.

கனுக்கண்ட அவ்வேழை மனிதன் விழித்துக்கொண்டான். கண்டகளனவை மறந்து நித்தியக் கடன்களைச் செய்யத் தொடங்கினான். அன்று அம்மாதத்தின் முதல் தேதி. மாதந்தோறும் முதல்தேதி யன்றுதான் தருமநிதியிலிருந்து அவனுக்குப் பணம் கிடைப்பது வழக்கம். பொழுதுவிடிந்து சிறிது நேரமாயிற்று; அவ்வேழை யோசிக்கலானுன்—இன்று முதல்தேதியாய்த்தே; காலை ஆறுமணிக்கே தருமநிதிச் சேவகன் பணம் கொணரவேணுமே; இவ்வளவு நேரமாகியும் சேவகன் ஏனோ வரவில்லை! சாப்பாட்டு விடுதிக்காரனுக்கு இன்று நாம் பணம் கொடுக்க வேணுமே; வீட்டுக் குடும்பத்தைப் பணம் கேட்பனே; இதுகாறும் பணம் வரவில்லையே. ஒரு ஶால் இன்று அச் சேவகனுக்கு வேறு வேலை ஏதாவது ஏற்பட்டிருக்கும்; நானை வருகூடும்—என்றிவ்வாறு முடிவு செய்துகொண்டு சேவகனை யெதிர்பார்த்தவனும் அன்றைப்பொழுதைப் போக்கினான்; மறுநானும் இப்படியே

போயிற்று. மூன்றாவது நானும் அப்படியே போயிற்று. அவ்வேழை மனிதன் பல தொல்லைகளினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு வருந்தினுன்; நான்காந்தேதி தருமதித்திக்கே நேரிற் சென்று நிதியின் தலைவரைக் கண்டான். ‘தங்கள் பணத்தையே நம்பி ஜீவிப்பவனுன் என்கின இப்படியும் கண்டப்படுத்தலாமா? இன்று தேதி நான்காகி யும் எனக்கு உதவிப்பணம் கிடைக்கவில்லையே; முதல்தேதி தோறும் தவருது கிடைத்துவந்த பணம் நாலுநாளாகியும் கிடைக்கா தொழிந்தமைக்குக் காரணமென்னவோ? இப்படிச் செய்யலாமா? ’ என்று முனுமுனுத்தான்.

அதுகேட்ட நிதித் தலைவர் “அப்பா! முதல் தேதி காலை ஆறுமணிக்கு வழக்கம்போல் நிதியின் சேவகன் பணத்தோடு உன் வீடு வந்திருந்தான்; அன்று நீ பணம் வாங்க மறுத்தாயாம். என்னிடத்தில் நிரம்ப ரூபாய்கள் இருக்கின்றன; இனி உதவிப்பணம் எனக்குத் தேவையில்லை, என் பெயரை இனி நீக்கிவிடலாம்’ என்று சொன்னுயாம்; நான் உன் பெயரை விஸ்திஸ் அடித்துவிட்டேன். உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டு வந்த அந்த பத்து ரூபாயை வெளிரூ ஏழைக்குக் கொடுத்து வருமாறு ஏற்பாடாகி விட்டதே” என்றார் அந்த நிதித் தலைவர். இது கேட்ட அவ்வேழைக்குத் தான் கண்ட கணவு நினைவுக்கு வந்தது. அதை நிதித்தலைவரிடம் சொல்லியமுதான். அப்பா! நான் என்னசெய்தேன்? போய்வா என்று சொல்லி யனுப்பிவிட்டார் நிதித்தலைவர். பிறகு அவ்வேழை ஒரு ஆசார்யமாய்டுத்து அவரிடம் உபதேசங்கள் கேட்டுக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தான். .... *

— நமக்கு உண்மையாக ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமுண்டா? —

71. நாம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள். நம்முடைய லக்ஷணத்தை விளக்கவந்த சாஸ்த்ரங்கள் பலமுகமாகப் பேசியுள்ளன. “யே கண்டலக்நநுளவீந்வீநாகு மர்லா யே பாஹாரு பரிசில்நிதகங்கக்ரா, யே வா லலாபலகே லஸதுர்த்துபுண்ட்ரா: தே வைஷ்ணவா புநம் ஆக பவித்ரயந்தி.” எனகிற சுலோகம் பெரும்பாலும் பலரு மறிந்ததேயாகுப். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய வெளிவேஷங்களை மாத்திரம் இந்த சுலோகம் தெரிவிக்கின்றதேயன்றி அந்தகரணத்தில் இருக்க வேண்டிய அம்சங்களில் ஏகதேசத்தையும் தெரிவிக்கவில்லை. அவற்றைத் தெரிவிக்கின்ற சுலோகங்களும் இதிஹாஸ புராணங்களில் மனிந்துகிடக்கின்றன. பகவத்கிழத்தயில் பத்தாவது அத்யாயத்தில் (சுலோ. 5) “அஹிம்ஸா ஸமதா” என்ற விடத்தில் ஸமதா என்பதை விவரித்தருளானின்ற நமது பாஷ்யகாரர் “ஸமதா-ஆத்யதி ஸால்ருத்ஸா விபஞ்சுஷ்டா ஸமயத்தும்” என்றுரைத்தருளினார். அங்கு தாதபர்ய சந்தரிகையில் *ஸமமதிராத்ம ஸால்ருத்விபஞ்சுபணை—இதி பகவத்பராசரவந பிலு தத்தத பதை: ஸ்மரிதம்* என்றுள்ளது. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் 3—7—20) *ந சுதி ரீஜவர்ணதம்தோ ய: ஸமமதி ராத்ம ஸால்ருத் விபஞ்சுபணை, நலூரதி நச ஹந்தி கிஞ்சிதுச்சர: ஸிதமநஸம் தமவேலி விஷ்ணு பக்தம்* என்றுள்ள சுலோக ரத்நமே இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டதாயிற்று. இதில் * ஸமமதிராத்ம ஸால்ருத் விபஞ்சுபணை * எனகிற இரண்டாவது பாதம் முக்கியமாகக் கணிசிக்கத் தக்கது. தன்னிடத்திலும் தன் நண்பர்களிடத்திலும் தன் பக்களில் பகை பாராட்டுமெவர்களிடத்திலும் ஒரு நிகரான புத்தியை யுடையவனுயிருப்பவன் எவனே அவனே ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்று இதனால் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் ப்ரஸ்லா

தாழ்வான் போல்வாரிடத்தில் இருந்ததாகக் கடைகளில் கேட்டுவருகின்றே மத்தணியல்லது இக்காலத்தில் சிலரிடத்திலாவது இதைக் காணமுடியுமோ? ... *

— பட்டாரப்பற்றின ஓர் இதிஹாஸம் —

72. முற்காலத்தில் பட்டர் நம்பிள்ளைபோல்வாருடைய சில இதிஹாஸங்களை நாம் கேட்கும்போதும் புத்தகங்களில் வாசிக்கும்போதும் 'உண்மையாக இங்ஙனே நடந்திருக்குமோ!' என்று அதிசங்கிக்குமவர்களாக நாம் இருக்கின்றோமே தவிர, 'நாமும் அந்த நடையைச் சிறிதாகிலும் அநுசரிக்கமுயலவேண்டும்' என்று பாரிக்கிற அதிகாரிகள் இல்லரென்றே சொல்லவேண்டும். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் "குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல் போறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேண்டும்" என்றவிடத்து ஜநந்யாசார்யருடைய வியாக்கியானமான ஆய்ப் படியில்—"பட்டர் ஒரு நாள் பெருமாள் ஸந்திதியிலே அநுஸந்தானம் பண்ணுநிற்க, சிலர் செவி பொறுக்கவொண்ணுத் பருஞாக்திகள் பண்ணக்கேட்டு, சாத்தின திருவாழிமோதிரத்தையும் திருப்பரியட்டத்தையும் கொடுத்தருளி, முதலீகளைப் பார்த்து, இவர்கள் பருஷித்ததுக்கு நான் அஞ்சிக் கொடுத்தேன்று; நாமறியாத தோஷங்களையும் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தும்படி சொன்ன உபகாரத்தைப் பற்றக் கொடுத்தேனத்தனை .....என்றாருளிச்செய்தார்" என்று காண்கிறது. பட்டர் தம்மை தூஷித்தவர்களுக்கு பூஷணதானமும் பிதாம்பர தானமும் செய்தருளின தாக இங்ஙனே இதிஹாஸம் காண்கிறோம். இதையெல்லாம் நாம் பிறர்க்கு எடுத்துரைக்கும்போது கல்லும் கரையும்படி உரைக்கின்றோம்; கேட்பவர்களும் கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருந்து புளகாஞ்சிதராய்க் கேட்கிறார்கள். ஆனால் அவரவர்களுடைய அநுஷ்டாநம் எங்ஙனே யிராநின்றதென்று பார்த்தால் வாய்த்திறக்க வழியேயில்லை.

— நம்முடைய ணைச்சியாநுஸந்தானத்தின் அழகு —

73. நமக்கு நைச்யாநுஸந்தானம் ஸ்வரூபம் என்றறிந்து நாம் "நீசனேன் திறையொன்றுமிலேன்" என்றும் "சீலமில்லாச் சிறியன்" என்றும் பலவாறு பாகுரங்களையும் ச்லோகங்களையும் முன்னிட்டுத் தாழ்வு சொல்லிக்கொள்ளுகிறோம். நம் வாயினால் வெளிவந்த அந்தத் தாழ்வுதன்னையே பிறரொருவர் நம்மை நேர்க்கி எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினால் 'என்னையா நீச என்கிறுய்? என்னையா நிறையொன்றுமில்லாதவனைன்கிறுய்? என்னையா சீலமில்லாச் சிறியனைன்கிறுய்? பாவீ! நீயன்றே இப்படிப்பட்டவன்' என்று உடனே அவரை ஆயிரம் வகையாக தூஷிக்கவும் தண்டிக்கவும் தண்டிப்பிக்கவும் எழுகின்றோம். சில விசேஷ காலங்களில் பெரியார்களை எழுந்தருளப்பண்ணி 'ஸ்வாமிந்! ஸ்ரீபாததீர்த்தம் ஸாதிக்கவேணும்' என்று வேண்டுகிறோம். அதற்கு அவர்கள் 'ஐயோ! அடியேனுக்கென்ன போக்யதையுண்டு? ஸகலவிதத்திலும் அயோக்யனன்றே அடியேன்' என்று பல படியாக நிகர்ஷாநுஸந்தானம் பண்ணுகிறார்கள். இந்த அநுஸந்தானம் உள்ளவாறு செய்கிறபடியா? அல்லது இங்ஙனே சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுவது ஒரு உபசார வழக்கு என்றுகொண்டு செய்கிறபடியா? என்று நாம் ஆலோசித்தால், அவர்களு

டைய ஹ்ருதயத்தை நம்மால் தெரிந்துகொள்ள முடியாதாயினும், அவர்கள் தாங்கள் அநுஸந்தித்த நீசுத்தன்மையை நம் வாயினால் சொல்லிக்காட்டினாலும் அவர்கள் உகந்தேயிருப்பர்களாயின் அப்போதுதான் அவர்களுடைய நெச்யாரு ஸந்தானத்தை நாம் ஸஹ்ருதயமென்று நினைக்கலாகும். ‘அஹம் அமர்யாத: அஹம் கூடாத்ர? என்று நெச்யாருஸந்தானம் பண்ணுமவர்கள் “தவம் அமர்யாத: தவம் கூடாத்ர: என்கிற பரோக்திகளை உகந்திருக்கின்றார்களா? என்றே நாம் பார்க்கவேண்டும். கூரத்தாழ்வான் போல்வாரான சிலரே அங்ஙனமிருந்தார்கள் என்று சொல்லவேண்டியதாகின்றது. தம்மைப் பற்றிப் பிறர் கூறும் நிகர்ஷோக்தி களைச் சிறிதும் ஸஹியாமல் உடனே பிரபலமாக ப்ரதிஸ்தகாரம் செய்யப் புறப்படு மவர்கள் தாங்கள் செய்துகொள்ளும் நிகர்ஷாருஸந்தானம் அர்த்தமற்றதேயாம்.

— அநுஷ்டாநத்திற்கு உதவாத உபதேசம் —

74. “ஓருவன் உன்னை இடது தாடையில் அறைந்தானுகில் உடனே அவனுக்கு நீ வலது தாடையை ஆதரவோடு காட்டு” என்று பிரசங்க மேடைகளில் பேசுவோரை மிக மிகக் காண்கிறோம். அப்படி அவர்கள் பேசி இப்பால் வந்த வுடனே அவரை யொருவர் அடிப்பதாகக் கை யோங்கும்போதே என்ன நடக்கிற தென்பதையும் காணுதின்றாம். ஸபைகளில் சிலர் உபந்யாஸம் பண்ணி முடிக்கும் போது “ஓன்றுமறியாத நான் ஏதோ தப்பும் தவறுமாக உள்றிவிட்டேன்; இதில் ஒன்றும் நலமிராது; சிறியேனை கூடுமிக்கவேணும்” என்று கால்மணி காலம் சொல்லி முடிப்பர்கள். இதே வார்த்தையை அவர் (தம்மைப்பற்றி) அயலார் வாயில் கேப்பராகில், கோபாவேசங்கொண்டு கண்கள் சிவக்கப்பெற்று “எனக்கா ஒன்றும் தெரியாது, நானு தப்பும் தவறுமாக உள்றிவிட்டேன்” என்று ஆரம்பித்து (அவரே) பிரபலமாக அட்டறூஸங்களைச் செய்யக் காண்கிறோம். ஆசார்யபீடம் வலுகிக்கின்ற எந்த வ்யக்தியும் தம் நிகர்ஷாத்தைத் தாம் அநுஸந்திக்கிறவர்களாக இருக்கின்றார்களோ யல்லது, தம்மைப்பற்றிப் பிறர்கூறும் நிகர்ஷாத்தை ஆமோதிப்பவர்களாக இல்லையே? அப்படியிருப்பவர்களன்றே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வ பூர்த்தி யுடையவராவார். இக்காலத்தில் இப்படிப்பட்ட வ்யக்தி தேறுவது கஷ்டமாதலால் ஒருவரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவரல்லர் என்று நாம் சொல்லவும் நினைக்கவும் தகாது. *ப்ராஹ்மண்யம் ப்ராஹ்மனுத் ஜாத்தவம் ப்ராஹ்மண்யம்* [ப்ராஹ்மண யோநியில் பிறப்பதே ப்ராஹ்மண்யம்] என்று சொல்லுவதுபோல, *வைஷ்ணவ்யம் வைஷ்ணவத் ஜாத்தவம் வைஷ்ணவத்வம்* [வைஷ்ணவயோனியில் பிறப்பதே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம்] என்றுசொல்ல ப்ராப்தமாகிறது. அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடையவும் திருவுள்ளாம் புண்படாதபடி வர்த்திக்க வேண்டியது நமது கடமையேயாகும். ஒரு வைஷ்ணவருடைய திருவுள்ளாம் கண்றினால் அதிறகாட்டிலும் அந்தபீஜம் நமக்கு வேறில்லை என்கிற துணிவு பிறக்கவேணும். ... ... *

— கல்விகளின் ஸாதாரண வகைகளும் அந்தரங்க வகைகளும் —

75. சில மஹாங்களை சதுர்த்தச வித்யாபாரங்கதர்களென்று கொண்டாடுவதுண்டு. பதினுண்கு வித்யைகளில் கைதேர்ந்தவர்கள் என்பது இதன் கருத்து.

பதினுன்கு வித்யைகள் எவ்வென்னில், நான்கு வேதங்களுக்கும் அங்கமாக அமைந்த ஆறும் உபாங்கமாக அமைந்த எட்டுங்கூடிப் பதினுன்கு என்கிறது. சீக்ஷாவ்யாகரணுதிகளான ஆறங்கங்களும், மீமாங்ஸாந்யாய புராண தர்மசாஸ்தராதிகளான எட்டு உபாங்கங்களும் ப்ரளித்தமானவை. இப்பதினுன்கு வித்யைகளில் வல்லவர்களை சதுர்தச வித்யாபாரங்கதர்களென்று சொல்லுகிறோம். இங்ஙனே அர்த்தங் கொள்வது தவிர மற்றொருவிதம் நைஷதகாவியம் முதல் ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீ ஹர்ஷ மஹாகவியினால் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. * அதீஷபோதாரண ப்ரசாரணை என்கிற சூலோகம் காண்க. அதைச் சிறிது விவரிக்கிறோம். (சதுர்தச) என்பதற்கு நான்கோடே கூடிய பத்து என்று பொருள் கொள்ளுமளவில் பதினுன் கென்று தேறுகிறது. அப்படியன்றிக்கே “நால்ரோ தசா யாலாம் தா (வித்யா) சதுர்தசவித்யா:” என்று கொள்ளுமளவில், ‘நான்கு அவஸ்தைகளையுடைய வித்யைகள்’ என்று பொருள் தேறும். வித்யைகளுக்கு நான்கு அவஸ்தைகள் யாவையென்னில்; வாசிக்கப்படுதல், அறியப்படுதல், அறிந்தபடியே அநுஷ்டிக்கப்படுதல், தாம் அநுஷ்டிப்பதோடு நில்லாமல் பிறரையும் அநுஷ்டிக்கச் செய்யப்பெறுதல் ஆகிய இவையாம்.

வித்யைகளை ஏடுபார்த்து உணருகையன்றிக்கே சூருமுகமாகக் கேட்கக அத்யயனம் செய்வது. இது முதல் அவஸ்தை. வாசிப்பவர்களெல்லோரும் விஷயம் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்களென்பதில்லாமையாலே சிரமப்பட்டுப் படித்து விஷயங்களும் தெரிந்துகொள்ளப்பெறுதல் இரண்டாமவஸ்தை. தெரிந்துகொள்வதற்கு ப்ரயோஜநம் அநுஷ்டானமேயாதலால் தெரிந்துகொள்வதோடு நில்லாமல் அநுஷ்டானமும் செய்யப்பெறுகை மூன்றும் அவஸ்தை. தான் அனுஷ்டிப்பதோடு நில்லாமல் பிறரையும் அனுஷ்டிப்பிக்கப் பெறுவது நான்காமவஸ்தை. ஆக இப்படிப்பட்ட சதுர்வித தசைகளையுடைய வித்யைகள்—சதுர்தச வித்யைகள், இப்படி சமத்காரமானவொரு நிர்வாஹத்தைக்காட்டினார் ஸ்ரீஹர்ஷமஹாகவி. .... *

— நம்மாழ்வாருடைய அநுபவ விசேஷங்காட்டுதல் —

76. மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் தமது திவ்வியப் பிரபந்தங்களினால் எம்பெருமானினாத் தோத்திரஞ் செய்வதாகப் பலர் கருதுவர், கூறுவர். எம்பெருமானது திருக்குணங்களை யனுபவிக்கிறார்களென்பதே பொருத்த முடைத்தாகும். நம்மாழ்வார் சீர்தொடையாயீர மென்றே திருவாய்மொழிக்குத் திருநாமஞ் சாற்றினர். மலர்களையிட்டு மாலை தொடுப்பதுபோல் பகவத்துணங்களையிட்டுச் செந்தமிழ் மாலையாகிய திருவாய்மொழியைத் தொடுத்தனரென்க. சீர் என்று குணங்கட்குப் பொதுப்பெயர். “சீர் கலந்த சொல் நினைந்து போக்காரேல் குழவினையினும் துயரை, என்னினைந்து போக்குவர் இப்போது” என்றார் நம்மாழ்வார் தாமே பெரியதிருவந்தாதியில். இதன் கருத்து மிகவழுகியது. எம்பெருமானது திருக்குணங்களை யனுபவித்தால் பாவங்கள் தொலையுமென்று சிலர் நினைப்பார். பாவங்கள் தொலையட்டும் தொலையாதொழியட்டும், இன்னமும் கூடு பூரித்தாலும் பூரிக்கட்டும்; இப்போதை என்னினைந்து போக்குவர்? நாம் இவ்வுலகிலிருக்குமளவும் போதைப் போக்கியாக வேணுமே; பகவத் குணங்குபவத்தினுலோழிய வேறு எதனுலும் போதைப் போக்கமுடியாதேயென்று கருதுகின்றாழ்வார். நம்போன்ற ஸம்ஸாரிகள் குது சதுரங்கம் பொருது போதைப் போக்குகிறோம். இங்ஙனேயொரு போதுபோக்கிலிருப்பதாக ஆழ்வார்நியார். ... ... *

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு பரத்வ விருந்துகள் பண்ணிரண்டு

— திருமழிசைப்பிரானது போதுபோக்கு —

77. நம்மாழ்வார்க்கு முந்திய திருமழிசைப்பிரான் “உன்னைத் தெரிந் தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது” என்று தாம் போது போக்கின படியைப் பிரசுரப்படுத்தி வைத்தார். இப்பாசுரத்தில் ஏழு விதமான போது போக்குகள் காட்டப்பட்டிருந்தாலும் அவையெல்லாம் குணஞ்சூபவ ரூபமாகவும் குணஞ்சூபவம் பொங்கி வழிந்த செயல்களாகவுமே கொள் ளப்படும். எம்பெருமாஞ்சுடைய திருக்குணங்கள் எண்ணிறந்தவை. அவை பொதுவாக பரத்துவம் ஸெளால்ப்யம் என்ற இருவகுப்பில் அடங்கியிருக்கும், பரத்வமாவது மேன்மை; ஸெளால்ப்யமாவது எளிமை. உலகில் மேன்மை தங்கிய பொருள் எளிதாயிராது; எளிதான் பொருள் மேன்மை யற்றதாயிராது; மேருமலை, கைலாயமலை, பாற்கடல், கற்பவிருஷ்டம் என்கிறோம். இவற்றின் மேன்மை தெரிந்ததே. ஆனால் இவை ஒருவர்க்கும் கோசுரமல்லவாதலால் இவற்றில் எளிமை யென்பது சிறிதுமில்லை யென்றாகிறோம். எளிதாகக் கிடைக்கக்கூடிய தெருப்புழுதி போன்ற பொருள்களில் மேன்மையில்லை யென்பதையுங் காண்கிறோம். ஆக மேன்மையும் எளிமையும் ஒரிடத்தில் சேர்ந்திரா தென்றநித்தோம். இவை யிரண்டும் சேர்ந்திருப்பது எம்பெருமா நெருவனிடமோகும். அவனது எளிமையை நாம் அர்ச்சாவதாரத்தில் அனுபவிக்கின்றோம். மேன்மையை வேதங்கள் இதிஹாஸ புராணங்கள் முதலிய சாஸ்த்ரங்களினால் அறிகிறோம் சாஸ்த்ரங்களில் ஆழந்த ஞானமில்லாதவர்கள் தம்தம் மனம்போனபடி பிற தெய்வங்களைப் பரதேவதையாகக் கூறுவார்கள். நாராயணன் வாஸுதேவன் விஷ்ணு முதலான திருநாமங்களினால் வழங்கப்பெறுகிற தெய்வமே பரதெய்வமென்பதைப் பரம வைதிகர்கள் அறுதியிட்டிருக்கிறபடியே ஈண்டு நாம் விவரிக்க விரும்புகின்றோம். *

— ஆளவந்தாருடைய அரியபெரிய திருவாக்கு —

78. (2) ஆளவந்தார்ஸ்தோத்ரம் என்று ப்ரளித்தமரன ஸ்தோத்ர ரத்னமானது “ஸ்வாதயந்திலும் ஸாவேஷாம் த்ரய்யந்தார்த்தம் ஸ்தூர்க்ரஹம், ஸ்தோத்ரயாமாஸ்” என்கிற தனியனிற் கூறியபடியே அரியபெரிய வேதாந்தப் பொருள்களை எளிதாகவுணர்த்த அவதரித்ததாம். அதில் பதினைந்தாவது சுலோகம் “த்வாம் சீலரூப சரிதை; பரமப்ரக்ருஷ்ட ஸத்வேந ஸாத்விகதூபா ப்ரபலைச்ச சாஸ்த்ரரை; ப்ரக்க்யாத தைவபரமார்த்த விதாம் மதைச் ச நைவாஸுர ப்ரக்ருதய; ப்ரபவந்தி போத்தும்” என்பது. எம்பெருமாஞ்சுடைய பரத்வத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு உரிய வழிகளைக் காட்டுவது இந்த சுலோகம். சீலம், ரூபம், சரித்திரம், பரமஸாத்விகத்தன்மை, ஸாத்விக சாஸ்த்ரங்கள், தத்வவித்துக்களின் ஸித்தாந்தம்—ஆகிய இந்த ஆறுவகைகளாலே எம்பெருமாஞ்சுடைய பெருமை அறுதியிடப்படுமென்று அருளிச்செய்துள்ளார். இதற்கு அடியேனுடைய விரிவுரை காண்க. திருமழிசைப்பிரான் திருச்சந்த விருத்தத்தில் “காணிலு முருப்பொவர் செவிக்கினுத கீர்த்தியார், பேணிலும் வரந்தருமிடுக்கிலாத தேவரை, ஆணமென் றடைந்துவாழுமாதர்காள்!” என்றாருளிய பாசுரத்தின் உரையுங் காண்க. இவ் விரண்டு திவ்ய ஸுக்திகளுக்கு விவரணமாகவே விருந்துகளை யளிக்கின்றேன். *

— பார்வதிபரமேச்வர ஸம்வாதமெடுத்துக்காட்டுதல் —

79. (3) முதன்முதலாக, சிவபெருமானுக்கு ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினிடத்தில் எவ்விதமான ப்ரதிபத்தி யென்பதை உலகமெல்லா மறிந்தவதையில் நிருபிப்போம். ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில் உபோத்காத மென்னும் முன்னுரை யதிகாரத்தில் "பார்வதீ உவாச" என்று பார்வதியின் வினாவாக ஒரு சுலோகமும், "ஸ்ரீ உவாச" என்று பரமசிவனுடைய விடையாகவொரு சுலோகமும் உலகமெல்லாம் ஒதிவருவது மறைக்கவோ மறுக்கவோ முடியாதது. பார்வதீ தேவி வினாவிய தென்னவன்றுல் "கேநோபாயேந ஸகுநா விஷ்ணேர் நாமஸஹஸ்ரகம், பட்யதே பண்டிதைர் நிதயம் ச்ரோதுமிச்சாம் யஹும் ப்ரபோ!" என்பது. இதன் பொருளாவது சிறியதோர் உபாயத்தினால் விஷ்ணுவின் ஆயிரந் திருநாமங்களையும் சொன்னதாக ஆவதற்கு வழியுண்டோ? என்பதாம் இதற்குப் பரமசிவன் தந்த விடையாவது. "ஸ்ரீராமராம ராமேதி ரமே ராமே மநோரமே, ஸஹஸ்ரநாம தத்துஸ்யம் ராமநாம வராநநே" என்பதாம். ராமநாமத்தைச் சொன்னால் விஷ்ணுவின் ஆயிர நாமங்களுஞ் சௌன்னதாக ஆய்விடுமென்றும், நானும் அந்த ராமநாமஸங்கீர்த்தனத்தில்தான் ரமித்திருக்கிறேனென்றும் சிவபெருமான் விடையிறுத்ததாகத் தேற்றறு "பார்வதீ! என் பெயரைச் சொன்னால் ஆயிர நாமமுஞ் சொன்னதாக ஆய்விடும்" என்று பரமசிவன் விடையிறுத்ததாக இல்லை அப்படிச் சொன்னால் பரதேவதைக்கு தரோஹும் செய்ததாக ஆகுமென்றஞ்சியே அப்படிச் சொல்லவில்லை. உலகில் அவரவர்கள் தம்தம் மனைவிமாரிடத்தில் தங்கள் பெருமைகளைப் பேசிக்கொள்வதுண்டு; அப்படி இவரும் பேசுவரோ வென்று பரிசீலிப்பதற்காகவே பார்வதீ தன் பர்த்தாலை நோக்கி இக்கேள்விகேட்டிருக்கலாம். அந்தப் பரிசீலியில் பரமசிவன் ஏமாந்து போகாமல்—தனக்கில்லாத பெருமையைத் தான் பேசிக்கொள்ள முன்வரமாட்டாமல் உண்மையான விடையைவிடுத்தது உலகமெல்லாம் உண்மையுணர். *

— ஸ்ரீராமபிரானுடைய உள்ளமை ஸ்வரூபமுணர்த்துதல் —

80. (4) இதற்குமேல் அந்த இராமன் யாவனென்று கண்டுணரவேணும். இதை உள்ளபடி யுணர்த்துவதில் வான்மீகி ராமாயணமே வல்லமை பெற்றதாம். அதிற் பல்பல சுலோகங்களிருந்தாலும் இங்கு நாம் சிற்சில சுலோகங்களையே காட்டுதும். அதில் அயோத்யா காண்டத்தின் தொடக்கத்தில் "ஸஹி தேவருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி"; அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஐஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதநஃ;" என்று ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே ஸ்ரீராமபிரானும் அவதரித்ததாக அறுதியிடப்பட்டுள்ளது. இராமாயணத்தின் ஆரம்பத்தில் "ஏதஸ்மிந் அந்தரே விஷ்ணுரூபயாதோ மஹாத்யதி"; என்றதும், இராவண வதத்திற்குப் பிறகு தேவர்களைவரும் திரண்டு வந்து "பவாந் நாராயணே தேவ"; என்றதும் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. அத் தேவர்களின் திரளில் முக்கண்ணப்பனும் சேர்ந்திருந்ததை வான்மீகி முனிவர் "கூடர்த்த நயநஃ ஸ்ரீமாந்" என்று கண்ணினாயிட்டுக் காட்டி வைத்தார். *

— உத்தர பிராமணம் காட்டிய தத்துவமொன்று —

81. (5) இவை தவிர முக்கியமாக நோக்கத்தக்கதொன்றுண்டு; இலங்கையில் இராவணன் முதலியோர்க்கு முன்பு குடிவாழ்ந்த மாலி சுமாலி மாலியவான் களை வதைக்க வழிதேடின தேவர்கள் முதலில் சிவபெருமானைச் சரணமடைந்து வேண்டிக்கொண்டதாகவும், அப்பெருமான் “இது என்னுலாவதன்று, சங்க சக்ர தூபாணியான ஸ்ரீமந் நாராயணனே இவர்களை வதைக்க வல்லவன் என்று சொன்னதாகவும், பிறகு அவர்கள் ஸ்ரீமந் நாராயணனை அடைந்து வேண்டி அபயம் பெற்றதாகவும் உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆருவது ஸ்ரீக்கத்தில் கூறப்பட இருக்கிறது. இத்தகைய பல இதிஹாஸங்களினால் சிவபெருமான் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவைப் பர தெய்வமாகப் பிரதிபத்தி பண்ணியிருந்தமை விளங்குகிறது. ஆகவே தான் அந்த விஷ்ணுவின் அவதாரமான இராமபிரானிடத்திலேயே தான் உள்ள கனிந்திருப்பதாகத் தன் தேவிக்கு உரைத்தன என்பது விளங்கிறது. அன்றியும் முக்கியமான விஷயமொன்று கேண்மின். புராணங்களை ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று மூன்று வகுப்பாக்கி, அக்நி, சிவன் இவர்களுடைய பெருமை தாமஸ புராணங்களில் சொல்லப்படுவதாகவும், பிரமனுடைய பெருமை ராஜஸ புராணங்களில் பேசப்படுவதாகவும், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் பெருமை ஸாத்விக புராணங்களில் கூறப்படுவதாகவும் மத்யஸ்தர்களான மஹர்ஷிகளே எழுதி வைத்துள்ளார்கள். ....

— வேதக்திலிருந்து விழ்ணுவைபவ முனர்த்துதல் —

82. (6) இதிகாச புராணங்களைப்பற்றி மேலேயெடுத்துக் கொள்வோம். வேதத்தில் விஷ்ணுவைப்பற்றின மதிப்பு எத்தகைத்தென்பதை முன்னம் உள்ளபடி உணரவேண்டும். இவ் விஷயத்தை இங்கு நாம் அழூர்வமானதோர் ஆராய்ச்சியாக வெளியிடுகிறோம். வேதத்தில் ஆழந்த ஞானமுள்ளவர்களும், அதில் உண்மையான பிரதிபத்தி யுள்ளவர்களும் இவ்வாராய்ச்சியை ஆழந்து அனுபவிக்க வேணும். வேதத்தில் பிரஸ்தாவிக்கப்படாத தேவதை கிடையாது. எல்லாத் தெய்வங்களும் பிரஸ்தாவிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு தெய்வத்தைப் பற்றியும் பலபல கதைகள் ஒத்தப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதை வேதமோதினவர்களே அறிவார்கள். அக்னி இந்திரன் ப்ரகுஹஸ்பதி மித்ராவருணர் ருத்திரபகவான் என்றினைய தேவர் களைப்பற்றிக் கதைகள் சொல்லப்பட்டிருப்பது போலவே விஷ்ணுவைப்பற்றியும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அக்னி முதல் ருத்ரன் வரையிலும் உள்ள தேவர்களைப்பற்றிச் சொல்லப்படும் கதைகளையும் விஷ்ணுவைப்பற்றிச் சொல்லப்படும் கதையையும் ஊன்றிப் பார்க்கவேணும். (விஷ்ணு தவிர மற்ற) தேவர்களிடத்திலே யாரேணும் வந்து “எங்களுக்கு இன்ன காரியம் செய்து தரவேணும்” என்று வேண்டினால், உடனே அந்த தேவதைகள் என்ன பதில் சொல்லுவது வழக்கமென்றால், “வரம் வருகினா” என்றே, “வரம் வருகினுமதை” என்றே சொல்லி “நான் இன்ன வரம் விரும்புகிறேன், இதை எனக்குக் கிடைக்கச் செய்தால் உங்களுக்கு நான் காரியஞ் செய்கிறேன்” என்றுசொல்லி வரம் பெற்றுக்கொண்டே காரியஞ் செய்வது வழக்கம்,

விஷ்ணுவிடம் வந்து ஏதேனும் காரியம் வேண்டும்போது அவர் இங்கனே பஸ்லைக் காட்டி வரம் வேண்டினதாக ஓரிடத்திலும் கிடையாது. இது நாம் வஞ்சலையாக வரைவதன்று. “வரம் வருகினா—வரம் வருணவறை—வரம் வருணமஹை” என்று நமது யஜூர் வேதத்தில் எத்தனை யிடங்களில் ஒதப்பட்டிருக்கின்றதோ அத்தனை யிடங்களையும் வைத்திகர் திரளில் காட்டவல்லோம், காட்டியுமிருக்கிறோம். குறைவாளர்களே வரம் வேண்டுவர்களென்பதையும், வரம் வேண்டாதவர்கள் அவாப்த ஸமஸ்த காமர்களென்பதையும் நாம் சொல்லவேணுமோ? எங்கேனும் ஓரிடத்திலாவது விஷ்ணுவின் வாக்கிலும் “வரம் வருகினா” என்கிற வாக்கியும் வெளிவந்திருப்பதாகக் காண முடியுமானால் “மற்ற, தெய்வங்களைப்போலே அவரும் குறைவாரே யோழிய அவாப்த ஸமஸ்த காமரஸ்ஸர்” என்று கொள்ளலாம்.... *

— பரமசிவனுக்குப் பசுபதி யென்னும் பெயர் வந்தவிதம் —

83. (7) ஒன்றே பார்க்கலாம், பரமசிவனுக்குப் பசுபதி யென்னும் பெயருள்ளது; இப்பெயர் அவருக்கு எப்படி கிடைத்ததென்பதை நமது வேதம் நன்கு காட்டியுள்ளது. யஜூர் வேதத்தில் ஆரூவது காண்டத்தில் இரண்டாம் ப்ரச்னத்தில் திரிபுரஸம்ஹார கதை சொல்லு மநுவாகத்தில்—தேவர்கள் ருத்ரகினா நோக்கித் திரிபுரங்களின் மீது அம்பு எய்யச் சொன்னபோது “ஸோப்ரவீத் வரம் வருகினா, அஹமேவ பகுநாம் அதிபதி ரஸாநீதி” என்று, தான் பசுபதியென்று பெயர் பெற வேணுமென்று வரம் வேண்டினதாக ஒதிற்று; விஷ்ணுவினிடத்தில் வந்து காரியம்செய்ய வேண்டினதையும், அவர் யாதொரு வரமும் வேண்டாமல் உடனே காரியம் செய்ததையும் வேதந்தானே சொல்லியுள்ளது. அதை “விஷ்ணவேஷி இதமாஹிஷ்யாவ... .... எ விஷ்ணுஸ் த்ரோத்யாநம் வித்யத்தை” என்பது முதலான விடங்களில் காண்க. வேதமோதின வைத்திகர்களைக் கேட்க. .... *

— இதிஹாஸ புராணங்களிற் புகுந்து ஆராய்ச்சி —

84. (8) வைத்திகர்களுக்கு முக்கியமாகச் சொல்லுகிறோம். வைத்திகர்களால் இதிகாச புராணங்கள் வேதம் போலவே கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன. ஏதோ கதைகள் சொல்லுவதற்காகவே இதிகாச புராணங்கள் தோன்றியதாகச் சிலர் நினைப்பர்கள். உண்மை அதுவல்ல. “இதிஹாஸ புராணப்யாம் வேதம் ஸமூபப்ரும்ஹயேத், பிபேதி அஸ்பச்சுதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி” என்று மஹர்ஷிகள் தாமே சொல்லிவைத்தார்கள். இதிகாச புராணங்களைக் கொண்டே வேதவியாக்கியானம் செய்யவேண்டு மென்றவாறு. வான்மீகி முனிவர் ஸ்ரீராமா யண்த்தை யியற்றிக் குசலவர்களுக்குக் கற்பித்ததைச் சொல்லுமிடத்து “வேதோபப்ரும்ஹனுர்த்தாய தெள அக்ராஹயத ப்ரபு” என்று சொல்லிற்று. வேதப்பொருள்களை விளக்குவதற்காகவே குசலவர்கள் மூலமாக இராமாயணத்தைப் பரவச்செய்தாரென்றபடி. இவற்றால் நாம் என்ன தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்? வேதத்தினுட்பொருள்களை விரித்துரைப்பதற்காகவே இதிகாச புராணங்கள் தோன்றினவென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். இதிகாச புராணங்களில் வரும்

கதைகள் வெறுங் கதைகள்லவென்றும் வேதவிழுப் பொருள்களை விளக்குவன வென்றும் தெரிந்துகொள்வதே வைதிகர்களின் கடமையாகும். இராமபிரானுடைய கதைகளை விளக்கும் இராமாயணத்திகளும், கண்ணபிரானுடைய கதைகளை விளக்கும் மஹாபாரத ஸ்ரீ பாகவதாதிகளும் தெரிவிக்கின்ற கதைகளானவை வேதத்திற்கு வியாக்கியான ரூபங்கள் என்றதாகத் தேறிற்று. ஸ்ரீராமனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுமாகிற தில்ய மூர்த்திகள் ஸாக்ஷாத் நாராயண மூர்த்திகளே யன்றி வேறு தேவதைகளின் மூர்த்திகள்லவென்பது குன்றிலிட்ட விளக்காகும். இதர தேவதைகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கியே நாராயணன் ராமக்ருஷ்ணதி ரூபேண அவதரித்தமை இதிகாச புராணங்களில் நன்கு விளங்குவதனால் தேவதைகளுள் பேதமே கிடையாதென்கிற சிலருடைய பேச்சு பொருத்தமற்றதாகும். அப்படி வெவ்வேறு பட்டிருக்கின்ற தேவதைகளுக்குப் பலபல ஆபத்துக்கள் நேர்ந்ததும், அதனால் அவர்கள் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவிடம் வந்து முறையிட்டு அவருடைய திருவருளால் பரிஹாரம் பெற்றதும் இதிகாச புராணங்களிற் பலபல விடங்களிற் பிரசரமாகியுள்ளது. ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்கு இப்படியொரு விபத்து நேர்ந்து அதை அவர் இதரதேவதையிடம் முறையிட்டுப் பரிஹாரம்பெற்றதாக ஓரிடத்திலும் ஒரு குதையுங்கிடையாது; இதனை ஆளவந்தார் “வேதாபஹார குருபாதக தைத்யபீடாதி ஆபத்விமோசன மஹிஷ்டபல ப்ரதாநந:” என்பது முதலான சலோகங்களினாலும், பின்னாப்பெருமானையங்கார் “மங்கை பாகன் சடையில் வைத்த கங்கை யார்பதத்து நீர்” என்பது முதலான செய்யுள்களினாலும் நுணிந்து வெளியிட்டுள்ளார்கள். *

— கிதைக்கு ஆதிசங்கராசாரியர் உரையிடும் விதம் —

85. (9) இனி கிதையைக் கொள்வோம். வேதம் இதிகாச புராணங்கள் முதலிய ஸகல ப்ரமாணங்களைக் காட்டிலும் பகவத்கிதை மிகச் சிறந்ததென்று ஸகல மதஸ்தர்களாலும் குலாவப்பட்டு வருகின்றது. இது பகவான் தானே அருளிச் செய்ததென்னும் ஏற்ற முடையது. இப்பெருமை வாய்ந்த கீதா சாஸ்திரத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் மேன்மையும் பிற தெய்வங்களின் தாழ்வும் அடுத்தடுத்துந் தெரிவிக்கப்படுகின்றது (10—8) “அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே” என்னுமிடத்தில் சங்கரபகவத்பாதானுடைய பாஷ்யம் காண வேணும். மூலத்தில் நாராயண பதமும் விஷ்ணு பதமும் ஸ்பஷ்டமாக இல்லாத விடங்களில் சங்கரபகவத் பாதாள் விஷ்ணு நாராயண வாஸுதேவ பதங்களையிட்டு பாஷ்யம் செய்து போகிறார். மேலே யெடுத்தவிடத்தில் (அஹம்—நான்) என்றில்வளவே யுள்ளது; இங்கு “அஹம்—பரம் ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாக்கயம்” என்பது சங்கரபாஷ்யம். இங்ஙனே பலவிடங்கள். ... ... *

— ஆதிசங்கரர் தேவதாத்தர பஜனம் செய்வாரைப் பற்றிக் கூறியது —

86. (10.) கிதையிலேயே (9—22) “அநந்யாச் சிந்தயந்தோ மாம்” என்ற விடத்தில் “பரம் தேவம் நாராயணம்.....பர்யுபாஸதே, தேஷாம் பரமார்த்த தர்சிநாம்” என்று பரதேவதையான நாராயணனை உபாஸிப்பவர்களே மொய்ப்

பொருள் கண்டறிந்தவர்களென்கிறார் ஆதிசங்கரர். கீதையில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் தவிர மற்றுள்ள தேவதைகளை பஜுனஞ் செய்பவர்களைப் பற்றிச் சொல்லாமலில்லை. (7—20) “காமைஸ் கைதல் கைதர் ஹ்ருதஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தே அந்ய தேவதா:” என்று தொடங்கிச் சொல்லுகின்கயில் (சலோ. 23). “அந்தவத் து பலம் தேஷாம் நத் பவதி அல்ப மேதஸாம்” என்று தலைக்கட்டப்பட்டது. தேவதாந்தரங்களைப் பணியும் அறிவிலிக் கூக்கு அற்பமான பலனே கிடைக்குமென்றபடி. இந்த சலோ குத்தின் சங்கர பாஷ்யத்தில்—“நாராயணனுகிய தன்ஜை பஜுப்பவர்களுக்குத் தான் அழிவில்லாத பயன் பெறலாகுமென்று தெரிந்திருந்தும் அந்தோ! சிலர் அற்ப பல ஞுக்காக அற்ப தேவதைகளைப் பற்றுகிறார்களே! என்று வாஸாதேவன் வருந்திக் கூறுகின்றான்” என்று உரைகாண்கிறது. பகவத் பாதானும் கண்ணீர் விடுகிறார்.

— கீதையில் விச்வரூபங் காட்டிய விசித்திரம் —

87. (11) கீதையைப்பற்றி முடிவாக ஒரே விஷயம் தெரிவிக்கிறோம். அதில் பதினேராமத்யாயத்தில் வாஸாதேவன் விச்வரூபம் காட்டுவது பிறதெய்வங்களின் தன்மையைக் கையிலங்கு நெல்லீக் கணியாகக் காட்டுதற் கென்றே அமைந்தது. (11—3) அர்ஜூனன் “நீயே பரமேசவரனென்பது உண்மையே; ஆனாலும் அதை நான் கண்கூடாகக் காண விரும்புவதால் உனது வைஷ்ணவ ரூபத்தைக் காட்ட லாகுமோ?” என்று விரும்ப, தன் திருமேனியின் ஏகதேசத்திலே ஒடுங்கிக் கீடக்கிற ஸகல தெய்வங்களையுங் காணுமென்று காட்டிக் கொடுத்தான் நாராயணமுர்த்தி; யான கண்ணபிரான்; நிவ்வியமான கண்ணைப்பெற்று அதுகண்ட அர்ஜூனன் “பச்யாமி தேவந் தவ தேவ! தேஹே” என்று தொடங்கி பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலிய ஸகல தெய்வங்களையும் அவனது திருமேனியில் தான் கண்டமை கூறினான்; “என்னப்பா! இந்திரஜூலம் காட்டுகிறுயே!” என்று கூறிற்றிலன். வேறொரு தெய்வம் இப்படி விசுவ ரூபங்காட்டித் தன்னிடத்து நாராயணன் ஒடுங்கி யிருப்பதாகக் காட்டவல்லதோ? காட்டினதாகக் கதையுண்டோ? ... *

— நேத்ரார்ப்பணீச்வரக் கதையின் கற்பணை —

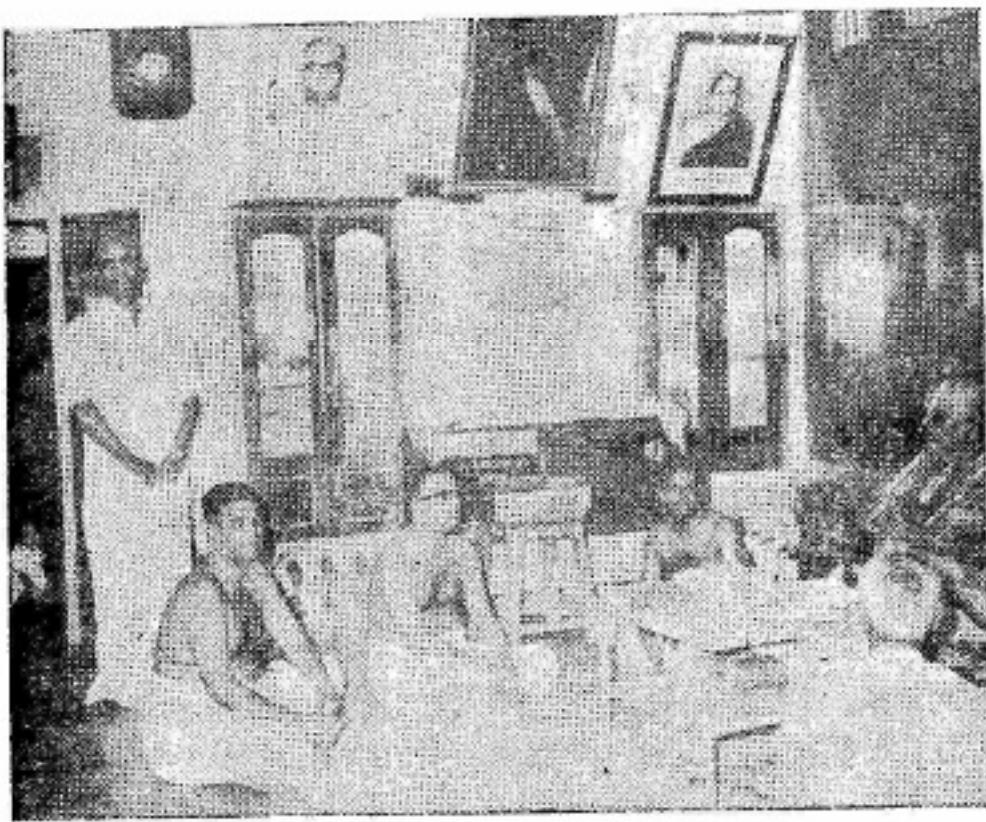
88. (12) ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு நாடோறும் பரமசிவனை ஆயிரம் தாமரை மலர் களினால் அர்ச்சித்து வந்ததாகவும், ஒரு நாள் தாமரைப் பூ குறைந்துபோகத் தன் திருக்கண்களைப் பிடுங்கி அவை கொண்டு அர்ச்சித்ததாகவும் அதனுலேயே அப் பெருமானுக்குப் புண்டரீகாக்ஷினன்று திருநாம மாயிற்றென்பதாகவும் சிலர் கூறுவது நாகத்தற்கிடமான கட்டுக்கதை. ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில் “புண்டரீகாக்ஷி;— பத்மீ பத்மநிபேகஷண;— பத்மநாபோரவிந்தாக்ஷி” என வருமிடங்களிலெல்லாம் சங்கரபகவத் பாதாள் “செந்தாமரை போன்ற இரு திருக்கண்களையுடையவர்” என்றே பாஷ்யமியற்றியுள்ளார். அப்படி யொரு கதை யிருக்குமானால் அதை சங்கரபகவத்பாதாள் உரிய இடத்தில் காட்டாது விட்டிருக்க மாட்டார். ஆக, வேதங்களாலும் இதிகாச புராணங்களினாலும் விசேஷத்து பகவத் கீதையினாலும் அதன் சங்கரபாஷ்யத்தினாலும் தெரியவரும் திருமாற் சிறப்புகளைப் பிரமண வழிவழுவது சிதரிவித்துத் தலைக்கட்டினேமானேம். .... * .... *

— தூத்துக்குடியுபங்யாஸ விருந்துகள் —

[கிழே பதினேழு முதலான சில பக்கங்களில் ஆழ்வார் திருநகரிப் பயணம் பற்றிப் பேசியிருந்தோம். அவ்விடத்தில் நமது ஆப்தர்கள் பல்ரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. தூத்துக்குடியில் நமக்குப்பரமாப்தர்களான உயர்திரு. V S. அழகிரி ஸாமி செட்டியார் பிரதர்ஸ் அவ்விடம் வந்திருந்தபடியால் அவர்களது கோரிக்கைக் கிணங்கி, (காஞ்சிக்குத் திரும்பும்போது) தூத்துக்குடி செல்லநேர்ந்தது. அவ்விடத்தில் நம்மாழ்வாருடைய பெருமயைப்பற்றிப் பேசவேணுமென்று அவர்கள் விரும்பியபடி சொற்பொழிவு விருந்துகள் அளித்தோம்; அவற்றின் சுருக்கம் வருமாறு.]

— தஸ்மை நமோ வகுலபூஷணபாஸ்கராய —

89. ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள் தமது காலத்தில் மறைந்திருந்த தமிழ் மறையைப் பெறுதற்காக ஆழ்வார் திருநகரிக் கெழுந்தருளி, அவ்விடத்தில் மதுரகவி யாழ்வா ராணுசிசெய்தி ருந்த [நம்மாழ்வார் துதியான] * கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு என்னும் திவ் வியப்பிரபந் தத்தைத் திருப்புளியாழ்வா ரடியிலே பன்னீராயிர முறை நியமத்தோடு இருந்து உருச் சொன்ன தன் பயனுக யோகதசையில் ஆழ்வாரை ஸாக்ஷாத் கரிக்கப் பெற்று ரென்பது ப்ரஸித்தமான இதிலூ ஸம். அப்போது ஆழ்வாருடைய தோற்றம்

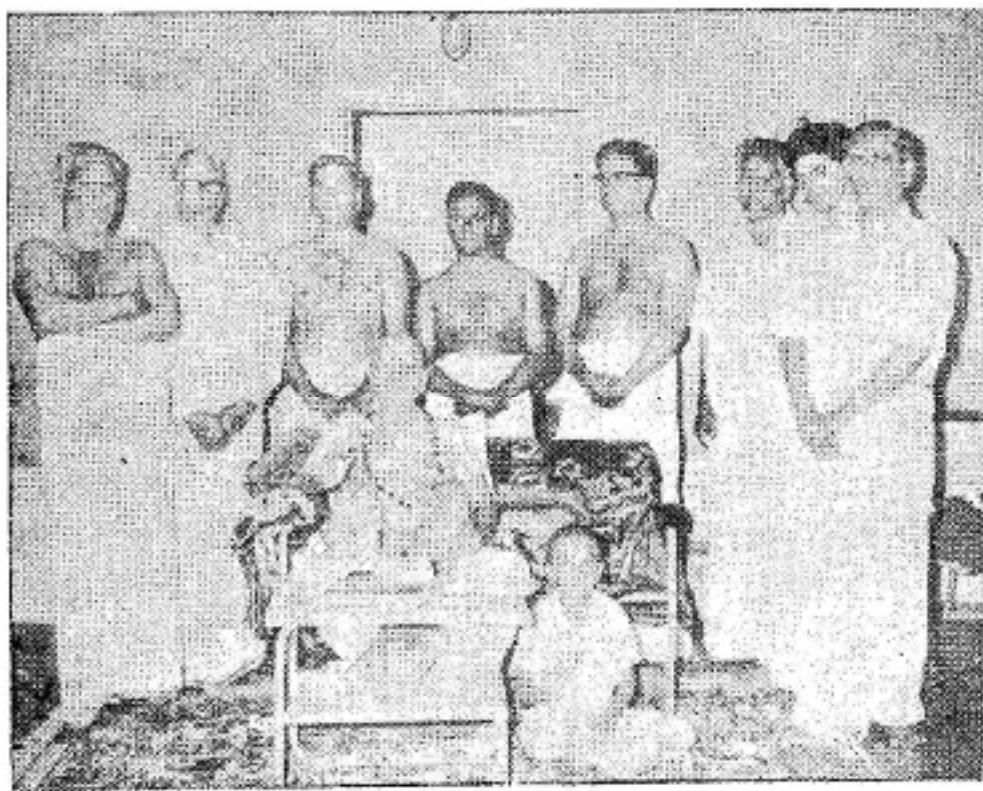

ஒரு விலக்கண ஸுவர்யப்ராதுப்பாவம் போன்றிருந்தபடியாலே * யத்கோஸலூஸ் மென்று தொடங்கி “தஸ்மை நமோ வகுலபூஷணபாஸ்கராய” என்றளவாக ஒரு கூலோக மருளிச்செய்தார்; நம்மாழ்வாராகிற கூலோக ஸுவர்யனை நமஸ்கரிக்கிறே னென்றபடி, நம்மாழ்வாருக்கு மகிழுமாலையானது நிருபக்மென்று நம்மாழ்வாருடைய.

திருவாக்கினால் விளங்காதின்றது * ஓன்றுந் தேவுமென்கிற திருக்குருகூர்ப் பதிகத்தின் இறுதிப்பாசுரத்தில் “வண்குருகூர் நகரான் நாட்கமழ் மகிழ்மாளை மார்பி ணன் மாறன் சட்கோபன்” என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே இஃதடியாகவே ஆழ் வார்க்கு வகுளாபரணை, வகுளபூஷணை, இத்யாதி வடமொழி நாமங்கள் வழங்கி வருகின்றன. ஆழ்வார் நாதமுனிகளுக்கு ஸைவே ஸாதித்தருளினபோது மகிழ் மாலையை யணித்துகொண்டே ஸேவைஸாதித்தபடியாலும் *கதிராயிரமிரவி கலந் தெரித்தாற்போல் காட்சி தந்தருளினபடியாலும் வகுளபூஷணபாஸ்காய நமீ : என்று பணித்தபடி. ஆழ்வாரை ஸுரியனுகச் சொல்லும் போதைக்கு நிருபிக்கவேண்டிய உபபத்திகளை முன்னம் மூன்று பாதங்கள் நிருபிப்பன. அதன்விவரணம் வருமாறு.

— யத்கோ ஸஹஸ்ரமபறுந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் —

90. ஸுரியனுக்கு (ஸஹஸ்ராம்சை) என்றும் (ஸஹஸ்ரகிரணை) என்றும் (ஸஹஸ்ரபாநு) என்றும் வடமொழிப் பெயர்கள் ப்ரஸித்தமானவை. ஆழிரங் கிரணங்களையுடையவனைன்றபடி. வடமொழியில் கோ சப்தம் பல பொருள்களை யுடையது.ப்ரக்குதத்தில் கிரணம், வாக்கு என்கிற இருபொருள்கள் விவ கூடிதங்கள். ஸுரிய னனவன் தன்னுடைய ஆழிரங் கிரணங்களினு லும் இருளைப் போக்குவ னன் பது கட் கூடு. “கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்தலைந்தான்” என்றவாரே “கணவிரு ளகன்றது”, என்பது உள்ளதன்குரே. ஸுரிய கிரணங்களாலே தமஸ், ஸாக்கள் அகன்றெழுமி வதுபோல் ஆழ்வாரு டைய ஆழிரம் திருவாக்குக்களினாலும் [திருவாய்மொழியாயிரத்தினால்] தமஸ்ஸு அகன்றெழுமிந்தது. தமஸ்ஸாவது இருள்; இது அகவிருளைன்றும் புறவிருளைன்றும் இருவகைப்படும். ஸுரிய கிரணங்களினால் வெளியிருள் நீங்குமேயன்றி உள்ளிருள் நீங்காது. வகுளபூஷணபாஸ்கர கோஸஹஸ்ரத்தாலே இருவகையிருஞும் நீங்கப் பெற்றன,

— நாராயணே வஸதி யத்ர ஸ்சங்கசக்ர : —

இதுவும் ஆழ்வார்க்கு ஸுவர்யனேடு ஸாம்யத்தை உபபாதிக்குமதாம். ஸுவர்யோபாஸனமும் ஸுவர்ய நமஸ்காரமும் செய்பவர்கள் ஸுவர்யனை யுத்தே சித்துச் செய்பவர்கள்ல ; “தயேயைஸ் ஸதா ஸவித்ருமண்டல மத்யவர்த்தி

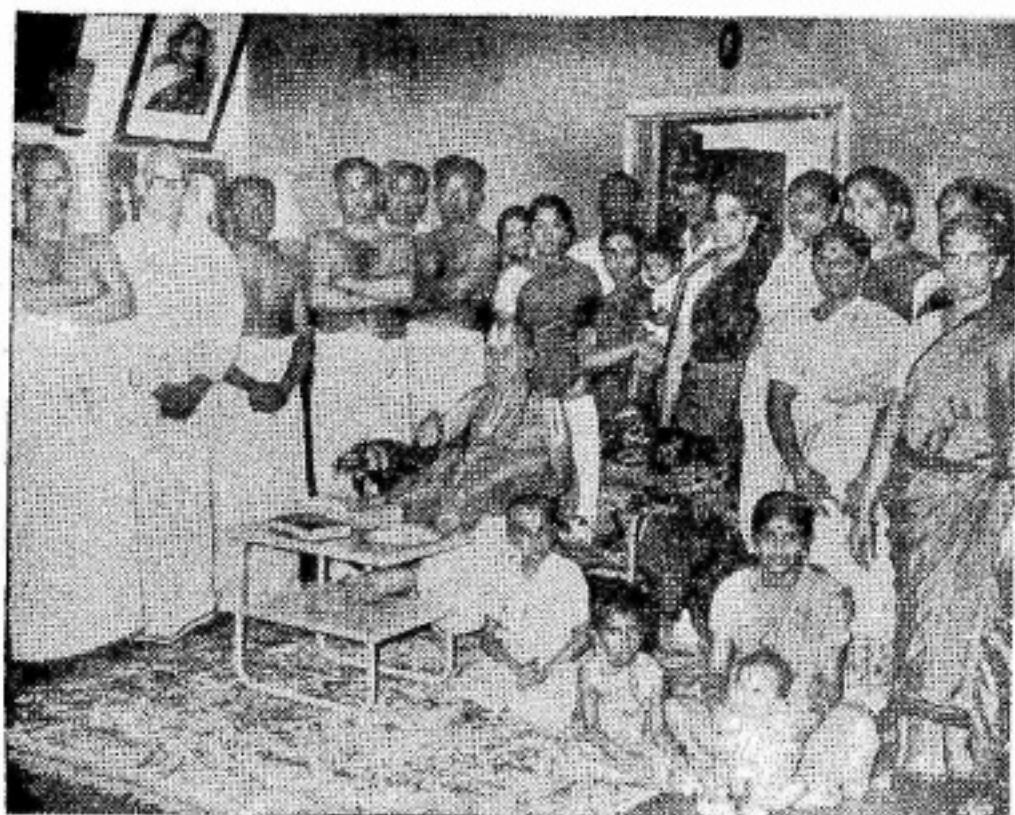
நாராயணஸ் ஸரஸி ஜாஸந ஸந்நிலிஷ்டி, கேழுரவாந் மகரகுண் டலவாந் கிரீஸ் ஹரா ஹிரண்மயவபுர் த்ருத சங்கசக்ர : ” என் று அந்தணர்கள் முச்சந் தியும் அநுஸந்திக்கிற சுலேஸா கத் தின் படி ஸுவர்ய மண்டலத்தி னுள்ளே வர்த்திக் கின்ற நாராயண ஜீயேயாயிற்று. ஆக, ஸுவர்யன் தன் னுள்ளே சங்க சக்ர கதா பாணியான நாராயண ஜீக் கொண்டிருப்பது போல, ஆழ்வாரும் “கண்கள் சிவந் து பெரியவாய் வாயுஞ் சிவந்து கனிந் து, உள்ளேவெண்பலிலகு

மகரகுண்டலத்தன், கொண்டல்வன்னன் சுடர்முடியன் நான்குதோளன் குளிசார்ங்கள், ஒண்சங்கதை வாளாழியா னெருவனடியேனுள்ளானே ” என்று தாமே யருளிச் செய்தபடி. ஸுவர்யபரண பூஷிதனுய் ஸுவர்யாதோ பேதனுன நாராயணஜீத் தம்முன்னே கொண்டிருப்பர். (ஆனால் சிறுவாசியுண்டு.) குர்ய மண்டல வர்த்தியான நாராயணன் (ஹிரண்மயவபுர) எனப்பட்டான். ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலே வர்த்திக்கிற நாராயணன் கொண்டல்வன்ன னையிற்று. ... *

— யங்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ரா : —

இதனாலும் ஆழ்வார்க்கு ஸுவர்யனேடு ஸாம்யம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. இங்குள்ள ச்ருதிசப்தத்திலும் மண்டல சப்தத்திலும் சிலேடையுள்ளது. ஸுவர்ய பகாத்தில் ச்ருதியென்பதற்கு வேதமென்று பொருள். மண்டலமென்பதற்கு வட்ட மென்று பொருள். ஆழ்வார் பகாத்தில் ச்ருதியென்பதற்குக் காது என்று பொருள்; மண்டலமென்பதற்கு தேசமென்று பொருள். ச்ருதி கதமான ஸுவர்ய மண்ட

லத்தை விப்ரர்கள் நமஸ்கரிக்கிறார்கள்; “சித்ரம் தேவாநா முகாதநீகம்” இத்யாதி ச்ருதிவரக்ய ப்ரதிபன்னமான ஸுரிய மண்டலத்தை அந்தணர்கள் வணங்குவது

தெரிந்ததே. (ஆழ்வார் பஷஷ்ந்தில்) [ச்ருதி கதம் மண்டலம்] திருவழுதி நாடென்றும் தென்குரு கூரென்றும் செவிப் பட்டவாரே அணைவரும் கையெடுத்துக் கும்பிடு கிறுர்களன்றே. திரு வாய்மொழி ஸேவிக்கையில் “கு ரு கூர் ச சட கோபன் சொன்ன” என்னும்போது பரவசமாகவே அஞ்ஜலிபெந்தம் நேருவதுண்டிரே. விப்ரா என்றவிடத்து ஜாதி விப்ரர்கள் மட்டுமென்றிக்கே * ந குத்ரா பகவந் பக்தா விப்ரா

பாகவதாஸ் ஸ்மருதா: என்று விப்ரர்களாகப் புகழுப்பட்ட பாகவதோத்தமர்களும் விவகூதிதர்கள். இதனால் ஸுரியனிற்காட்டிலும் ஆழ்வார்க்கு ஏற்றம் சொன்னபடி. ஆக மூன்று பாதங்களினால் வகுளபூஷணர்க்கு பாஸ்கர ஸாம்யத்தை யுபபாதித்து “தஸ்மை நமோ வகுலபூஷண பாஸ்கராய” என்று தலைக்கட்டிற்று. .... *

— ஆழ்வார் ஸாக்ஷாந் நாராயணமூர்த்தியே —

ஆசார்யஹ்மருதயத்தில் “அத்ரி ஜமதக்நி பங்கதிரதவஸாநந்தஸுநுவானவ னுடைய யுகவர்ண க்ரமாவதாரமே!.... என்று சங்கிப்பர்கள்” என்றிருக்கச் செய்தேயும் ஸாக்ஷாத் பகவதவதாரபூதர் ஆழ்வார் என்கிற ஒரு நினையமும் உலவி வருகின்றது. அதற்குச் சேர “சேமங் குருகையோ செய்ய திருப்பாற் கடலோ, நாயம் பராங்குசமே நாரணமே?—தாயம், துளவோ வகுளமே தோனி ரண்டோ நான்குமளவோ பெருமானுணக்கு.” என்கிற புராதனமான வெண்பா வொன்று ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. பாட்டினடியில் சேய மென்றது இருப்பிட மென்ற படி. உமக்குத் திருக்குருகூர் இருப்பிடமா? திருப்பாற்கடல் இருப்பிடமா? உமக்குப் பராங்குசரென்று திருநாமமா? நாராயணனென்று திருநாமமா? உமக்குத் திருத் துழாய் மாலையா? மகிழுமாலையா? உமக்குத் தோன்கள் இரண்டோ நான்கோ? [நீர் தவிபுஜரா? சதுர்புஜரா?] என்று இதில் கேட்டிருக்கிற கேள்விகள் வெகு சமத்காரம் பொருந்தியவை; இக்கேள்விகளுக்கு ஆழ்வார் விடை கூறியே யிருப்பர். என்ன கூறியிருப்பர்? எனக்குத் திருக்குருகூரும் சேமம், கூதிராப்தியும் சேமம்; எனக்குப் பராங்குசனென்றும் பெயருண்டு, நாராயணனென்றும் பெயருண்டு. எனக்குத் துளவமாலையுமண்டு, வகுளமாலையுமண்டு. நான் தவிபுஜனுமாவேன், சதுர்புஜனுமாவேன்—என்று கூறியிருப்பர். .... *

ஆழ்வார் திருநகரி ஸ்ரீஸுக்திரத்நாகர ஸ்ரீமதுபயவே
இளையவில்லி சடகோபாசார்ய ஸ்வாமியின் ஷஷ்டியப்த
பூர்த்தி மஹோத்ஸவ மங்களாசாஸனத் திருவோலக்கம்.

23-6-70

— மங்களாசாஸன ச்லோகங்கள் —

ஸ்ரீஸுக்திரத்நாகர பாலதந்வி ஸ்ரீமச்சடாராதிருகுத்தமோயம்,
சதாபிஷேகாதி மஹோத்ஸவாநாம் க்ரமேண போக்தா பவதாத் ப்ரஹ்மருஷ்ட!

ஸ்ரீபாலதந்விகுலஸரகர கௌஸ்துபாப !
ஸ்ரீஸுக்திரத்நஜூலதே ! சடகோபஸுரே !
பூர்வார்யவர்யபணித்திருபதிசிய சிஞ்சியாந்.
ஸஞ்ஜீவயந் ஜய சதம் சரதோ ஜகத்யாம்.

காஞ்சிவாதிபயங்கர வம்சியாண்ணங்கரார்யநாண்மவம்,
ஸ்ரீபாலதந்விகுரவே ஸமர்ப்பிபத் ப்ரேமபுஷ்பமணிமாலாம். (23-6-70)

— திருக்கச்சி நம்பிகளுக்குப் பெருமை எதனால்? —

40. விஷ்ணு ஆலயங்களில் நடமுனிகள் ஆளவந்தார் போல்வாரான ஆசாரியர்களின் திருக்கோலம் திகழுத இடங்களிலும் திருக்கச்சிநம்பிகளின் திருக்கோலம் திகழுக் காணுநின்றேரும். அவர் விசேஷமாக நூல்களை இயற்றி உலகுக்கு உதவிபுரிந்தவர்கள். தேவப்பெருமான் விஷயமாகத் தேவராஜாங்டகமென்னும் எட்டு சலோகங்கள் கொண்ட சிறிய துதிநூல்கள்கை மட்டுமே இவர் பணித்துள்ளார். ஆகவே 'தொண்டர்க் கழுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்' என்னும் படியான பெருமையடியாக இவர்க்குத் தேவாலயங்களில் திருக்கோலம் அமைந்த தென்ன இயலாது; "திருவாலவட்டம் திருக்கச்சிநம்பி" என்று உலகம் பரவிய வியபதேசம் பெற்ற இவ்வாசிரியர் கைங்கரியச் செல்வம் ஒன்றினுலேயே மிக்க பெருமை பெற்று விளங்கி ஆலயங்களிலும் சிறப்புப் பெற்றுவரன்பர் பெரியோர். *

— திருக்கச்சிநம்பிகளின் ஒருசுலோகத்தில் பரத்வாதிபஞ்சகம் —

41. *நமஸ்தே ஹஸ்திசலேச ஸ்ரீமந் அம்புஜலோசந!, சரணம் தவாம் ப்ரபந்தோஸ்மி ப்ரணதார்த்திஹராச்யத.* என்பது முதல்சலோகம். இது தேவப் பெருமானைச் சரணம் புகுவதாகத் தெரிந்துகொள்வதில் அருமை இல்லை. உட்புகுந்து அருமையாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய நுண்பொருள் கேண்மின். இதில் ஜந்து [ஸம்போதனங்கள்] விளிச்சொற்கள் உள்ளன. எம்பெருமானுடைய பஞ்சப்ரகாரங்களும் இந்த ஜந்து விளிகளாலும் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. திருவாய் மொழியில் விண்மீதிருப்பாய்! மலைமேல் நிற்பாய்! கடல் சேர்ப்பாய்! மண்மீதுழஸ் வாய்! இவற்றுளங்கும் மறைந்துறைவாயிழ! [6-9-5] எனகிற பாசுரத்தில் எம்பெருமானுடைய பர வ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமியர்ச்சாவதாரங்களாகிற ஜந்து ப்ரகாரங்களும் ஸாஸ்பஷ்டமாக ஓதப்பட்டுள்ளன. விண்மீதிருப்பாய்!—பரத்வம். கடல் சேர்ப்பாய்—வ்யூஹம். மண்மீதுழஸ்வாய்!—விபவம்: இவற்று ளங்கும்மறைந்துறைவாய்!—அந்தர்யாமித்வம். மலைமேல் நிற்பாய்—அர்ச்சை, மேலெடுத்த நம்பிகளின் சலோகத்திலும் பஞ்சஸம்புத்திகளால் இங்ஙனே பரத்வாதி பஞ்சகம் சிறிது ஊன்றித் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன வென்பதை விளக்கமாக விழ்ஞாபிக்கிறேன். ஹஸ்திசலேச! என்பதனால் அர்ச்சாவதார நிர்தேசமென்பது ஸ்பஷ்டம் [ஸ்ரீமந்!] எம்பெருமானுடைய பரத்வநிலையைச் சொல்லுகிற பகவச் சாஸ்த்ரம் கலைகுண்டே து பரே லோகே சிரியா ஸர்த்தம் ஜகத்பதி:, ஆஸ்தே விஷ்ணு ரசிந்தயாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ! என்று பிராட்டியோடுகூட வெழுந்தருளியிருப்பதாகச் சொல்லுகிறையாலும், நம்மாழ்வார்தாழும் ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீடுமே நிலாநிறபக்கண்ட சதீர் கண்டொழிந்தேன்* என்று திருமகளும் தானுமாக அங்கெழுந்தருளியிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கையாலும் ஸ்ரீமந் என்றதனால் அந்த பரத்வநிலை தெரிவிக்கப்பட்டதாகும். [அம்புஜலோசந!] செந்தாமரைக்கண் முதலான அவயவெஸளாந்தரியத்தைக் காட்டி ஆவர் ஜனம் செய்தது ராமகிருஷ்ணத்தில்

விபவாவதாரங்களிலே யாயிற்று. * சக்தாக்தா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந! *கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ! * இத்யாதிகள் விபவாவதாரங்களிலன்றே அவதரித்தன. அவயவ ஸௌந்தர்ய வர்ணனம் அர்ச்சையிலும் விசேஷமாக வண்டே யென்னில்; “பெருக்காறு போலே விபவங்கள்; அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே அர்ச்சாவதாரம்” என்ற ஸ்ரீவசநழூஷண ஸ்ரீஸ்மக்ஞி வியாக்கியானத்திலே மணவாளமா முனிகள்—

“அவதாரகுணங்களைல்லாம் அர்ச்சாஸ்தலங்களிலே பரிசூபனாமாயிருக்கையாலும்,
அவதார விக்ரஹங்களை அர்ச்சாகுபேண பலவிடங்களிலும் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டு
ஏடுக்கப்படும் * அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே யென்கிறது ”

என்றஞ்சிச் செய்திருக்கையாலே அர்ச்சாவதாரத்துக்கும் மூலம் விபவாவதார மாகையாலே அதனுடைய முதன்மை உணரத்தக்கது. [ப்ரணாதார்த்திஹர.] ஆர்த்தர்களினுடைய கூக்குரல் கேட்டு அவர்களின் ஆர்த்தியைப் போக்குவதற் காகச் சடக்கென வெழுந்து அவதாரம் செய்வதற்கென்றே கூத்ராப்தியில் வழுவீ பவித்து நிற்கையாலே “ப்ரணாதார்த்திஹர்” என்றவினி வழுவத்தில் நோக்காகத் தோன்றியதென்னக் குறையில்லை. இனி அச்சு! எனகிற ஸம்போதனம் சேஷித்து நிற்கிறது. எம்பெருமானுடைய அச்சுத நாமத்திற்குப் பலவகையான பொருள்கள் சொல்லுவதுண்டு; அவற்றுள் ஒருபொருள்—‘ஓரிடத்தையும் விட்டு நழுவாதவர்’ என்பது. இத்தால் ஒளுஞ்சூன்று மெங்குமொழிவற நிறைந்து நிற்கும் அந்தர்யா மிதவம் சொன்னபடியாகும். “ந வித்யதே (குத்ராபி) ச்சுதம் யஸ்ய ஸ:— அச்சுத:.” என்று வ்யுத்பத்தி காணக. ஆக, ஒந்து விளிகளாலும் எம்பெருமா னுடைய பஞ்ச ப்ரகாரங்களும் பேசப்பட்டனவாயின. ... *

— கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யம் —

92. நாம் பெறவேண்டிய பெரும் பேறு பரமனடியினையில் பணிவிடை செய்வதேயாம். பணிவிடை யென்பதும் கைங்கரியம் என்பதும் பரியாயமேயாகும். பணிவிடை யென்பது தென்மொழி; கைங்கர்யம் என்பது வடமொழி என்னுமித்த ஜையே வாசி. கிங்கர: என்னும் சொல்லின்மேல் ப்ரத்யய விசேஷம் ஏறியதனால் கைங்கர்யமென்கிற சொல் தேறுகிறது. “நியோஜ்ய கிங்கர ப்ரரஷ்ய புஜிஷ்ய பரிசாரகா:” என்னும் அமரகோசத்தின்படி பணிவிடை செய்பவன் என்னும் பொருளைக்கொண்டது கிங்கர பதம்; ‘கிஞ்சித் கரோதீதி கிங்கரஸ்’—ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்துகொண்டிருப்பவனென்பது சொல்லின் மேல் தேறும் பொருள். அன்னவனுடைய செயல் கைங்கரியமெனப்படும். பகவான் திறத்திலும், அவனடியார்களான பாகவதர் திறத்திலும் செய்யும் பணிவிடையைக் கைங்கர்யமென வழங்குவர் பெரியோர். கிங்கர: என்பதற்கு மற்றிருநு வகையான வ்யுத்பத்தியையும் பெரியார் கூறுவதுண்டு. கிம் கரவாணி? கிம் கரவாணி இதி ஆசம்ஸமாந: கிங்கர. அதாவது—என்ன தொண்டு செய்வேன்! என்ன தொண்டு செய்வேன்! என்று ஆசைப்படுமவன் கிங்கரனென்றபடி. இது நூல்களிற் காண்பதில்லை. ... *

— ஸேவா ச்வவ்ருத்தி: என்பதுபற்றி —

93. அமரகோசத்தில் “ஸேவா ச்வவ்ருத்தி” என்று கூறப்பட்டது. ‘பிறர்க்கு உழைப்பது நாய்வேலை’ என்பது இதன்பொருள். மநுதர்ம சாஸ்த்ரத்திலும் நான்கா மத்யாயத்தில் ‘நாய் வேலையாகிய அடிமைத் தொழில் கொள்ளத் தகாதது’ என்று மறுக்கப்பட்டுள்ளது. அதைக் கண்ட ஒரு ரளிகர் “ஸேவா ச்வவ்ருத்திரிதி யத் அபத்தம் தத்தூதிரிதம், ஸ்வவரசாரீ க்வ சுநக: விக்ரீதாஸ: க்வ ஸேவக:” என்றார். இதன் கருத்தாவது “அடிமைப்படுவது நாய்வேலையென்று மனுமஹர்ஷி கூறியது தவறு; ஒருவர்க்கும் அடிமைப்படாமல் யதேஷ்டமாகத் திரிகிற நாய் எங்கே? நாலுகாசக்கு உயிரை அறவிலை செய்திருக்கும் சேவகன் எங்கே?” என்பதாம். இதனால் சேவகன் நாயினும் மிக இழிந்தவன் என்றதாம். இதைக்கொண்டு கைங்கரியத்தை இழிதொழிலாக நினைக்கலாகாது. வயிற்றை வளர்ப்பதற்காகச் செய்யும் சேவகத் தொழிலே அங்குப் பழிக்கப்பட்டது என்பது மூலத்திலேயே ஸ்பஷ்டமாக வுள்ளது. ஸ்வருப ப்ரயுக்தமாகவும், குணங்கண்டும் உரிய விஷயங்களில் தொண்டு செய்வது பழிப்புக்கு இலக்காமதன்று. “கண்டா ரிகழ்வனவே காதலன்தான் செய்திடினும் கொண்டாளை யல்லாலறியாக குலமகள்” என்று ஸ்ரீ குலசேகராழ்வாரால் புகழப்பட்ட ஒரு பதிவிரதை தன் கணவனுக்குச் செய்யும் பல்வகைத் தொண்டுகளை இதிஹாஸ புராணங்களிற் கேட்பது தவிர, கட்சூடாகவுங் காண்கிறோம்; அங்ஙனமே சிஷ்யன் ஆசாரியனுக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளும் பிரசித்தம். உபதேசரத்தின மாலையில் “பின்பழகராம் பெருமாள் சீயர் பெருந்திவத்தில், அன்பதுவுமற்று மிக்கவாசையினுல்—நம்பிள்ளைக்கான வடிமைகள் செய் அந்நிலையை நன்னென்றே. ஊனமற வெப்பொழுதுமோ” என்று மணவாள மாமுனிகள் அருளிய பாசுரம் அறியாதாரில்லை. ஆசாரிய மூருதயம் மூன்றும் பிரகரணத்தில் “ச்வவ்ருத்தியைமாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறோம் மூன்றும் பத்தில்” என்றவிடத்து மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் ஸேவிப்பது. *

— வேதார்த்தஸங்கரஹ முமுக்ஷூப்படி ஸ்ரீஸுக்திகள் —

94. பகவத் ராமாநுஜர் அருளிச்செய்த வேதார்த்த ஸங்கரஹத்தின் முடிவில் “நநு ச, அத்யந்த சேஷதைவ ஆத்மந: அநவதிகாதிசயம் ஸாகமிதி உக்தம் பவதி; ததேதத் ஸர்வலோக விருத்தம்” என்று தொடங்கிப் பூர்வபகுதி ஸித்தாந்தங்கள் விசதமாக வரையப்பட்டுள்ளன. அங்கு “ஸர்வம் பரவசம் துக்கம்” “ஸேவா ச்வவ்ருத்தி” இத்யாதிகளை உத்தேஷபித்து ஒருங்க விட்டிருப்பதைக் காணவேணும், அதுவே முமுக்ஷூப்படி ரஹஸ்யத்தில் “சேஷதைவம் துக்கரூபமாகவன்றே நாட்டில் காண்கிறதென்னில்; அந்த நியமமில்லை; உகந்த விஷயத் துக்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸாகமாகக் காண்கையாலே” என்கிற ஸ்ரீஸுக்தி களால் நிருபிக்கப்பட்டது. அவ்விடத்து மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் காண்க. *

— துஷ்யந்தனுடைய பாரிப்பும் ப்ரஹ்லாதனுடைய ப்ரார்த்தனையும் —

95. துஷ்யந்த சக்ரவர்த்தியின் ஒரு செய்தியைக் கேள்வி. இவன் வேட்டையாடச் சென்றபோது கண்வரென்னும் மஹரிஷியின் ஆஸ்ரமத்திற் புகுந்து, அதிகு சகுந்தலையினிடத்தில் காதல் கொண்டான்! அவன் வெப்பிலில் படுகிற தாபத்தைக் கண்டு மனமிளகிச் சொல்லுகிறான்—“ஸம்வீஜ்யாமி நலிந்தள தால வருந்தை, ஸம்வாஹுயாமி சரஞ்ஞவுத பத்மதாம்ரெள” என்று. அம்மா சகுந்தலே! தாமரையிலையை விசிறியாக்கி வீசட்டுமா? உன் கால்களை என் மடியிலிட்டுக்கொண்டு வருட்டுமா? என்கிறான். இவனே சக்ரவர்த்தி, அவனோ ஒரு காட்டுப்பெண். இவன் இந்த வார்த்தை சொல்லுவதற்கு உரியவனு? என்று பார்க்கவேணும். அவன்பாலுண்டான உகப்பு சொல்லுவித்த தத்தனை. ஒரு காழுகனுடைய செய்கையையா உவமை கூறுவது? என்ன வேண்டா. அடுத்த விருந்து காண்மின். *

ப்ரஹ்லாதனுக்கு அருள்செய்யத் தோன்றிய ஸ்ரீந்துஶிம்ஹபகவன் மூர்த்தி அந்தர்த்தானமடையப் போகிற ஸமயத்தில் வரம்வேண்டுகின்ற அந்த பாலபக்தன் “யா பரீதிரவிவேகாநாம் விஷயேஷா அநபாயிதி, தவாம் அனுஸ்மரதஸ் ஸா மே ஹ்ருதயாந் மரபஸர்ப்பது” என்றான். அவிவேகிகளான பாமரர்களுக்குச் சிற்றின்பங்களிலே எவ்வகையான காதல் குன்றுமல் மேன்மேலும் பெருகிச் செல்லுமோ அத்தகைய காதல் உன் விஷயமாக என் சிந்தனையில் கொழுந்துவிட்டு வளர வேணுமென்பது மேலே காட்டின கலோகத்தின் பொருள். ப்ரஹ்லாதனே நாலைந்து பிராயச்சிறுக்கன். சிற்றின்பத்தைச் சிறிதும் அறியாதவன். சிற்றின்பங்களிலே பாமரர்களுக்கு எத்தகையகாதல் விளைகின்றதென்பதையும் அவன் அறியகில்லான். இப்படியிருக்க, இவன் ‘விஷயேஷா அவிவேகிநாம் யா பரீதி’ என்று சொன்னது எங்ஙனம்? என்று விவேகிகள் வியர்சிக்கவேண்டும்; துஷ்யந்த மஹாராஜன் போல்வாரான காழுகர்களினுடைய கதைகளைக் கேட்டிருந்து அதனால் சொல்லுகிற னென்ன வேணும். ஆகவே, பகவானுடைய கைங்கரியத்தில் பக்தர்களுக்கு உண்டாகும் அபிநிவேசத்திற்கு விஷயாந்தரங்களில் பாமரர்களுக்குண்டாகும் ருசியை நிதர்சனமாகக் காட்டுதல் ஏற்குமென்க. ‘உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷம் யிருக்கு மிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே’ என்ற முழுஷுப்படி ஸ்ரீஸுக்தியை வியாக்கியானித்தருளா நின்ற மணவாள் மாழுனிகள் பாமரர்களின் பணிவிடையையே நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸுக்தியைக் கொண்டு மூதலித்தருஞ்கிறார். (திருவாய்மொழி 4-1-5) “பணிமின் திருவருளென்னும் அஞ்சீதுப்பைப்பூம்பள்ளி, அணிமென் குழலா ரின்பக் கலவி யழுதுண்டார்” என்ற பாசரத்தின் ஈடு ஸேவிக்கு

— கைங்கரிய வகைகளை நிருபித்தல் —

96. முருங்கிம் வாசிகம் காயிகம் என்று கைங்கரியம் மூவகைப்படும். இவற்றுள், ‘அது செய்யவேணும் இது செய்யவேணும்’ என்று நெஞ்சால் பாரிப்பதான மாநளிகம் இருக்கட்டும். வாசிகமான கைங்கரியம் சில அதிகாரிகளுக்கே உற்றாகும். வேதம் வல்லவர்கள் தில்யப் பிரபந்தமோதினவர்கள், ஸ்தோத்ரி

நூல்களையதிகரித்தவர்கள் வாசிக் கைங்கரியம் பண்ணவுரியார். இக்கைங்கரியம் எம்பெருமானுக்கு ப்ரீதி கரமோகும். இதைவிட மேம்பட்டது காயிக கைங்கரியம். திருவினாக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை, ஸ்ரீபாதம் தாங்குதல், சாமரை வீசுதல், குடைபிடித்தல் முதலியலை காயிக கைங்கரிய மெனப்படும். இவற்றுள் ஒன்றுன திருவாலவட்டம் பணிமாறுதலாகிய தொண்டைக் கடைப்பிடித்தவர் திருக்கச்சி நம்பி. ஆழ்வார்களில் தொண்டரடிப் பொடிகள் “தொடையொத்த துளபமுங் கூடையும் பொலிந்து தோன்றியதோன் தொண்டரடிப்பொடி யென்னும் அடியன்” என்றும் “துளபத் தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி” என்றும் தாமே பணித்தபடி அர்ச்சைத் திருமேனியில் துளபமும் கூடையும் பொலிந்து நோன்றுவது போலத் திருக்கச்சிநம்பிகளும் ஆலவட்டமும் கையுமாகவே எங்கும் காட்சி தருவார். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் (1-85) “புஷ்பத்யாக போக மண்டபங்களில் பணிப் பூவு மாலவட்டமும் வீணையுங் கையுமான அந்தரங்கரை” என்ற விடத்தில் ஆலவட்டமும் கையுமான அந்தரங்கராக வ்யபதேசிக்கப் பெற்றவர் திருக்கச்சி நம்பிகள். ... *

— பொருளினால் செய்யும் கைங்கரியத்தைப்பற்றி —

97. காயிக கைங்கரியத்தீற் காட்டிலும் தனத்தால் செய்யுமது சிறந்த தென்று சிலர் நினைப்பதும் சொல்லுவதுமுண்டு. அது எம்பெருமான் திருவுள்ளத் தால் சிறப்புற்றதாகாது ஏனெனில், நாம் சரீரத்திலே அதிகமான அன்பு செலுத்துகிறோமா? என்று ஆராய்ந்து பார்ப்போமாயின், தனத்திற் காட்டிலும், சரீரத்திலேதான் மிக்க பிரேமம் காட்டுகிறோமென்பது கட்கூடு; இதைப் பல முகமாக நிருபிப்போம். பெருங்குற்றஞ்செய்த வொருவனுக்கு அரசன் ‘ஆயிரம் ரூபா அபராதம், அது கட்டத் தவறினால் ஒரு வாரம் காவஸ்’ என்று சிகிச்சை விதித்தால் தரித்ரனும் சரீரத் துள்பத்தை ஸஹிக்க மாட்டாமல் பணத்தைச் செலுத்துகிறானே யொழிய ‘ஆயிரம் ரூபா எதற்காகச் செலுத்துவது! ஒருவாரம் சிறையிருந்து வந்து விடலாமே’ என்று நினைத்துச் சிறையிருக்க இசைவதில்லை. பெருமாள் திருத்தேரிலெழுந்தருள், வடம் பிடிக்க வாருங்கள் என்றழைத்தால் ‘வேற்றுமானால் பத்தெட்டுரூபா தருகிறேன் கொண்டு போங்கள்; இந்த வேலைக்கு நாம் வாரோம்’ என்பர்களேயன்றிப் பெருப் பேருன இக்கைங்கரியம் செய்ய இதோ வருகிறேன் என்று சொல்லி வடம் பிடிக்க வருவாரில்லையே பெரும்பாலும். இங்ஙனே எவ்வளவுகாட்டவேணும்? ஆகவேபொருளினால் செய்யும் கைங்கரியத்தைவிட உடலினால் செய்யும் கைங்கரியமே மேம்பட்டது. *

— பணத்தைப்பற்றிச் சில வினோதக் கதைகள் —

98. சிலர் பணத்தைக் கணக்க மதித்து சரீரத்தை அலக்கியம் செய்வாருமார். திருவாய்மொழியில் (4-9 2.) ‘சாமாறும் கெடுமாறும்’ என்றவிடத்துக்டில் ஒரு அற்புதமான கதை யருளிச்செய்கிறுர் கால்மின்; ஒரு ராஜத்ரோஹி யைத் தண்டிக்கும் அரசன் கையையும் காலையும் தெறித்துவிடக் கட்டளையிட, ராஜபூதர்கள் அப்படியே செய்தாயிற்று. உதிரமொழுக வொழுக வீடுவந்து சேர்ந்திருக்கிறுன். சில நாழிகையில் உயிர் துறக்கப்போகிறுன். உற்குரும்

உறவினரும் வந்து ‘ஐயோ! இப்படியாயிற்றே!’ என்று கண்ணர் பெருக்கி வருந்தி நிற்க, தண்டனையுண்ட இவன் (சொல்லுகிறோன்—) ‘ஐந்தாறு தா, ஆயிரம் தா’ என்று சொல்லிக் காசு பறித்துக்கொள்ளாதே இவ்வளவோடே போனது உங்கள் ஆசீர்வாத பலமல்லவா? என்றாலும். இவனே மஹாதனிகன்.

இன்னமும் கேள்வி. முற்காலத்துத் தண்டனைகள் பலவிதமாயிருக்கும். தோசைக் கல்லீப் பழக்கக்காய்ச்சி அதன்மேல் உட்காரச் சொல்லுவர்களாம். அந்தக் கல்லீல் அரைத்துணியோடு உட்கார்ந்தாலும் கேள்வியில்லை. தண்டனையுண்ட ஒருவன் துணி ஏரிந்துபோனால் காசு நஷ்டமாகுமே யென்று அரைத்துணியை அவிழ்த்து வைத்துவிட்டு தோசைக் கல்லீல் உட்கார்ந்தானும்.

மற்றெருரு கதையும் கேண்மின். ஒரு குற்றவாளிக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. “முப்பது ரூபா அபராதம் செலுத்த வேண்டியது; தவறினால் முப்பது சாட்டையடி படவேண்டியது; அதுவும் தவறினால் மூன்று விரல்களை யெடுக்க இசையவேண்டியது” என்று. எனிதாக முப்பது ரூபாயைச் செலுத்தி விட்டுப் போகலாமிவன்; பணம் கொடுக்கப் பின்வாங்கி முப்பது சாட்டையடிக்கு இசைந்து நின்றான். பத்தடிக்குமேல் தாங்கமுடியாமற் போகவே சிறிதுநேரம் கழித்து மூன்று விரல்களை யெடுக்க ஸம்மதித்து நின்றான்; இரண்டு விரல்களை எடுத்தபின் சகிக்கமுடியாமற் போக, முப்பது ரூபாயை வைத்திட்டுக் கும்பிட்டுப் போனான். 10 சாட்டையடிகளும் பட்டு இருவிரல்களையுமிழுந்து முடிவாக வேண்டாவெறுப்புடனே பணத்தைச் செலுத்தினான். இத்தகைய பணப் பிசாசுக ஸிடத்தில் பகவான் பணத்தாற் செய்யும் கைங்கரியத்தையே பேணுவன். பணத்தைப் பொருள் படுத்தாது சரீரத்தைக் கனக்கப் பேணுமவர்களிடத்தில் சரீரத்தைச் சிரமப்படுத்திச் செய்யும் கைங்கரியத்தையே பேணுவன். பொதுவாகச் சரீரத்தைச் சிரமப்படுத்திச் செய்யும் கைங்கரியமே உத்தமமாகக் கருதப்படும். ஆகவேதான் பெரியாழ்வார் திருப்பல்லாண்டில் (3) “வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல் வந்து மண்ணும் மணமும் கொண்மின்” என்று சொல்லி யழைத்தார். இதில் மண் கொள்ளுகை மணங் கொள்ளுகை என்று இரண்டு கூறப்பட்டது. எம்பெருமா னுடைய உத்ஸவங்களில் உடலால் சிரமப்பட்டுச் செய்யும் கைங்கரியம் மண் கொள்ளுகை. இஃது இடையூறின்றி நடைபெற வேணுமென்று அபிமானிக்கை மணங்கொள்ளுகை. .... *

— சிச்சலும் சிந்தைசெய்யவேண்டிய சூலோகமொன்று —

99. *ஏக்ஸ்பிந்நப்பயதிக்ராந்தே முறுவர்த்தே த்யாநவர்ஜ்ஞே,
தஸ்யுபிர் முவிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ந்துனும்.*

என்பது. இதன் பொருளாவது, ஒருஷ்னகாலம் வீணைக்க கழிந்தாலும் கள்ளர்கள் நம் வீட்டினுள் புகுந்து ஸர்வஸ்வத்தையும் கொள்ளிகொண்டுபோனால் எப்படி கதறியமுநேருமோ அப்படி கதறியமுவேணுமென்பதாம். (இதில் த்யானவர்ஜ்ஞதே) என்றது ‘எம்பெருமா னுடைய சிந்தனையில்லாமல்’ என்றபடியானாலும் த்யானசப்தம்

மாநலிகமான சிந்தனையைமட்டும் சொல்லி நிற்பதன்று. *தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும்* என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்தில் சொன்னதற்கெல்லாம் இது உபலக்ஷணமாகும். *யந்மஹார்த்தம் கூடணம் வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்த்யதே, ஸா ஹாநிஸ் தந்மஹாச்சித்ரம் ஸா ப்ராந்திஸ் ஸா ச விக்ரியா * என்கிற சுலோகமுமொன்று இருந்தாலும் * தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ந்ருணும் * என்றவிதற்கு அது ஈடாகாது, இதை என் திருத்தகப்பனீர் பலகாலெடுத்துரைக்கக் கேட்டிருக்கிறேன். தாம் பிறர்க்குச் செய்தருளும் உபதேசங்களில் இதுதான் தலைமைபெற்றிருக்கும். இந்த சுலோகம் இளமை தொடங்கியே அடியேனுள்ளத்தில் ஊரிக்கிடப்பதாம். அனேகமாகப் பலரும் தினசரி வரவுசெலவுகணக்கு எழுதுவதென்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காய்கறிவாங்கின்னதையும் காப்பிப்பொடி வாங்கின்னதையும் கட்டைமிட்டைகள் வாங்கின்னதையும் எழுதிவரக் காண்கிறோம். இதை நாம் மறுக்கவில்லை. 'இன்று காலையெழுந்தது முதல் பஸ் விகொள்ளும்வரையில் நாம் நம் ஆத்மாவுக்காக என்ன நன்மை செய்தோம்' என்பதை நாடோறும் எழுதிவரவேனுமென்று திருத்தகப்பனீர் ஸாதித்துக்கொண்டிருப்பார், அதை அடியேன் அந்நாளேதொடங்கிக் குறிக்கோளில் வைத்திருப்பதுண்டு. அதனுலேயே நிச்சலும் ஏதேனும் தொண்டுசெய்து வருகிறேன். என்னுடைய ஆயுச்சேஷமும் இப்படியே கழியவேணும். .... *

— தத்வஹித புருஷார்த்த நிர்ணயக்சுருக்கம் —

100. மாநூனிகளால்லிருள்தருமாநூலமென வழங்கப்பட்ட இந்திலவுலகில் அகவிருளியொழிக்க அருட் கடலான எம்பெருமான் சாஸ்திரங்களாகிய பெரு விளக்கை ஏற்றி வைத்தருளினன். "கலைகளும் வேதமும் நீதி நூலும் கற்பமும் சொற் பொருள் தானும், மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினுலருள் செய்து" என்ற திருமங்கை யாழ்வார் பரசுரம் இங்கு உணரத்தக்கது. பிரமாணங்களுள் முதன்மை பெற்ற வேதங்களும், அவற்றுக்கு வியாக்கியானமாகத் தோன்றிய இதிஹாஸ புராணங்களும் மற்றும் ஆழ்வாராசாரியர்களின் தில்ய கூரந்தங்களுமான நூல்களெல்லாம் கடல்போல் விளங்குவன். அவற்றுள் அறி விக்கப்படும் அர்த்தங்கள் கடல்லீஸ்கள் போலவும், கடலில் நுண் மணல்கள் போல வும் எண்ணிறந்துள்ளன வெளினும், அவை மூன்றே வகுப்பில் அடைக்கப்பட்டுள்ளன; தத்துவம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் என்பனவாம் அவை. எது பரம் பொருளோ அதுவே தத்வமெனப்படும். பரம்பொருளின் பதவிலீசு சேர்தற்கு எது உபாயமோ அதுவே ஹிதமெனப்படும். பதவிலீசு சேர்ந்தபின் அனுபவிக்கப்படுமது எதுவோ அதுவே புருஷார்த்த மெனப்படும். சிறிது விரித்துரைப்பின், திருமகள் கொழுநனே தத்வமென்றும், அவனடியினை சேர்தற்குச் சரணாக்கதியே உபாயமென்றும், அடி சேர்ந்து அத்தாணிச் சேவகம் புரிதலே புருஷார்த்தம் என்றும் நூற்கொள்கை தேறிநிற்கும். இவற்றின் விளக்கம் பலவாறு வெளிவரும், *

அரியபெரிய அறுநாறு விருந்தில்
முதல்நூறு முற்றிற்று.

— முதல் சதகத்தின் முடிவுரை —

இந்த அறுநாறுவிருந்தில் அவரவர்கள் முக்கியமாக அறிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள் எல்லாம் விடுபடாமல் நிரம்பி விருக்க வேணுமென்பது. அடியே னுடைய ஆசை; அல்பஜ்ஞனை அடியேன் அறிந்துகொண்ட விஷயங்கள் அற்பமேயானாலும் இங்கே ஸேவைஸா தி த் த ரு ள ரி ன் ற ஜீயர்ஸ்வாமியின் திருவருளால் நெஞ்சில் தோன்றும் விஷயங்களையே எழுதுகின்றேனுதலால் இந்நாலில் கானும் விமர்ச விஷயங்கள் எல்லாம் அரியபெரிய விருந்துக் கேள்வாகும். இந்த முதல் சதகத்தில் மிகமுக்கியமான விருந்து “வானமா மலையில் ரஹஸ்யார்த்த ஸம்வாதம்” என மகுடம்புனிந்த பகுதி யேயாம். அந்த ஸம்வாதம் எம்

பெருமான் ஸங்கல்பத்தினால் மேலும் தொடர்கின்றது. ஸத்ஸம்ப்ரதாய ராகிர்கள் உற்று நோக்கி உள்ளாம் பூரிக்க. இங்கே ஸேவை ஸாதிக் கின்ற ஜீயர்ஸ்வாமி அடியேனுக்குப் பூர்வாச்சம மாதாமஹராய் ஞானத்தந்தையா யெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீகாஞ்சி. வாதிகேஸரி. அழகியமண வாள ராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி. அவருடைய திருவடிகளே சரணம். இவ்வற்றாறு விருந்துகளும் அடியேனுடைய ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகையிலும் தெலுங்கு பத்ரிகையிலும் அந்தந்த பாஷாங்களில் வெளிவரக்காணுமுலகம்.

16-7-1970.

இங்ஙனம்: P. B. அண்ணங்கராய்தான்.

ஸ்ரீமதே சாமா நுழைய நம:

* நவை ரவுன்ஸா நத்வநிருபனை விருந்துகள்—12 *

101. கீழே (பக்கம் 23ல்) “நான் மாயங்களில் என்ற ஒழுங்பொருத்தஸம்வாதம்” என மகுடமிட்டு ஆறு விருந்துகள் அவித்திருக்கின்றனரும். அவற்றை வைத்திருதயர்கள் மீண்டுமொருமுறை உண்டி வாசிய்யது. அந்தபெசுத்தியை நாம் வாணமாமலைக்கு அணுப்பியிருந்தோம். அதைக் கடாசித்த விதவதுப்படி விவரம் விஷட்டமிலுந்து ஸ்ரீ முகமருளியுள்ளார். அதன் வராமாசவெண்ண வொன்றில் “அது அஸம்பத்தம், இது அஸம்பத்தம், இது அஸம்பத்தம் அஸம்பத்தம்” என்பதேயாம். ஒருவர் ஸ்ரீ பாஷ்ய கண்ண மேழுதுவதுகத தொடங்கி “அதை புவந ஜூன்ம ஸ்தேதம் பங்காதிலேலே” என்கிற முதல் பாதமே அஸம்பத்தம். ஸ்தூபிடி ரஷ்ண ஸம்ஹாரமென்னகேவண்டிரிக்க ஜூந்ம ஸ்தேதம் பங்க” என்றது பிசு; ஜூன்மபதம் ஸ்தூபிடி வாசகமாகாது; ஸ்தோத்வத்தைச் சொல்லும்தான் ஸ்தேதம் சப்தம் ரஷ்ண வாசகமாகாது; பங்க சப்தம் பஞ்ஜனவாசகமாகாது. இதற்கு மேல் ஆதிகப்த ப்ரதீயாகம் திஷ்டப்பலம் லீலா சப்தம் ஸ்தோத்ரீ விங்காயிருக்க வீலே; என்று [புமிளிங்கமாக இடு] புது தப்பு. இரண்டாவது பாதத்தில் விவித சுரத்தேர வராத சுபத்தேர ஓன்று போதுமா யிருக்க இரண்டுமிட்டது அஸாது: “வெந்தச் சுபத்தை ரஷ்ணமோ தோத்யா;” என்று பாகவாஸ்தா தேவ தங்கோ; அவர்கள் வெந்த சீவத்தைக் கூட சொல்லியிருக்க சுநாதிசிரளி விதிப்பேத” என்று சொன்னது அஸம்பத்தம் ஸ்ரீ நிவாகே என்பதற்கு ஸ்தேதரத்தில் ஆதாரமெயில்லாமலிருக்க இதையிட்டது அஸமஞ்ஜூலம்... என்று இங்கு எழுதிக்கொண்டு போனாராம். இத்த (வாணமாமலை) ஸ்ரீ முகவெத்திவேசமும் அடை ரதி வில்தான் அஸமத்துங்களது. ஈவ்வாம் அஸம்பத்தமேயன்று முழுமணமாக இரண்டாவது கொன்வோம். ஸ்தேதமாக இணக்கிறோம்.

102. (2) நாம் எழுதியிருக்குமில் 55ஆம் வாக்கங்களை (முடிவாகக் கிரிய விதவெண்ணறு காட்டுகிறோம்) என மகுடம் புணைந்து. அதனை மீண்டுமிக்கு அங்குவரிக்கிறேன்:—

“55. ஆசார்யவரி குதுறயத்திலேயே திவற்றுக்குமத்தரவித்யநுஸந்தாவ ரஷ்ணபங்களோடே சேர்த்து” என்பது ஒரு குரினை. கடமாற்றுவதுடைய

நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் திருமத்தரம் சுரம் சௌலாகம் தவயம் ஆகிய இந்த ரஹஸ்யங்களோடு சேர்ந்து—என்பது இதன் பிபாருள். மந்தர ரஹஸ்யம் விதி ரஹஸ்யம், அநுஸந்தான ரஹஸ்யம் என்று யோஜிப்பது. மந்தர ரஹஸ்யமென்றது (மந்தராஜமான) திருமத்தரம்; விதிரஹஸ்ய மேன்றது வித்தொபாயத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிர சும் சௌலாகம்; அநுஸந்தான ரஹஸ்யமென்றது “யந்தராதநாறுஸந்தாந வித்தத ஸ்டுரிதாதரம்” என்கிற படியே ஸாரஜ்ஞர்களாலே ஸுதா அநுஸந்திக்கப்படுகிற தவயம். இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களிலும் அந்வயிக்கும்படியாக மாழுனிக்கு ஒரு விசேஷங்களையிட்டிருக்கிறார்—“ஸகல சாஸ்தர நாத்பர்யமான அர்த்த பஞ்சகத்தை யும் ஈங்கை பீர்யமாறு பாதிபாதிக்கும்வையாய்” என்று. இந்த விசேஷங்கள் திருமத்தாத்தில் மட்டும் அந்வயிப்பதன்று; “பாதிபாதிக்கு மைவையாய்” என்று பஞ்சாயாக பாதீயாகித்தருளியிருப்பது குறிக்கொள்ள ந்தக்கது. ஓன் வில் மட்டும் அந்வயிக்குமதாகத் திருவூண்ணம் பற்றினால் “பாதிபாதிக்கு மதாய்” என்றல்லது இங்களே விருக்க விருக்கில்லை. நிறுத்து அயந்து எண்ணி ஸ்ரீஸ்வத்திரையாய்நிச் செர்யும் பெருங்கும் மணவாளமாழுனிக்கொருவர்களே அஸாதாரன மேன்றைத் தீருவரும் மறக்கலாராது. ஆக ரஹஸ்யத்ரயமும் அர்த்தபஞ்சக பாதிபாதக மென்னுமிட்டத்தையும் அதுதானிலும் விசேஷங்கு பாதிபாதிப்பது நவயமேயென்னுமிட்டத்தையும் மாழுனிகளின் விவ்ய ஈரிக்கு களைக்கொண்டு மூதலித்தோ மானேயும்” என்பது. (இது முன்புநாமெழுதிவது)

103. (3) இதற்குத்த வாக்யச்சேணி “எதத் தாமாஸ்தாம் தவயது” என்ற மருடம் புளைந்தது அதற்கு முந்தியதான (மேலே அநுவநித்த) வாக்யச்சேணி பாத்ரமாஸ்து மென்று கொள்ளக்கடவது. அதில் உதாஹரிக்கப்பட்ட மணவாளமாழுனிகளின் ஸ்ரீஸ் விக்தியான்று மூன்று ரஹஸ்யங்களும் அர்த்த பஞ்சக பாதிபாதக மென்னுமிட்டத்தை அதாயாஸமாக நாம் அறிந்துகொள்ளும்படி செய்திருக்கின்றது என்பதை விளக்கிக் காட்டிவிருக்கிறேயும். இதற்கு வானமாமலை வித்வாண்ஸ்வாமி எழுதியிருக்கிற பதில் ஸ்ரீஸ் விக்தியாவது—

“ஸகல சாஸ்தரநாத்பர்யமான அர்த்த பஞ்சகத்தை பாதிபாதிக்கு மேன்னயாய்” என்பது வீராக்கிரானாம். (பாதிபாதிக்கும்வையாய்) ஓன் பது மந்தரத்துக்கு மட்டுமோ விசேஷங்களம். வித்யதுவந்தான உஹஸ்யங்களுக்கு வேறு விசேஷங்கம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. (அஹஸ்யாய) என்பது ஏக வசனமேயொழிய பல வகையங்களிலை; (அதரய) என்னுதூர் (அஹஸ்யாய) என்ற லூம் ஒரே அர்த்தத்தான். பல வகையங்களுள் (அஹஸ்யாய) என்றிருக்க வேண்டும். அப்படி வில்லாததால் அதை பல வகையங்களுக்க் கொள்ளவது தட்டி. இப்படியிவ்வாம் தேவரீசு சொல்லுவதும் ஏழுதுவதும் கால்க்கு ஒன்றும் சுபிராகத் தீரான்றுவில்லை”—என்று.

104. (4) அந்தோ! இத்தகைய அற்பாத சூண்ணவாஸந்தப்பற்றி என்கோல்லுவோம்! விதைகத்துக்கும் ஸாமர்த்தியத்தோடும் சிலை விறுத்திருக்க

வென்னுமானால் “பரதிபாதிக்கும்மனவயாய் என்று நீர் அநுவாதம் செய்திருப்பது தவறு; மாழனிகளின் புதிலைக்கு (பரதிபாதிக்கும்மதாய்) என்பதே யொழிய (பரதி பாதிக்கும்மனவயாய்) என்றால்ல இவ்விடத்து ஸட்டுமிரதிகளில் (பரதிபாதிக்கும்மதாய்) என்று ஏகவைச்சாந்தமான போது ந்தானால்லது; சுமங்கல அருவாக்கமாக நீர் அறநுறைக்கும்பாட்டும் தவறு; என்றெழுதியிருக்கவேண்டும். துணியில் து இப்படியெழுதி விட்டால் ஒரு ஆயத்து தொலைப்பந்தது என்று தேவூரிக்கூடாம். பரதிபாதிக்கும்மனவயாய்) என்கிற புதிலைக்குதியை இவைச் ந்தானிட்டு, இது ஏகவைச்சாந்தமே யொழிய போது வசனமன்று என்றும், பதூரவசனமானால் (அ சூவ கன்) என்றிருக்க வேண்டுமென்றும் எழுதுவதானது “இவ்விடத்தில் காலகேஷாராம் நடவடிக்கைகள்கூடுத்தார்து” என்றொழுதுமல்களையீட்டுக்கொண்டு அரியப்பாராமலிநுப்பாரு அறநுறைம் இதற்காக இலக்கணம் வாசிக்கவேண்டும். அதிகாரத்திலூக்கிற தீவியப்பந்தத்தில் உதேஷம் மொது பதிகத்தைச் சிந்தனை செய்து பார்த்தாலும் போதுமை நிருவாயமிழாழி யின் தொடக்கப்பதித்தில் “நாமவனிவனுவன்” என்கிற பாகாத்தின் பின்னாடுகளைச் சொல்லிப்பார்க்கலாமெ. ஓரிடமா? ஒன்றத்திற்குமிடமல்லவா? “இவ்வெழுத்தையுமைவையுமைவையும்” இச்சிரிக்கெனவையாக ஏகவைச்சனமேயென்று இவர் பாடல்கேட்டிருக்கிறார்தோம். வாணியார்களைப் பதிகத்தில் “அகங்க நினைத்த மாரால்சீலாம் புலவன்காராமலை” என்கிற விரி துதில் (அவைகள்) என்றில்லையையே அதுவரும் ஏகவைச்சாந்தானேன்று இவர் ஏவையும் சீர்ப்பு வருகிறார் போதும். “நெஞ்சாயமாமுனிகள் நிறுத்து அளந்து என்னவிருப்புலைக்களைருளிச் செய்பவர்” என்று அவர்க்கே உரித்தான பெருமையை நாய் எடுத்துக் காட்டியிருந்தும் அந்தோ! பகல் கண்ட குழியிலே இராவியூக்கானார்க்கே பகலிலேயேயிருங்கதையாயிருக்கின்றதே! எங்கேகூடு எத்தனங்கிசெய்து இவ்வளை குணவீன்க்கம் பெற்றபடியோ!

105. (5) “கலீ ஒன்றிநர் எந்தி” என்கிற பரதோகத்தைக்கண்ட வொதுவர் எந்தி என்கிற பதூரவசனம் கூனரீ என்ற ஏகவைச்சாந்தத்தோடு கோரதாக்காவேல் (ஷாநி) என்று திருத்தவேண்டும்; (பவதி, பவதி, பவதி) என்று பதூரவசனாந்தில் தாலோ (ந்தி) வாயும் என்றாலும் “காவையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டகத்தீத் திற்கு மூவையல்ல நல்ல யாங்கள்” என்று இவ்வையில் வாசித்திருக்கவில்லை போதும். இவற்றுக்கு என்றும் என்கின்களில் (இவ்வகைங்குத்) என்றிருந்தால் தான் பதூரவசனாந்தில் கொள்ளவார்; இங்கிலையேல் ஏகவைச்சாந்த்தான் என்கிற வாதம் அடுத்தபடியாக விளையும் போதும்.

பூமித் திண்ணைக்கலியனவையிழின் ஸ்மாணம்—

106. (6) நமது யாம்பாது யாக்கந்தங்களில் “வலந்தரும் பத்துத் தந்திடும்” இத்தானி ஸ்தலங்களில் “எ ஆத்மதா பஸ்தா” என்று உதானுரிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு ஏகவைச்சாந்தாம் (யைதா) என்று விளைக்காத்தமே யொழிய ஒருகாராந்தமேன்று. விளைக்கமிருந்தால்பதூரவசனமாகுமே யென்றும், அது இவ்விடத்திற்குப் போற்றுத்தே யென்றும் சுங்கித்து விளைக்கத்தைத் தவிர்த்து ஆகாராந்தமாக

அச்சிடுகிறார்கள்; ப்ரபலவித்வான்களும் ஆப்படியே பரவசனஞ்செய்து கொள்கின்றன; விளர்க்கமின்றிக்கேயிக்குத்தால் ஸ்த்ரீவிள்கமாகுமே, அது இங்கு எப்படிப் பொறுத்தும்? என்று சிந்திர்யாவில்லை. ஏன்னம் கேண்மின், "பா ஆத்மதா பயதா?" என்கிறப்ரமாணம் தைத்திரீய யழைப்பஸ்ஸம்ஹினாதயில் ஒத்தப்பட்டு வருவது. நாவா வகு காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்திலும் ஏழாவது காண்டம் ஆத்தாவது பரச்நத்திலுமாக இருமுறை ஒத்தப்பட்டு வருவது. ஆத்மதா இத்து து - தா; பலதா இத்து பல-தா; என்று வேலஷ்டன் மோதப்படுகிறது இது ஏகவசநாந்தமீமொழிய ஏற்ற வசனந்தமன்று; வீசவபா;; சேஷவா; இத்யதிகௌப்போலே. காலி பந்தமாக வசனமிது. ஒரு ஸமயம் பூர்மத்யாமானம்போத்யாதி சின்ன கலியன் ஸ்வாமி வாஸ்வாதி யிலே இதை அடிவேங் பிரஸ்காத விரிவாக மிழங்காரிக்க, மூயற்றியோடு நிருச்செனிசாத்தியருளித் திருவுள்ளமுகந்தருளினாடோடு, அங்கிருதா வித்யாவுக்கு கணுக்கும் இந்த ப்ரமாதத்தை (அல்லது பாமோதக்கூடு)த் தமது திருவாக்காலே யணர்த்தியகுவினார். (இது 1917ல் பாடனுவில் தொகைட்டில்.)

107. (7) இங்குணே நாம் தெரிவிக்க வேண்டியானா ஏவன்டிறந்தாலை யுண்டு. ஆனால் (பாதிபாதிக்கும்கவயயாய்) என்றாகு ஏகவசங்மொழிய ஏற்ற வசனமன்று என்றும், (கள்) இருந்தால்தான் பாவு ஏவன்மாகு மென்றும் ஒரு மஹாநூக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற மாந்த ஜெட்கவியபஷ்டங்கமானது. இந்தக்கைய மாந்தன் அல்பங்குருக்குமுண்டாமதன்று. திருவாயமொழியில் "என்கொலம்மான் திருவருளே என்றும் *என்கொலம்மான் திருவருள்கள்" என்றும் வருமிட்களில் நாமின்கொலம்பித்ததுவினா பொருள் மிகவற்புதம்! மிக மிகவற்புதம்!! திருவிடையக்கரம மென்றும் நீர் திண்டான பாயமென்றும் திருவருள்க்கு அந்தம் செய்ததுவினார். மறுாள்கள் ப்ரமித்தால் குதை பரம்பிள்ளைக்கூடாலும் திருவருள் என்ன வேறும் என்ன இப்படி ப்ரமிக்கிறதே என்னும் என்ன திருவருள் இது! என்ன வேறுமாம். அப்படியே இங்கும் விளங்காப்பஞ்செய்து திருவாருளைக்கொண்டாடுவோம்.

108. (8) "மந்த்ரமித்வாருளுத்தான் ரஷாங்காங்களோடே" என்ற மீடத்தில் மந்த்ர ரஹஸ்யத்திற்கும் மீதி ரஹஸ்யத்திற்கும் அநுளுத்தான் ரஹஸ்யத்திற்கும் தலித்தலியே ஒவ்வொரு விசேஷணமிட்டிருப்பது வாஸ்தவம். விவாதாநஸ்பத்யான விசேஷணம் மூன்றுக்கும் சேக்ரமதாகையாலே ஸ்ரீமான்ய விசேஷணமெனப் படும். "வித்வான்களாய் பூர்க்கவயாலியான ரஷாங்காரியரும், பூர்க்கவலாளியான ரஷாங்காரியரும் அந்தமையும் அந்தமைக்கும் தன்றும் தெரித்து கொள்வதில் அநுமதியுண்டோ?" கண்டுவிட்டும் ஒருவ்விடும் வித்வான்கள் என்கிற விசேஷணம் காவுறுத்தும் அந்தமைக்கும் தன்றும் தெரித்து கொள்வதில் அநுமதியுண்டோ? கண்டுவிட்டும் ஒருவ்விடும் வித்வான்களிதழாய்வும் அந்தமைக்கும் விவகாரிதழாய்வும் தேவே மிகுங்கிற மாந்த தொழில்யும்வரையில் அடியேனமுதும்கூவெல்வாய் * அரசுயருத்தம் குருதம், கூடுதலாக வர்விதம் * உணவையிரோடு சென்டர் வரசுத்தத்தீய.

— யாவழுதில் பரிதபிக்கப்பெண்டுமே. —

109 (9) இந்த சர்க்காரியில் அடியேன் மாழுனிகளின் மற்ற ஸ்ரீஸ்வக்தி கள் பலவற்றையுமிடுத்துக் காட்டி நிருபித்திருப்பனவ ஸர்வாத்மா அலம்பத்த மாகவே கிதாலையட்டும்; பாக்ருத விவாதாஸ்பத ஸ்ரீஸ்வக்தியுண்டோ., ஈதொன்று போதும்; எதற்கு? ஏற்றுள்ளதாயறும் அர்த்த பஞ்சக ப்ரதிபாதகமென்றே மாழுஷி களின் திருங்கள் எமன்பதை நிலைத்தட்டுத்தற்கு. ஸ்ரீங்கநாதன் எம்பெருமானானா நோக்கி “தவயம் அர்த்தாறுஸ்தாநேந ஸ்வஹ ஸதா எவ்வுக்கா யாவச்சரீபா தம் அத்ராவஸ்ஸ்ரங்கேஸ்கமாஸ்வ” என்று நியமித்ததும். மனவாள மாழுஷி கள் “மந்த்ராத்தாறுஸ்தாந ஸந்ததஸ்புரிதாதாராயெழுக்தருவிலிருந்ததும் தவயத் தில் அர்த்த பூர்த்தியில்லையாகில் எய்யுணே ஸம்பங்குமென்று ஆட்டோரிக்க மாட்டிற்கில்லையே யந்தோ! அந்த ஆட்டோசனை வேண்டா; எந்த ஆட்டோசனையும் வேண்டா; (ப்ரத்பாதிக்கும்கூவயாய்) என்பது பந்தாவச ஒற்றதங்களும். ஒகவச குந்த கோயின்று ஸஹஸர எழுதுகிறேன்கோ! இது என்னுய்வினையும்! என்கிற ஆட்டோ சிலையில்லாமைக்க, யாவழுதில் பரிதபிக்க வேண்டியன்றே இருக்கிறது.

— விதவத்ஸார்வப்பெண ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமியின் திருவாக்கு —

110 (10) ஜகத்விக்க்யாத விதவத் பரிபகுடாய் ஸ்ரீகாஞ்சிலில் எருந் தருவிலிருந்த ஸ்ரீமதுபாடேவ குன்றபாக்கம் சோக்காரஸ்வராமி விதவாள்களுக்கே நிலமான சில வித்ராத கணக்கள் ஸ்வாதிக்கக் கேட்டு கூண்டு; ஸ்ரீவாதம்சநாதகாத கனியனில் “சகார சக்ரேச ருதிம் திங்குத்தர்கீய” என்ற வித்தில் [சக்ரேச ருதிய சகார] என்று அந்வயம், ஒரு ஸ்வாமி வந்து “சகார சக்ரே” என்றிருக்கிறதே; இரண்டுக்கும் பொருள் ஓன்றுதானே, எதற்காக இத்துபுதருக்கி? என்று கேட்டாரம். அதற்கு ஸ்வாமி ஸாதித்தாராம். “ஸம்தாபயதி ஸ்வாமி கேதவார் ஆபாத தலை மஸ்தகம்” என்ற வேதவாக்கு உமக்குத் தெரியுமோ; தலையென்றாலும் மனத கமைன்றாலும் ஒன்றுதானே. அதை எனுஸ்தித்த ப்ரசீயாகமிது—என்று. அதற்கு கீமல் அவர் சொன்னதாராம்—அங்கு பாஷ்டுபேதமிருக்கிறது; தலையென்று சொல்லப் படுகிற மஸ்தகம்—என்று எனிதரகப்பொருள் கொள்ளலாம், இங்கு அப்படிபாஷ்டு பேதமில்லையோ—என்று. அதற்கு ஸ்வாமி ஸாதித்தாராம். (சகார) என்பது பாஸ்தம பதி ரூபம், (சக்ரே) என்பது அத்மதைபதி ரூபம். இத்து ஸ்வதோதாத்துதப் பிறர்க்காகவும் செய்தார், காக்காகவும் செய்தார் என்று பொருள்காணும்—என்று. தத் வோஸ்மி, கருதார்த்தோஸ்மி என்று சொல்லிர்; புகுந்து போனாராம்.

— இரண்டாவது விகோத கணத —

111. (11) சாதுத்தவம் ரூதலான நாடகங்களில் (ஆரம்பத்தில்) “நாந்த யந்தே ஸுவத்தார: என்றிருக்கும்; நாந்த யினுடைய அந்தத்திலே ஸுவத்தாரன (வருகிறன்) என்று பொதுன். நாந்தயதே. நாந்தயேதே நாந்தயத்தே என்று இதை பல்லாவசனமான நிவந்தபதமாகக் கொண்டவொரு பஸ்டிதர் (ஸ லித்ரார்.) என்று எக்காசனமாக இருக்கிறதே. இதுங்கூட அத்வயிக்கும்? என்று கெட்டாரம்; ஸுவத்தார: என்பதும் பஸ்டாவசனந்தான், ஸுவத்தார, ஸுவத்தாரோ, ஸுவத்தார: இதி தாந்தாராதவத் என்றாராம். ... ...

— மோஹமும் ஸங்கேதஹமும் அப்ரஸ்க்தமே —

112 (12) இப்படிப் பல பல கதைகள் நினைவுக்கு வருகின்றன. சாந்தம் பாபம்! சாந்தம் பாபம்!! முந்தின சீயாஸத்தின் முடிவில் ஒன்று எழுதியிருந்தேன் (அதாவது—) “ப்ரா யானிக்களானுல் *நஷ்டோ மோஹு :* என்றும் *ஸ்திதோஸ்மி கதலைந்தேஹு :* என்றும் சொல்லித் தொழுவர் திசையுற்று நோக்கியே” என்றெழுதியிருந்தேன். அதற்கு வற்றிருக்கும் விடையெண்ண வென்றால் “ தமக்கு மோஹமுமில்லை, அது நஷ்டமாகவுமில்லை; நமக்கு ஸந்தேஹமுமில்லை, அது தீரவுமில்லை” என்று. உண்மையில் திடமான விபரீத நிச்சயமுள்ளவர்களுக்கு மோஹமும் ஸந்தேஹமும் அப்ரஸ்க்தமே. தமக்குத் திடமாகவுள்ள விபரீத நிச்சயம் யாவதாத்மானி என “ப்ரதிஷ்டிதமாய் விளங்குக. தவயத்தில் அர்த்தபஞ்சக ப்ரதி யாதங்காரண்டா? இல்லையா? என்னும் விஷயத்தில் உட்டாகுந்து சீமர்சிக்கவல்லவர்கள் மிகச் சிலரே தேஹவர்; (பரதிபாதிக்கும்வையாய்) என்பது ஏக வசனமே மொழிய பறைவரசனமன்று என்கிற அழுர்வாதத்தை யநிந்து அழற்றவிக்கக் கூடியவர்கள் நாட்டிலுள்ள நான்கு சாதியாகும் ஆண்பாலர் பெண்பாலரிரண்டும் வாசியற அனைவரும் முன்னிற்பர்கள், இந்த கஷ்டங்களைசாரம் கீழ்க்கண்ட மேலும் தொடர்ந்து செல்லவாயல் இவ்வளவோடு முற்றுப்புள்ளியிடுகிறேன். கீர்த்திமூர்த்தியான ஸ்ரீமதுபாயவே. காப்பபங்காடு சிங்கப்பெருமான் ஸ்வாமியின் சோதிடத் திருவாக்குப் பலகால் வெளியிட்டிருக்கிறேன். ஸமீபத்தில் வெளிவந்த ஸ்ரீராமாநுஜன் 256, 57ல் பக்கம் 49லும் காணவாரம். “வேண்டியவர்கள் வேண்டாதவர்கள் என்கிற வாசியில்லாமல் பெரும்பாலும் எல்லாருமே வந்து உம்மிடம் சிக்கிக்கொள்வார்கள்; சிக்கிக்கொள்வதோடு நில்லாமே நிக்குமுக்கலாடி நிற்பர்கள்” என்று அந்தம்ஹாஸ்ஸாபி 55 ஆண்டுக்கு முன் ஸாதித்தருளின திருவாக்கு இப்படியா பலிக்கவேணும்! அந்தோ! *விதிரேவ விசேஷகர்வுணையா:*

— மது தேரண ஸ்மாபாபா: —

வானமாமலையை விசேஷித்தருளா நின்ற தம்மாற்வார் “தெருள் கொள் நான்மறை வல்லவர் பலவாழி” என்றார். இவ்விடத்திற்கு நம் பின்னொரீடு — “ஷ்ஞானுக்கிசயத்தை யுடையராய்க் கோண்டு..... தீங்கள் நினை நீதாபாடி நிர்வாஹிக்க வல்லவர்கள்” என்று. தாங்கள் நினைத்தபடி நிர்வாஹிக்கும் வல்லமை எப்படி யிருக்குமென்று தெருதாளாக ஜிஞ்ஞானை விழுந்தது; இப்போது தெளித்தோம். வாஹல்ஸர நாாத்தில் அவிஷ்ணுநார் என்கிற திருதாமத்தின் பாஷ்யத்தில் பட்டர் பிரதருஷைய அர்த்த நிர்வாஹத்தை யநூவதித்து “ந கே நீவநீயா: அபி து சோசநீயா:” என்கிறார். மனம்போன்படி அர்த்தம் சொல்லுகிறவர்களைக் கண்டிக்கலாகாது, அன்னலர்களைப்பற்றி ஒரு குரல் அடுது நிர்க்க வேண்டியதந்தழை என்ற படி. அதுவே நமக்கும் காத்தவா: மேன்று நினையிட்டோம்.

ஓம் சாந்திச் சாந்திச் சாந்தி:

— அழுதமுன்பவர்கள் நாமேயன்றே —

113. அம்ருதமின்பது தேவலேகத்திலுள்ளதன்றும் அது மாணிடர்களுக்கிடைக்க மாட்டாததிதன்றும் பலர் நினைப்பதும் சொல்லுவதுமுன்னுடு. ஆனால் நிச்சலும் அழுதமுன்னுடு உளிக்கின்ற நாம் அப்படி நினைப்பதற்கு ப்ரஸ்தியில்லை. உலகில் நூல்களைப் பாடினவர்கள் பல்லாயிரவு சிகுந்தாலும் “தொண்டர்க்கு அழுதுண்ணச் சொன்மாலீகள் சொன்னேன்” என்று துணித்து சொன்னவர் ப்ரபண்ண ஜதகூட்டிதான் நம்மாற்வாரச் ஒருவரோ யன்றி மற்றுமில்லர். புநிமத்தாதமுனிகளும் “பக்தாம்ருதம் விச்வஜாதுபோதநம்” என்று மருமமரித்து பேசும்படியானதன்றே அவ்வழுதம். பின்னேப்பெருமாணையங்காரும் கிருவரங்கக் கலம்பகத்தினாகப்படுக செய்யுள்களுள் :

“ மறைப்பாற்கடலைத் திருகாவின் மந்தாந்தாற் கடைக்கு
துறைப்பாற்படுத்தித் தமிழைச்சந்தின் கலையமிட்டும்
குறைப்பாம்பளைப்பளியா என்பரிட்டால் களித்தருஞ்த
விகநப்பான்கழலன்றிச் சன்மலிடாவ்கு விழவிலைவீய”

என்ற செய்யுளினுல் நம்மாற்வாரை அழுதமளித்த பெருவள்ளவராகவே பேசிப்பொருத்தார். எம்பெருமான் உய்யுக் கடலைக் கடைத்து ப்ரயோஜாநாந்துபர்களான அமரர்க்கு அழுதமளித்தான். ஆழ்வரரோ வெண்ணில், வேதமாகிற பாற்கடலைக் கடைந்து அநந்ய ப்ரயோஜாநாகளான அத்புத பக்தியுக்தர்கள் அநவரதம் அருந்திக் களிக்கும்படியான திவ்யாம்ருதத்தை யாறுக்குறித்தருளினர். ....

— திருமங்கையாழ்வார் மேரக்குத்தை இல்லைசெய்கிறோ! —

114. மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறாங்கல் கூற வைத்தித்த திருநீறுடைய பிரானுள திருமங்கையாழ்வார் விறிய திருமடலென்றும் பெரிய திருமடலென்றும் இரண்டு திவ்ய ப்ரபந்தங்களை யருளிச் செய்திருப்பது உலகறிய நின்றது. இவற்றுள் முக்கியமான விஷயம் என்ன வென்றால், மோக்ஷமின்கிற கொருடுப்புநார்த்தம் கிடையவே கிடையாது; அஃதோன்றிருப்பதாகச் சொல்லுவார் அவிவேகிகளேயோறிய விவேகிகளல்லர்; அஃது உண்டு என்று கொண்டாலும் அது அதுபல ரளிகர்களுக்கு உத்தமமான புருஷார்த்தமென்று கொள்ளத்தகாததே’ என்று அதுதியிடுவதான் இதில் தலையான விஷயமாகக் காண்கிறது. ஆஸ்திகர்களில் தலைவரான திருமங்கையாழ்வார் இப்படியருளிச் செய்கிறென்று பலரும் அதிசயிக்கக் கூடும்; ஓருநாலும் இப்படி யருளிச் செய்திருக்க மாட்டார் என்றும் கிலர் சொல்லக்கூடும். திருமடல்களின் தலைப்பிலேயே ஸாஸ்யாட்டமாகக் காணுமில் விஷயத்தில் ஸந்தேகமென்ன? இவ்வாழ்வார் நாஸ்திகாலிலர்; ஆஸ்திகர்களில் துக்கேஸர் என்பதும் அணக்குமுடியாததே. தம்முடைய பதிகம் கஷத்குப் பானை கூறுப்பிடத்து “இம்மன்று மாடல் வல்லார்க்கு இடமாகும் வாலுவகை” “வெங்கதீப்ப பரிதிவட்டத்துடு போய் விளங்குவாரே” “ஏனி விசும் பரவ்வாதேயே” என்றிப்படி அடிக்கடி யருளிச் செய்து போருகின்றார். தம்முடைய

திவ்ய ஸு அக்திகளை யோதுகைக்குத் திரு நாட்டில் வாழ்ச்சியையே பலனுக்கூறி விட்டன இவ்வாற்றவார் மோகஷமென்கிற புகுஷார்த்தமே கிண்ணயா தென்று ஸ்தா பித்து இரண்டு திவ்ய ப்ரபந்த மருளிச் செய்தாசென்னாவில், இதன் கரு த்துத் தூராய வேண்டும். நாம் புதிதாக ஆராயலேவதுமே?

— மோகஷத்தை இல்லை செய்வதன் கருத்து —

115. சாஸ்த்ர ஜ்ஞர்கள் “ந ஒஹி நிஸ்தா ந்யாயமென்று ஒரு திவாயம் சொல்லுவார்கள், “ந ஒஹி நிந்தா நிந்தயம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே, அபி அ நிந்தயாத இதம் ப்ரசயன்திரும்” என்பதே, அந்த நூற்றுமாகும். விவேகிதன் ஓய்வற நிந்தித்தார்களைக் கிள் அதற்கு நிந்தையில் நோக்கவாறு; புகழ் நினைத்த வொன்றைப் புகழ்வதிலேயே நேரக்கு-என்பது இந்த ந்யாயத்தின் போக்கு. இந்த நீதியின்படி மதுராவாசர் விலவற்றை நிந்தித்தார்களைகில் நிந்தையிலே சிறிதும் தாற்பர்யமின்றிக்கே உத் தேவ்யமானதொன்றின் புகழ்ச்சிலேயே நாற்பரிமாவின்றமையை தீர்மாக்கானு நின்றேயும், ப்ரக்ருதத்தில், மோகஷ புகுஷார்த்த மென்பதொன்று கிடையாதென்றும் இதுந்தாலும் அது அல்லார மென்றும் மோகஷ நிந்தையாகக் கூறி விதூர்க்க இந்த நிந்தையில் சிறிதும் நோக்கிலீல; மோகஷத்திற் கார்த்திலும் யிக்கும் உந்தேத்யாக ஆழ்வார் நாம் கொண்ட திவ்ய தேசா நுபவலே மிகச் சீரியதென்று இதனைப் புகழ்வதொன்றி வெல்லே நோக்கெனக் கொள்ளத் தக்கதாம். . . .

— ஆழ்வார்கள் கண்ட பஞ்சாமிகுது —

116. சிறிய திருமடலில் மோகாமூண்டன்பாரா அவிவேகிகளென்று கூறி வருமிடத்து “ஆராவழுதமங்கெப்பதி அதில் பின்றும் வாராதெவறிவதொன்றுன்டே” என்கிறார். இதன் உட்கருத்து யாதென்னில்: ஆராவழுதம் உண்ணமயில் இந்த வீலாண்டுதியில் இருக்க அந்த நிதிய விழுதி ஏல் அஃதிருப்பதாகவும், அங்குச் சென்றுவர்கள் உண்ணமயான இவ்வுலகத்தாராவழுதத்தை யநுபரிக்க மறுபடியும் வரலேவமாட்டார்களென்பதாகவும் சொல்லுவது பொருத்தற்றுண்டுதா? ஆழ்வா வழுத மென்பது இங்குத் தானுள்ளது-என்னுமிதுவே திருமங்கை மன்னாவுடைய திருவுள்ளாம். தேன், வாழும்பழும் முதலான ஜுந்து மதுர வள்ளுக்கீலர் கேரத்துப் பஞ்சாமிகுதமென்று சொல்லிப் புசிக்கில் கூறும்தாம், ஆழ்வார்கள் கண்ட பஞ்சாமிகுதம் கேள்வர; (1.) “சீரார் செந்தெற் கவரியிசுந் செழுநீர்த் திருக்குடந்தையில் ஆராவழுதே! என்றும் *ஆராவழுதாயடியே னுனியக்கே தித்திப்பாய்* என்றும் நம் மரழ்வாராவழுதக்கப்பட்ட ஆருதம். (2.) “கொண்டல்ல ஸ்வாவன் கோவலனுய வெங்களையுண்ட்வாவன் என்றும் என்னும் எங் கவர்த்தான் அங்டர் கோணனியாவங்க வெங்களைமுது* என்று திருப்பாலூஞ்வார் கண்ட வழுதம். (3)*அடியென் மேனியார் கிள்ள வழுதே... திருவேவங்கடத் தெம்பிப்ருமானே!“ என்று நம்மாழ்வர் திருவேவங்கடத் திற்கண்ட வழுதம். (4.) “எனக்குத் தேவேவாலே கண்ணலேயழுதே திருமாலிதாஞ் சோலீக்கோனே* என்று நம்மாழ்வார் நாமே தெற்குத்திதழையிற் கண்டவருதாம். (5.) “மன்னு குறுங்குடியாய் வெள்ளன்றையாய் மதின்றும் சோலீவைக்காகே! கண்ண பாத்தமுதே!“ என்று பெரியாழ்வார் திருக்கண்ணாடுத்திலை கண்ட வழுதம். ஆக இவ்வம்புதங்கள் ஆழ்வார்களுடைய பஞ்சாமிகுதமாகும். இந்த அம்ருதா நுபவத் திற் காட்டி ஒமா பாலோக அம்ந்தா நுபவம் சிறந்ததுர் ஒரு நாலும் திறவாது.

— எம்பெருபாதுவடிய ராணுகளில்கானும் விபரங்கள்—

117 சுரத்தாழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தில் “ராணுயத்தம் வோகே” என்றிருக்கலோ கத்தில் “விப்பிட்டம் ஸ்வாத்திரமாலே கால் கூவி பூ” என்று—தேவப் பெருமாலிடத் தில் ஒரு விஷயம் விபரிதமாய் விட்டதாக அறையிர செய்தார். அவ்வினையான கலைப்பித்தம் ஒரு விஷயத்தில்லை: அனைவீதியங்களிலும்போகு. வேத வேநாத்துங் களில் எம்பெருமாதுக்குப் பெருமையாகச் சொல்லப்பட்டு ஏதித்தாந்தம் செய்யப் பட்ட மத்தியமைகளைல்லாம் அவதாரங்களில் குலை கிழாகி விடுகிள்ளும் வென்பதைக் காலுநின்பிரும். அவற்றை அடைவே விவரிக்கின்போகு.

— காரணர்வந்திர்கு மாறுண வர்யந்தவம் —

118 அவனுக்கு முகன்னமையான பெருமையால்து வகைஜூகத் காரணத்வம் காரிரக மியாமிஜவையும் * ஆயுதம்பை யங்* என்ற தொடங்கிப் பலவை அதிகாரங்கள் கணிடுக் கொள்ள காரணத்துறைத் துறையார்த்துமாக ஸ்தாபித்து வைக்கத்து. இப்படியிருக்க, தான் காரிய பூத்துக்கலை துறைத் தேவு சீல காரண பூதர்ச்சிருப்பதாக வாங் காட்டி அவதாரங்கள் செய்வதற்கிணங்கும்பெருமான். இவ்விஷயத்தைப் பேயாற்வார் தமது இநுவந்தகாலியில் ஓதுவிழைத்தாக வருளிச் செய்கிறார் *மாக ஞானுவர்க்கல்லாத மாமேவீ மாயன் மத்து, அவன் மகன்றன் காதல் மகளைச் சிறை செய்த வாணன் * என்கிற பாகும் காணக. அணைவருட் தனக்குப் புக்கர பெள்த்ராகிகளைத்துப்படியாகி தான் ஒருவர்க்கும் மகனுக்கு தகாதவானுன் எம் பெருமான் நான்னார்க்கு மகனுக், அவனுக்குமொரு மகன் தோன்ற, அவனுக்கு மொரு மகன் தோன்ற இப்படி மைஸாரம் வளர்ச்சிட்டதென்று காட்டினார் பேயாற்வார். க்ருஷ்ணத்தாரத்தில் தான் வண்டேவ தேவமிக்கங்கு மகனங்கள்; தனக்கொரு மகன் பிரத்யார்ஜனன்று தோன்றினான்: வைதூக்கொரு மகன் அநிருத்தாழ்வானென்று தோன்றினான்; ஆக, காரணத்வமாகிற பெருமை கார்யத்வ மாகிற சிறுமையாய் விபரிதமாயிற்று. இது மொது சமத்காரமான விபரியாஸம்.

— சுத்தத்வத்திற்கு மாறுபாடுகள் உண்மைத்தம்—

119 அடுத்தபடி ரக்ஷகத்வத்தைப்பெறுக்குக் கொள்வோம். தனக்கொரு ரக்ஷக விள்ளியே, தானே ஸர்வரக்ஷகான் ஒதுப்பட்டபெருமான் ரக்ஷகத்வம்போய் ரக்ஷத் வத்தையடைகிறோன். கால்சாலைதுப் பிராட்டி சோங்குகிறார் — * போய்ப்பாடுடைய நின் தந்தையும் தாழ்க்கான் பொருதிஹவ் கஞ்சன் கடியான். கம்பாநுமிலை கடல்வள்ளு அளவை*என்கிறார். *கண்ணுவிவை கார்முகிலைடு வைக்கு காலங்கு மூலியுணுயே; என்று காக்குமியல்விவை காலங்குபெருமா வென்றுதிந்று கொல்லக் கொட்டேயு* *கண்ணு தலையே போயி என்கும் கிரிகிறுயே; உண்ணக் காப்பாகுமிலையே* என்று நினைஞான. ஸர்வரக்ஷகானுக்கும் ரக்ஷாநி வேண்டும்படியாகிறதுவிரு. பூர்வகள் பூஷனைத்தில் “மங்களாசாவனம் ஸ்வாத்திரிகுத்த மன்றே வென்று சுயகித்துக் கொண்டு ஜிஞானத்தையைப் பக்ஷியரக்ஷப்பாயும் அன் கப்பிலே கெட்க்கும், பரோமதையில் தட்டு மாறிக் கெட்க்கும்” என்றும்போகு சங்காரியிற்காரம் கெய்க்கருளிற்று: ரக்ஷக அன் தன்னைத் தானே வங்கிற ரக்ஷங்களிக் கொள்ளுகிறார். இல்லையாகில் பல வான்டு பாடுவதை உந்து கேட்டருள்வதே?

— செய்யப்படுத்து மாறுவதன சோங்கம் —

120. இனி பேசிக்குவதுதலையிலேதுக் கொள்வோம்; கைங்கரிய செய்யப்படுத்துவதன் சோங்கின்றும், கைங்கரிய வெள்ளப் பிரதானன் ஒவ்வொன்றும் யானிவாய் கால்க்கீர் நாமாட்சோ வோம்* என்றும், *ஒழிவில் கால தீவிராமட்டுப் மனம் வருவில்லாவடினாற் செய்யப்படுவதன்ஒம் நாம்* என்றும் ஞானிகள் நிதி கைங்கரிய செய்யப்படுத்தும் படி வர்வேசவீயாயுள்ளான் *இமேன் வெம் முசிகார்தாலி கிள்கரேன் ஸஹபஸ்திலிதவ், அத்தூபய மதேஷ்டம் வை ராஜநார்க்கரவாவ கிம்* என்று விச்வாயிதரர் போல வார் பக்கல்லே கிங்கரவுத்துக் கெய்யக் குதாவுலித்திருந்தா ஸாஸாருக் குந்த விபா யாஸ்ததை ஏன்ன வென்று சொல்லுவது.

— நியாயகந்வத்திற்கு மாறு நியாயப்பத்வம் —

121. *அந்த: ப்ரயீஷ்ட சுராவதா ராஷாநாய் வர்வாத்பா* என்று செஞ்சியோதிக்கப்படுவே ஆன் வர்வதியாமகவென்று ப்ரயீஷ்டது பெற்றிருக்கவசெய்தெழும் தலகருச் சில்லை நியாமகராகவுடையனுப் பால் தீவாய்யனு விருக்கம்படியைக் கிழுமிழுமைப் பிரான் போல்வாருஷட்டா சரிதையிலே சங்கிடாம். "கணிதன்னான் போகின்றான் காமருபுங்கர்சி மனவிவர்ண நீ திட்டக சீவங்டா, தூணிவுங்கை செந்நாப் புலவனும் போகின்றேன் நீயுமுனரான், வைந்தாகப் பாய் கருப்புக்கொன்* என்ற போது தனது பைந்தாப் பானையச்சுட்டுக்கொண்டு புறப்படுவதும்,* கணி கண்ணான் போக்கொழிந்தான் காமருபுங்கர்சி மனவிவர்ணு! சீவுக்கையெல்லும் - துணிவுடைய செந்தாப்புலவனும் மீன்கிழுரேன் நீயுமுன்றான் பைந்தாகப்பாய் விரித்துக்கொன்* என்றாலோது மீன்டுறவியதால்கானம் ரயனித்துக் கொள்வதுவான் சரிஜாதயிலை தன்னுடைய நியாமகதுவபடிப்படமான நியாயத்வத்தையிலே தீவில்லிருத்திக் கொண்டான். கூரத்தூர்முளான் வரதராஜாவதவத்திலே *அந்தயாதிருந்தவம் தவ சில ஜகுர் வைதிருக்கிற: ஏராக்குப் புதைப் புதைப்பாத்திரந்தாம் மநுமிஹு* என்கழு சலோகத்தில் புதையைக் கிந்தச் சரிக்குவைய யங்கிறோ திருவுக்கணம்பந்தினர், பட்டரும் வைந்தாமத்துப்போல். *விழுதுதயாவிதோதா*^{**} என்ற வீட்டத்திலே பிறநாரப்போலே* 'அவிதேயாத்ய' என்று பத்திபாகம் பண்ணுமல்லிதூயாக்கா' என்கிற சாடுத்து பாங்கயமிட்டுக்களினது இதுபோன்ற பலசரிக்குக்கூர்க் கொண்டிடயங்கிறோ.

— விச்வாயிந்வர்த்திற்கு மாறு விச்வத்வம் —

122. எம் குதாக் வர்வஸ்வாமியென்பதற்கு ப்ரமாணம் காட்டுகோணுமோ?*பதிம் விச்வாயிந்வர்த்துமைச்சுவரம், விச்வத்வமாத்மீ ஸுந்தராதப் விச்வாயித்வம் ப்ரந்துமாணின்திதம், என்றிலை முதலான ப்ரமாணங்களுக்கும் குறையில்லை. பின்னொயலகாசிரியர் தம துதுக்குரயத்தில் முடிவில் காரதித்திருக்கிற குர்ஜை "ஸ்வஸ்வாயிப்பாவத்தை மாருடிக் கொண்டு" என்றுகிதூட்டிக்குறித்து, இதுஅரச்சாவதாரரிலையைக்குறுவது; எம்பெருமான்தான் வர்வஸ்வாமியாயித்துக்கீர்ச்செய்தெழுப் பதமுடைய கொத்துக்களிலே தானும்

ஒருவெள்ளத்தாகச் சேர்ந்து பரிகணிக்கலாம் படி ஸஹோதரர்கள் செய்து கொள்ளும் விபாகங்களுக்கும் அர்ஹமாயிருக்கு மிகுப்பு விலங்கணமான விபர்யாஸம்கூரே.

- ஆத்மத்வத்திற்கு மாருன சரிந்தவம்—

123.* ஜகத் ஸர்வம்"சரீரம் தே* இத்யாதிப்ரமாணப்படி விச்வாதமாவாக ப்ரஸித்தனான ஸர்வேச்வரன் கிடையில் ஏழாமத்யாயத்தில் * சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸாக்ருதிநோர்ஜாத!* என்று தொடங்கி நால்வகையதிகாரிகளைச் சொல்லி, அவர்களில் ஜஞாநி யென்னும் அதிகாரியைக் கொண்டாடிக் கூறும்போது *ஜஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்* என்றான்; 'ஞானியானவன் எனக்கு ஆத்மாவா யிருப்பன்' என்று சொன்னவிதனால் அவனுக்குத் தான் சரீரழுதன்னப்பது'தேறிவிட்டது; இங்கு மே மதம் என்று விசிஷ்ட சொல்லியிருப்பதை நோக்கி வேதாந்தவாசிரியர் தாத்பர்யசந்திரிகையில் ஸாதித்திருப்பது மிகவழியது; இவ்வர்த்தம் வேதாந்த வித்தாந்தமாக இருக்கட்டும் இல்லாமற்போகட்டும் கீதாசார்யருணைன்னுடைய வித்தாந்த மிதுகாணீர்—என்கிறுனும் கீதாசாரியன். உண்மையில் (மே மதம்) என்ற தன் உட்கருத்து இனுவேயாகும்.

- போக்யதைக்கு மாருன போக்த்ருத்வம்—

124. எம்பெருமான் பரம போக்யன்; *ரஸோ வை ஸः* என்கிறது உபதிஷ்஠த்து; *எனக்குத்தேனே பாலே கன்னலையமுதே என்கிறுர்கள் அநுபவ ரஸிகர்களான ஆழ்வார்கள், ஆனாலும் "ஸ மஹாத்மா ஸாதுர்லப?" என்றுவிடாய்த்திருந்த எம்பெருமான் "என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்பருகினுன்" (திருவாய் மொழி) என்னும்படியும் "போகதசையில் ஈச்வரனழிக்கும் போது" (முழுஷாப்படி) என்கிறபடியும் அவன்தானே போக்தாவாகிறான். ஆகவே போக்யதையை வெறுத்து போக்த்ருத்வத்தையாகைப்படுகிறான் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று. .... *

- வேதநிஷயபத்தில் ஓர் அற்புதமான கலோகம்—

125."சதுர்ப்பிச்ச சதுர்ப்பிச்ச நவாப்யாம் பஞ்சபிரேவ ச, ஹமயதே ச புநர் தவாப்யாம் ஸ நோ விஷ்ணு: ப்ரஸீதது." என்று வைதிகோத்தமர்களின் கோஷ்டிகளில் மட்டும் ப்ரஸித்தமானவொரு கலோகமுண்டு; யஜார்வேதம் முதற்காண்டம் ஆருவது ப்ரச்நத்தில் "யோ வை ஸப்ததசம் ப்ரஜாபதிம் யஜ்ஞ மந்வா யத்தம் வேத" என்று தொடக்கு மநுவாகத்தில் "ஆச்ராவயேதி சதுரக்ஷரம்; அஸ்து சரௌஷிதி சதுரக்ஷரம்; 'யஜேதி தவ்யக்ஷரம்'; யேயஜாமஹ இதி பஞ்சாக்ஷரம், தஷ்பக்ஷரோ வஷட்கார: ஏஷ வை ஸப்த தச: ப்ரஜாபதிர் யஜ்ஞ மந்வாயத்த?" என்றேதி மிகுப்பது கொண்டு இந்தச்லோக மவதரித்தது. கலோகத்தில் நான்கு, நான்கு, இரண்டு, ஐந்து, (மறுபடியும்) இரண்டு'- என்று (பதினேழு அக்ஷரங்கள்) தேறும்படியாக எடுத்துரைத்துள்ளது. இவ்வைந்துவார்த்தைகள் யஜ்ஞந்தோறும் தொடர்ந்துவரும்; இவற்றுல் (ய: விஷ்ணு: ஹ-யதே' ஸ: ந: ப்ரஸீதது) என்று சொல்லியிருக்கை யாலே ஸகல யஜ்ஞங்களும் விஷ்ணுவுக்கே ஆராதந ரூபமானவை யென்பது தேறும்,

—வேள்விகளின் தந்துவ முணர்ந்துதல்—

126. யாகங்களில் “இந்தராய ஸ்வாஹா .....என்று தேவதாந்தரங்களுக்கு ஹவணமிருந்தாலும் *ஸ ஆக்மா. அங்காந்யந்யா தேவதா* என்று உபநிஷத்து ஒத்தின கட்டளையிலே அவ்வோ தேவதைகளுக்கு இடப்படுமெனவ அவயவ பூதர்களுக்கு இடுமதாகவே தேறி நிற்கும். நம்மாழ்வார் * இறுக்குமிறை யிறுத்துண்ண எவ்வுலகுக்கும் தன்மூர்த்தி நிறுத்தினேன் தெய்வங்களாக அத்தெய்வ நாயகன் தானே* என்கிற பாகரத்தாலும், சிருமதிசைப்பிரான் * உகைக்குமேல் எத்தேவர் வாஸாட்டும் எவ்வாறு செய்கையும், அப்போதொழிபு மழைப்பு* என்கிற பாகரத்தாலும் நிலைநாட்டி வைத்தனர். கீதாசார்யனும். *யே தவந்ய தேவதா பக்தா யஜந்தே சர்த்தயாந்திதா:, தேவி மாமேவ கிளந்தேய! யஜந்த்யவிதி பூர்வகம்* என்றேதிவைத்தான். அங்கு ஸ்வாமி பாஞ்சத்தில் விளக்கம் காணக
—*யஜ்ஞேந யஜ்ஞயயஜந்த தேவா: விவரணம் —

127. முன்றுவது காண்டத்தின் முடிவான ருக்கு இது [யஜ்ஞேந யஜ்ஞும் அயஜந] யஜ்ஞுக்தாலே யஜ்ஞுக்தை ஆராதித்தார்கள் என்று பொருளாகிறது. முதல் யஜ்ஞு பதத்திற்குஆராதன ரூபமான கரியை அர்த்தம்; அடுத்த யஜ்ஞுபதத்திற்குஆராத்ய னனவிழ்ணு அர்த்தம்; வேள்வியைக் கொண்டு விழ்ணுவை ஆராதித்தார்களென்ற படி. *யஜ்-தேவபூஜாயாம்*என்று தாதுபாடமாகையாலே பகவதாராதனரூபமான காரியமெல்லாம் யஜ்ஞசப்தவாச்யமோகும். யஜ்ஞேந என்பது ஜாத்யேக வசன மாய்க்கொண்டு ஆராதனரூபங்களான கரியா கலாபங்க ளெல்லாவற்றையுஞ்சொல் லும். “ஆகாசாத் பதிதம் தோயம்” என்ற கணக்கிலே வசல தேவதாராதனமும் விழ்ணுவினராதனத்திலே பர்யவெநித்து நிற்குமென்றறிக. *வர்ணைச்ரமாசார வதா புருஷேண பர: புமாந், விழ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ் தத்தோஸ் காரக: என்கிற ப்ரமாணத்தை பட்டர் (ஸஹஸ்ர நாம பாஞ்சத்தில்) எடுத்துக் காட்டி யிருக்கையாலே நாம செய்து போகுகிற சாஸ்தரீயக்களான வர்ணைச்ரமா சாரங்க ளெல்லாம் யஜ்ஞங்களே யென்றும் இவற்றால் ப்ரீதியடைபலன் மறுநா விழ்ணுவே யென்றும் கருத்து தேறிந்றாகும். [தேவா:] என்றது - நிலத்தேவர்களான அந்தணர்களை; இவர்கள் ஸத்கர்மாநுஷ்டானங்களாலே பகவானை ஆராதித்தார்களென்றதாயிற்று. இதன் சிறப்பைச் சொல்லுகிறதுமேல். [நாம் தமிழனி ப்ரதமாங்களான்.] என்று, தர்மாணி யென்றது கர்மாணி யென்றயடி. கீழ்ச் சொன்ன பகவதாராதன ரூபங்களான கருமங்கள் மிகச் சிறந்தவை என்றதாயிற்று

—பட்ட பாஸ்தாபாஞ்சக் காட்டுதல்—

128. பட்ட பாஸ்கரர் தமது பாஞ்சத்தில் ஏழுதுகிறார் - ஹிம்ஸையில்லாமையினுலே சிறந்தவை யென்று. வேதோக்தங்களான காம்யயஜ்ஞங்களில் பகவதமாகிய ஹிம்ஸையுண்டன்றே; அது இந்த யஜ்ஞுக்தில் இல்லையென்று இதன் சிறப்பைக் காட்டினராயிற்று. இனி இந்த யஜ்ஞுபலகைச் சொல்லுகிறது *தே ஸ தா மித்யா தியால். தே, ஸ, என்ற பதவிபாகம் [பூர்வே ஸாத்யா: யத்ர ஸந்தி, தம் நாகம் தே மஹிமாந: ஸசந்தே] மஹிமசாலிந: என்னுமர்த்தத்திலே மஹிமாந: என்று ஒதி ற்று. நலமந்தமில்லதோர் நாட்டை யடைகிறுக்கள். ஐந்தாவது காண்டம் ரூஸ்ரூ வது பரச்நுத்தில் நாகசப்த நிர்வசனமுண்டது—* நஸ்ய அகம் பவதி * என்றது; துக்க

யில்லாத இடம் நாகம், அதுதான் நலமந்தமில்லதோர் நாடு. அது நிதய முக்கர் களுக்கு இருப்பிடமான தெளிறது [யத்ர பூர்வே ஸாத்பாஸ்ஸந்தி தேவா:] என் பதனால், ஈத்யா:-பலாநுபவ நின்னோதா: என்று பாஷ்யம். .... *

—யந்தாஜநம் யஜ்ஞஞர்ததீயம்

129. யஜ்ஞஞர்ததி யென்னுமொரு மாயாவாதிலெந்தந்யாஸி எம்பெருமானாடைய கைபங்களைக்கேட்டு அவரோடே தர்க்கித்து வெற்றி பெறவேணுமென்றுவிரும்பிக் கோயிலிலே ஸ்வாமி மடத்திலே வந்து சேணித்து நான் கேட்கிறேன் விசஞ்ஜக்கெல் வாம் நீர் விடை கூறவேணும்; தருப்திகரமாக விடைபெற்றேனுகில் உமக்ஞுசிஞ்சயஞாகக் கடவேன்'என்று சொல்ல, ஸ்வாமியும் இசைந்ததருள், பதினேழு நான் வரையில்வெற்றி தோல்வியின்றியே வினாவிடை செல்லாதிற்க முடிவில் உத்தரமருளிச் செய்யவேண்டிய பொறுப்பு ஸ்வாமி பக்கவிலே வந்து நின்று மேல்விஷயம் தோன்றுமேயிருக்கையில் 'நாளைக்கு ஆகிறது' என்று சொல்லி ஸ்பாவிஸர்ஜநமாயிற்று; பிறகு ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வியாகுலப்பட்டு தம் திருவாராதனமான பேரருளாளரைத் திருவடி விளக்கி அழுது செய்யப்பண்ணி 'ஆந்வார் தொடங்கி ஆளவந்தாரளவாக இத்தனை காலம் ஒரு குறையுமின்றியே விளங்கிவந்த இந்த தரிசனம் இன்று அடியேங்கல் பங்கமடையக் கடவுதோ? இப்படியும் ஒரு லீலை கொண்டாடத் திருவுன்ன மாயிற்றேஞ்' என்று வின்னப்பஞ்செய்து தாம் அழுது செய்யாமலே கண் வளர்ந்தருள், அன்றிரவு பேரருளாளர் கணவிலே யெழுந்தருளிக் காட்சி தந்து மாயா வாதியின் வாயடங்கும்படியான சில அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்புரிக்கச் செய்து மறைய, ஸ்வாமியும் சிற்றஞ்சிறு காலையெழுத்து பரமஸ்ந்துஷ்டராய் நித்யாநுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு ப்ரஸன்னகம்பீரராய் விசாரகோஷ்டிக்கு எழுந்தருள், அவ்வளவிலேயே யஜ்ஞஞர்ததி இன்று நமக்குத் தோல்வியே தின்னமென்று நிச்சயித்து அப்போதே யெழுத்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்க ப்ரணமம் பண்ணி நின்று 'அடியேன அக்கீர்த்தருளவேணும்' என்று கைகூப்பி ப்ரார்த்திக், 'மேலே விஷய விசாரம் நடைபெறவேண்டியிருக்க இதுவென்?' என்று ஸ்வாமி கேட்க; அதற்கு யஜ்ஞஞர்ததி, ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்குப் பெரிய பெருமான் ப்ரத்யங்கான பின்பு தேவரீரென்றும் பெருமானென்றும் வாசியுன்டோ? இனி அடியேன் தேவரீர் ஸந்திதியில் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்ல பராப்தியில்லை; இந்த ஆத்மா இது வரையில் அநர்த்தப்பட்டதுபோதும்; இனியும் அநர்த்தப்படாதபடி நோக்கியகுளவேணும், என்று கனக்க ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் இசைவும் பெற்று அப்போதே ஏததன்டத்தை முறித்தெறிந்து ப்ராயச்சித்த பூர்வகமாய் சிகாயஜ் ரேஞ்சாபவி தங்களையும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் பெற்று முக்கொல்பிடித்த முவியாகி சாஸ்தரப்படி ஆசார்யனுடைய நாமத்தையே வறிக்க விரும்பி ப்ரார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் பேரருளானாலுடைய ப்ரஸாதமடியாகவே இவர் ஆப்பட்டாரென்கிற உபகார ஸ்ப்ருதி உலகப்ரஸித்தமாக்படி அருளாப் பெருமானம்பெருவாறு என்று திருநாமம் காத்தியருளினார். உடனே அவரை யழைத்துக்கொண்டு போய்ப் பெரிய பெருமானை ஸேவிக்கப்பண்ணிச் சிறப்புகளும் பெறுவித்து, அன்று முதலாகவே திருப்பல்லான்று தொடங்கி நாலாயிரமும் ஒதுவித்து மற்றும் தத்வசிறைகளும் செய்வித்தருளினார். ....

— ஸ்ரீ ராமாநுஜன்டய லோகிக் சாதுர்யம் —

130. அக்காலத்திலே, அனந்தாழ்வான் எச்சான் தொண்டனூர் நம்பி மருதூர் நம்பி என்னுமிலர்கள் எப்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்க வேணுமென்றுவர, ஸ்வாமி அவர்களை அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப் பித்தருளினார். அப்போது அவர் அஞ்சி நடுங்கி அவ்வடியார்களை நோக்கி “குருவியின் கழுத்திலே பணக்காணைக் கட்டினுற்போலே ஸ்வாமி செய்தருளினாலிலும், நீங்கள் ஸ்வாமி திருவடிகளே சரண மென்றிருங்கள்” என்று நியமித்தார். இவ்விதிஹா ஸத்தினால் யஜ்ஞஞார்த்தியன்கிறவைவர் மிகச் சிறந்த வாவதூரகர் என்பது விளங்கும், அதுநிற்க, எம்பெருமானுருட்டய பரம சாதுர்யமிங்குக் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. பரமதத்தினின்று திருத்திப் பணிகொள்ளப்பட்டவரைப் பரம்பரா ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் உபேக்ஷித்து விடாமைக்காகவே ஸதுபாயஜ்ஞாரான ஸ்வாமி யெங்பெருமானார் திருமலையனந்தாழ்வான் முதலானுரை அவர் பக்கவிலே ஆச்ரயிக்கச் செய்தருளினது; ஆழ்வான் திருக்குமாரர்களான பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் எம்பார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்ததையும் இங்கு நினைப்பது. இந்த வழியைப் பின்பற்றியே பட்டரும் தாம் திருத்திப் பணிகொண்ட நஞ்சீயர் பக்கவிலே நம்பின்ளையை ஆச்ரயிக்கச் செய்தருளினர். இத்தகைய ஏற்றுதயவைசால்யம் இக்காலத்தவர்களிடமுண்டோ?

—ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாத்ர ஸாக்ஷம்—

131.ஸாரங்களும் அஸாரங்களும் கலந்தகட்டியாயிருக்குமிந்தவுலகில் அஸாரங்களையும் அற்பசாரங்களையும் தள்ளி ஸாரங்களைக் கோள்வோமாயின், அவை பிரமாணங்களின் திரள், பிரமேயங்களின் திரள், ப்ரமாதாக்களின் திரள்—என மூன்று வகுப்புகளிலிடங்கும். யதார்த்தமான ஞானத்தைப் பிறப்பிக்கும் சாஸ்தரங்கள் ப்ரமாணமெனப்படும். அந்த சாஸ்தரங்களினின்று தேறுகின்ற அர்த்த விசேஷங்கள் ப்ரமேய மெனப்படும். மேற்சொன்ன அர்த்த விசேஷங்களைக் கண்டறிந்து உபகரிக்கவல்ல மாஞானிகள் ப்ரமாதாக்களெனப்படுவார்கள். இவற்றுள் பிரமாணங்கள் அளவுகடந்தவை; எம்பெருமான்அத்வாரகமாகவும் ஸத்வாரகமாகவும் வெளியிட்டருளியுள்ள சாஸ்தரங்கள் எல்லையில்லாதவை. ப்ரமேயங்களான அர்த்த விசேஶங்கள் பிரமாணங்களிற் காட்டிலும் அதிகமான கணக்கில்தேறும். ஏனென்றால் மூலம் கருங்கியிருக்கும்; அர்த்தம் பெருவியிருக்கும் என்பதனால். ப்ரமாதாக்களின் ஸங்கிஷை ஞானவாகவே யிருக்கும். இறந்த காலத்திற் சென்றவர்கள், நிகழ்காலத்தில் விளங்குமவர்கள், எதிர்காலத்தில் தொன்றப்போகின்றவர்கள் ஆக முக்காலத்தினுள்ளாரையும் கூட்டிக் கொண்டாலும் யதார்த்த ஞானமுடையவர்களாய்ப் பிரவசனம் செய்யவல்ல ப்ரமாதாக்கள் மிகக் குறைவாகவுள்ளே தேறுவார்கள். ஆக ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாத்ரவர்க்கங்கள் மூன்றே அஸார அல்பஸார பூயிஷ்டமான இந்த ஜகத்தில் ஸாரமெனத்தகும். இவை உலகில் நிலவுவதனால்தான் பலவகைப்பட்ட கூழாபங்களினிடையே தாம் கேஷமத்தை அநுபவித்து வருகிறோம்.

— ப்ரமாணப்ராபல்யநிதுபணம் —

132. ப்ரமாணவர்க்கமில்லாதபோது ப்ரமேயவர்க்கழும் ப்ரமாத்ருவர்க்கழும் தேரமாட்டா. ப்ரமாணமான மூலம் இருக்கவேயன்றே ப்ரமேயங்களான அர்த்தங்களும் அவற்றையுணர்ந்து உணர்த்தும் ப்ரமாதாக்களும் தோன்ற நேர்ந்தது. ஆதலால் ப்ரமாணவர்க்கமே மிகச் சிறந்தது. ப்ரமாணங்கள் பல வகுப்பா யிருந்தாலும்* ஆதெனவேதா: ப்ரமாணம்* என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸ்மக்தியின்படி வேதமே தலை சிறந்த ப்ரமாணமாகும். வேதத்தை யுபழீவித்தே மற்ற ப்ரமாணங்கள் தோன்றின; ஆகவே வேதம் ஸ்வத: ப்ரமாணமென்றும், மற்றவை இதிஹாஸ புராணத்தின் வேத விரோதம் காணுத விடங்களில் ப்ரமாணமென்றும் மேலையார்களின் கொள்கை.

— நான்கு வகைகளாலே வேதந்திற்குப்பெருமை—

133. வேதத்தின் மஹிமை முக்கியமாக நான்கு விஷயங்களைப் பொறுத்தது. 1. நிதயத்வம், 2. அபௌருஷேயத்வம், 3. அவிச்சிந்த பரம்பரா ப்ராபத்தவம், 4 அநந்தத்வம் என்பவையாம் அவை. இவைநான்கையும் விவரிக்கின்றேன். முன்னம் நிதயத்வ நிதுபணமாகிறது. ஸ்வரூபதோ நிதய மென்றும் ப்ரவாஹதோ நிதயமென்றும் நிதியவஸ்துக்கள் இருவகைப்படும். வேதமென்பது சப்தராசியாதலால் உச்சரிக்கப்படாத போது அதுஇல்லை யென்று சொல்ல வேண்டி வருதலால் வேதம் ஸ்வரூபதோநிதயமாகாது; சிலர்பலர் சிலபலவிடங்களில் உச்சரியாமலிருந்தாலும் ஆங்காங்குப் பல விடங்களில் பலர் வேதத்தை உச்சரித்துக்கொண்டே யிருப்பர்களாதலால் ப்ரவாஹதோ நிதயவகுப்பில்சேரும். எம்பெருமான் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ஸ்கலபதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டிப்பதுபோல வேதங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிற படியாலும், ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு வேதம் இருக்க முடியாதாகையாலும், ஒரு காலத்திலே லயமடைவதும் ஒரு காலத்திலே ஸ்ருஷ்டிக்கப் பெறுவதுமான வேதத்தை நிதய மென்று எங்கனே சொல்ல முடிய மென்று சங்கை தோன்றும். கேண்மின்; ஈச்வரன் வேதத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிருவென்பது ஒரு நாளும் சிடையாது; வேதத்தை ஒதிவரும் அதிகாரிகள் பிரளைத்தில் அழிந்து போய்விட்டாலும் ஸர்வஸ்தஞ்ஜனும் ஸர்வசக்தனுமான ஈச்வரன் வேதத்தின் ஆநுபூர்விகளைத் தான் ஞாபகத்தில்வைத்துக் கொண்டிருந்து “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்சச ப்ரஹிணேதிதல்ஸ்மை” என்கிற ச்ருதியின் படியே முன்னிருந்த ஆநுபூர்வி மாருமல் ஆப்படியே நான்முகனுக்கு உபதேசிக்கிறுன். ஆகவே வேத சப்தராசிகள் அநாதிநிதனமாகும். ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தேவதாதுக்கரண ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே “ஏததேவச வேதஸ்ய அபௌருஷேயத்வம் நிதயத்வஞ்ச; யத் பூர்வ பூர்வோச்சாரண க்ரமஜூநித ஸ்மஸ்காரேண தமேவ க்ரம விசேஷம் ஸம்ருதவா தேநாவ க்ரமேண உச்சார்யமாணத்வம்” என்றாருளிச் செய்திருப்பது இங்கேயநுஸந்தேயம். உபாத்யாயர்கள், இரவிலே உறங்கிக் காலையிலே கண் விழித்தெழுந்த வித்யார்த்திகளுக்கு வேதமோதுவிப்பது போல ஈச்வரன் பிரமன் முதலானேர்க்கு வேதமோதுவிக்கிருந்ததனை. இதை ஸ்ரீபட்டர் *ஸ்மஸ்காரம் ப்ரதிஸ்ரஞ்சரேஷு நிதத்த ... ஸாப்தோத்புத்த விரிஞ்சபூர்வ ஜநதாம் அத்யாபய* என்று கலோகமாக்கியருளிச் செய்தார். இதனுலேயே வேதங்களுக்கு அபௌருஷேயத்வமும் நிருபிதமாயிற்றென்று கொள்ளலாம். ஆனாலும் அதைச் சிறிது விவரிக்கிறேன்.

—வேதங்களின் அபோர்ணாயையந்வம்—

134. உலகில் கோடிக் கணக்கான வாங்மயங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. இதை இன்னூரியற்றினார், இதை இன்னர் செய்தார்' என்று ஒவ்வொரு நாலுக்கும் கர்த்தாக்கள் நிர்தேசிக்கப் பட்டுள்ளார்கள்; அப்படி வேதத்திற்கு ஒரு கர்த்தாவையாகும் எந்தாளிலும் நிர்தேசித்ததில்லை. சிறு சிறு நால்களுக்கெல்லாம் கர்த்தாக்கள் தெரிய வரும்போது அனாவ கடந்த நாலாகிய வேதங்களுக்குக் கர்த்தா உண்மையாக வொருவரிருந்தால் அவரைச் சொல்லாமலிருப்பர்களா? வேதாந்த வாசிரியர் *ப்ரவக்தர ச்சந்தஸாம், வக்தா பஞ்சராத்ரஸ்ய யஸ்வயம்* என்றாருளி மிருப்பது ப்ரஸித்தம் பஞ்சராத்ரத்திற்கு ஸ்வயம் வக்தா வென்றும் வேதங்களுக்கு ப்ரவசநகர்த்தா என்றும் இதில் சொல்லிற்று. இதனால் ஸர்வேச்வரனும் வேதங்களுக்குக் கர்த்தாவல்லன் என்பது விளங்கிறது; வைதிகர்களுங்கூட இதைப் பற்றி சங்காகளங்கம் வஹித்திருக்கக் கூடும் (அதாவது) எந்த சப்தராசியும் ஒரு கர்த்தா வோ வக்தாவோ இல்லாமல் ஆவிர்ப்பவிக்க இயலாதாகையால் விஸ்தாரமான இதிஹாஸ புராணத்தினை யெழுதிவைத்த மஹர்ஷிகள் தாமே வேதங்களையும் எழுதிவைத்திருப்பார்கள் என்று. நானுங்கூட இளமையில் இங்களே என்னியிருந்ததுண்டு; நான் தெளிந்த விதத்தை இங்கு விவரிக்கிறேன். வேதங்கள் ஒரு நாறு வருஷங்களுக்கு உட்பட்டகாலத்தில் அச்சேறிவருகின்றனவேயன்றி அதற்கு முன் இவற்றை ஏட்டிலெழுதிவைத்தவர்களுங்கூடக் கிடையாது “ஓஸ்ப்படாப்ரமாணம்” என்ற பூருவர்களால் வழங்கப்பெற்றுள்ளது. வேதத்திற்கு ஸ்வரம் மூக்கியமானது. அந்த ஸ்வர ஸந்திவேசம் வெகு ஆச்சர்யமாக அமைந்திருக்கின்றது: அந்த ஆச்சரியத்தை வேதமோதினவர்களுங்கூட ஆழ்ந்து அறிந்திலர் என்றும் சொல்லாம். கேண்மின்.

—வேதசப்தராசிகளின் அற்புதத்தன்மை—

135. வேதத்தில் பல வகுக்கணக்கான பதங்கள் வருகின்றன; அவற்றுக்கு அமைந்திருக்கும் ஸ்ரீங்கள் நியதங்களாய் ஒரிடத்திலும் பிறழாமலும் ஒரே பதத்திற்கு [ஸௌபந்தமோ திஙந்தமோ எதுவானாலும்] அர்த்த பேதத்தாலும் நியித்த பேதத்தாலும் அமைந்த ஸ்வர பேதமும் ஒரிடத்திலும் பிறழாமலும் பூமண்டலம் முழுவதும் ஸமருபமாக ஒதப்பட்டு வருவதை நோக்கினால் இது ஒரு புருஷங்குடைய க்ருதிக்கு விஷயமாகக் கூடியதன்று என்பது ஸ்பஷ்டமாக விளங்கும். ஆகாசவாணிப்பியன்று ஒன்று சொல்லுவதுண்டே; அதேபோல வேதராசிகளும் ஆகாசத்திலே தோன்றிப் பரமபுருஷங்குல் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கவேணுமே யல்லது பரம புருஷங்குங்கூட இந்த சப்த ஸந்தர்ப்ப ஸங்கவனம் ஸாத்யமன்று என்று துணிந்து கூறுவேன். மாணிடர்க்கு ஸஹஜமான இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பு மதலான எவ்வகைக்குற்றமுற்று விளங்கா நின்ற வேதங்கள் அனந்தங்களென்பது காடகச்சுருதியிலுள்ளபரதவாஜோபாக்கியானத்தினால் நன்கு விளங்கும். தேவேந்திரனருளால் முந்தாறு பிராயம் ஜீவிதம் பெற்று அந்தாட்கள் முழுதும் வேதமேயாதின பரதவாஜ மஹர்ஷி முந்தாறு வருஷங்காலம் ஒதினை தெல்லாம் மூன்று மலைகளாகக் காட்டப்பட்ட வேத ராசிகளில் மூன்று முஷ்டிமாத்திரமே யென்று முடிவுபெற்றுள்ளது. அந்த ப்ரகரணத்தில் தான் “அநந்தாவை வேதா;” என்றாலும் தப்பட்டது. ஆக நித்யமாய் அபோர்ணாயையாக அதாவது நிர்தோஷ்கந்தமாய் அவிச்சிந்த பரம்பராப்ராப்தமாய் அனந்தமாயிருப்பது வேதத்தின் மஹிமை *

— திருமங்கயாழ்வார்க்குச் சார்பாக வேதமும் காட்டுதல் —

135. க்ருஷ்ணயஜூர்வேதத்தில் ஆரூவது காண்டம் ஆரம்பிக்கும் போதே “கோ ஹி தத் வேத? யத்யமுஷ்மிந் லோகே அஸ்தி வர ந வேதி” என்று ஓதப் படுகிறது. “பரலோகத்தில் இருக்கிறதே இல்லையோ, யார் கண்டார்?” என்கிறது. இதுவும் பரலோகத்திலில்லாமையைச் சொல்லுகிறதன்று; தருஷ்ட புருஷார்த்த மொன்றின் புகழ்ச்சியிலே நோக்காக இங்களே ஒதிற்றென்று வியாக்கியானம் செய்கிறார்கள். வேதாந்த தேசிகனுடைய பரமதபங்க ரஹஸ்யத்திலும் இது காணலாம். “இச்சுவை தசீர யான்போய் இந்திரலோகமானுமச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” என்றும் “அண்டர்கோணவியாரங்கண் என்னமுதினைக் கண்ட கணகள் மற்றுரென்றினைக் காணுவே” என்றும் “ஸதயம் சபே வாரணசைலநாத! வைகுண்ட வாஸேபி ந மேயிலாஷி” என்றும் ஆழ்வாராசாரியர்கள் சொல்லுவது மாத்திரமன்றிக்கே, பூராம் தில்ய சரிதாம்ருதத்தின் சுவடுறிந்த திருவடியும் [மாருதியும்] கூட “ஸநேநோ மே பரமோ ராஜந! தவயி நிதயாம் ப்ரதிஷ்டித: பக்திச்சநியதா ஸீ! பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி.” என்னக் காணு நின்றேயும், சொன்னதோடு மட்டுமல்லாமல் “ஸோத்தை ஹந்த! ஹநுமாந் பரமாம் ஷிமுக்திம் புத்த்யாவதூய சரிதம் தவ ஸேவதேஸேன” என்று கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்தபடி இவ்ணிபூதியிலேயே யன்றே வளிப்பது .....

— மஹாப்ரபுவுக்கு மந்திரியுரத்து மோக்ஷம் —

136. ஒரு மஹாப்ரபு அத்வைத ஸம்பிரதாயத்தில் பரிபூர்ண ஜ்ஞானமுடையதனது மந்திரியிடத்தில் ‘மோக்ஷமாவது என்ன? என்பதை எனக்கு விளக்கமாகச் சொல்லவேண்டும்’ என்று கேட்டாராம். அந்த மந்திரி ‘இவருக்கு நாம் சாஸ்தரங்கொண்டு காட்டுவதையிட அநுபவத்தையிட்டே காட்டி விடுவது நன்று’ என்று நினைத்து ஓருபாய்செய்தார். அதாவது, அந்த மஹாப்ரபு சயனக்குறைத்தில் படுத்து உறங்கின பிறகு அந்த அறையை வெளியே பூட்டிக்கொண்டு அங்கேயே படுத்துக்கொண்டார் மந்திரி; மஹாப்ரபு மலஜலபாதையை விஸர்ஜனம் செய்ய வேண்டி யெழுந்து கதவைத் திறக்கப் பார்த்தபோது கதவு திறக்கமுடியாமற் போகவே வெளியில் பூட்டப்பட்டிருப்பதை யறிந்து கதறத் தொடங்கினார். வெளியே கிடக்கிற மந்திரி தாம் ஒன்றுமறியாதவர்போல, “கதவு பூட்டிக் கிடக் கிறதே. யார் பூட்டினார்களோ தெரியவில்லையே, இதோ பார்க்கிறேன்” என்று சொல்லி மாயஞ் செய்திருந்தார்; ப்ரபுவுக்கு தேஹாபாதை பொறுக்க முடியாத நிலைமையாகிக் கூக்குரவிட்டு ‘பூட்டு திறக்கத் திறவுகோல் கிடைக்கவில்லை யென்றால் பூட்டை யுடைத்திடு; இனி என்னால் ஒரு நொடியும் பொறுத்திருக்கமுடியாது’ என்று கத்த, மந்திரி உடனே கதவைத் திறந்து ஷிட்டார்; ப்ரபு உடனே வெளி வந்து மலஜலபாதையைக் கழித்துக்கொண்டு அப்பாடா! என்றாராம். அப்போது மந்திரி அருகே வந்து, ப்ரபோ! இது தான் மோக்ஷமென்பது; இப்போது அப்பாடா! என்றீரோ, என்ன ஸாகங்கண்டு இது சொன்னீர்? தேஹாபாதை தொலைந்ததிற் காட்டில் அழுர்வமான வொரு ஸாகம் வந்ததில்லையே; இருந்த பாதையின் நில்குத்தியைத் தானே ஸாகமாகக் கருதுகின்றீர்; இதுபோலவே

பிறப்பு மூப்புப்பினித் துண்பங்களினின்று நாம் விடுபடுவதற்கு மேற்பட அழுர்வமாக ஒரு ஸாகமும் வருவதன்று; ஆத்யந்திக துக்க தவம்ஸமே மோகூ மென்று கொள்ளீர்' என்றார்ம். "பாடாணகல்பதைவு முக்தி:" என்கிற நையாயி காதிகளுக்கும் இதுவே கருத்தாகத் தேறும்.

— விசிஷ்டாத்வவதிகள் கண்ட மோகூம் —

137. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ததாந்தமோ வென்னில்; அழுர்வமாக வொரு மஹா னந்தமநுபவிப்பதே மோகூமென்பதாம்; ஆளவந்தார் "கதாஹாமகாந்திக நிதய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷியிஷ்யாமி" என்றாருளிச் செய்தார். *ஒழிவில் கால மெல்லா முடனைய மன்னி வழங்கிலாவடிமை செய்து அநுபவிக்கிற ஆண்தம் அவரவர் களுக்கு ஆத்மைக வேத்யம். "வேதமணைத்துக்கும் வித்தாகும் கோதை தமிழ் ஜையந்துமைந்தும்" என்னப் பட்ட திருப்பாவையில் *ஒருத்தி மகனுய்ப் பாசுத் தில் * வருத்தமுந் தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்* என்றது உயிரான வார்த்தை. வருத்தம் தீர்ந்ததோடு நில்லாமல் மகிழ்ந்து என்னும்படியான வொரு நிலைமையுண்மை காட்டப்பட்டது. நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் (7—5—10) *வார்த்தையறிபவர்* என்ற பாட்டில் *போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை பேர்த்தும் பெருந்துன்பம் வேற நிக்கி* என்றிவ்வளவு சொன்னதற்கும் மேற்பட "தன் தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யுஞ் சேமத்தை யென்னி" என்றாருளிச் செய்திருப்பது நோக்கத் தக்கது.

— ஸ்ரீ ஹர்ஷ கவியின் அற்புதமான ஒருவாக்கு —

138. ஸ்ரீஹர்ஷகனி இயற்றிய நெஷ்டத காவியத்தில் இரண்டாவது ஸர்க்கத்தின் முதல் ச்லோகம் வெரு அற்புதமாக அமைந்திருக்கின்றது நளமஹாராஜன் ஒரு தடாகத்திற்குச் சென்று ஹம்ஸபக்டி யொன்றைப் பிடித்துக்கொண்டான். அது தான்விடுபடுவதற்குப் பலவாறு முயன்றும் பயன் பெறவில்லை. அரசன்மனமிரங்கு மாறு பலபேசி விடுபட்டது. அதைச் சொல்லுகிறார் மஹாகஸி—*அத்தக்தய ஜூர்ய தீச்வராத்* என்கிற (2-1.) ச்லோகத்தினால். அதில் உத்தரார்த்தம்— ("வசஸாமயி கோசரோ நயஸ் ஸ தமாநந்தமயிந்தத த்வீஜை:") என்பது. விடுபட்ட அந்த ஹம்ஸ பக்டியானது வாசாமகோசரமான மஹானந்தத்தை யடைந்திட்டதாக இங்குச் சொல்லப்படுகிறது. இந்தச்லோகம் சிலேடையாகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹம்ஸபக்டி விடுபட்டு இன்பமெய்தினது மாத்திரம் இங்குச் சொல்லப்பட்டிருக்க வில்லை ஒரு வேதாந்தி முக்திபெற்றுப் பேரின்பம் நுகர்வதும் இங்கு சப்த ஸந் நிவேச விசேஷங்களால் வெரு அழகாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. 'விடுபட்டுப் பீடை தொலைந்தது' என்று இவ்வளவே சொல்ல மல் வாசாமகோசரமான ஆண்த மடைந்தது என்றும் சொல்லியிருப்பது நல்ல தனிவைப் பிறப்பிக்க வல்லது. *முக்திர் மோகூ மஹாந்து*: என்றதையும் நினைப்பது. .... *

— மடாதிபதி யொருவரின் கதை —

139. ஒரு மடாதிபதி நிவ்ய தேச யாத்திரை புறப்பட்டார். சிறந்த வொரு பண்டிதரை ஆஸ்தான வித்வானுக வைத்துக்கொண்டு திவ்யதேசங்கள் ஸெவித்து

வருகிறார். ஆங்காங்கு விசேஷ மரியாதைகள் செய்து பஞ்ச முத்திரை ஸாதித்து வருகிறார்கள். மடாதிபதி ஒன்றும் வாய் திறவாமலேயிருந்து வருகிறார். அது கண்ட ஆஸ்தான வித்வான் 'ஸ்வாமிந்! அப்படிவாளாவிருந்திடக் கூடாது; தந் யோஸ்மி, கருதார்த் தோஸ்மி, அநுக்ரஹீதோஸ்மி' என்று கம்பீரமாக ஸாதிக்க வேணுமென்று ரஹலி போதித்தார். அவரும் அப்படியே அதுஸந்தானம் செய்து கொண்டுவந்தார். தாயார் ஸன்னிதியில் ஸேஸிக்கப் போனபோது, பிராட்டி ஸன்னிதியில் ஸ்த்ரீலிங்கமாகவன்றே அநுஸந்திக்கவேணும் என்று நினைத்து "தந்யாஸ்மி, கருதார்த்தாஸ்மி அநுக்ரஹீதாஸ்மி" என்று திருமிடற்றேருக்கையைப் பெருக்கி யநுஸந்தித்தார். பக்கத்திலிருந்த ஆஸ்தான வித்வான் மடாதிபதியை உறைக்கப் பார்த்தார்; அப்போது மடாதிபதி ஸாதிக்கிறார் - என்ன உற்றுப்பார்க்கிறீர்? பெருமாள் ஸன்னிதியில் சொன்னபடியே தாயார் ஸன்னிதியிலும் சொல்லி விடுவேணன்று பார்க்கிறீரோ? ஸ்த்ரீலிங்கபும்லிங்கபேதங்கூட அறியாதவ ளென்று நினைக்கிறீரோ? இதுகூட தெரியாமல் மடத்தை யானுகிறேணன்று நினைத்து விட்டீர் போலும்! என்று உறுமுகிறார் பூர்மதே ராமாநுஜாய நம: என்கிறார்கள் சிட்டியர்கள். *அஹோ! மோஹஸ்ய மாஹாத்ம்யம்*

—நந்திபூஷிண்ணகாந்தின் நலமான அநுபவம் —

140. திருக்குடந்தை ஸமீபத்தில் நந்திபூஷிண்ணகாமென்று ஒரு திவ்ய தேசம். நாதன்கோவில் என்று இத்தலம் வழங்கப்பெறும்; இதற்குப் பதிகம் பாடின திருமங்கையாழ்வார் (5—10—8) "மண்ணிலீது போலு நகரில்லை யென வானவர்கள்தாம் மலர்கள் தூய். நண்ணியுறைகின்ற நகர் நந்திபூஷிண்ணகா நண்ணுமனமே" என்றார்களிக் கெய்தார் நித்யவிஷ்டுதிநித்யவாளிகளான நித்ய ஸுரிகளும் இத்தலத்தே போந்து 'இம்மண்ணுலகில் இத்திருப்பதிபோன்ற திருப்பதி வேறில்லை' யென்று புகழ்ந்துகொண்டு பரிசர்யைகள் பண்ணி இங்கேயே நித்யவாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த வானவர்களைத் திருமங்கையாழ்வார் கட்கண்ணுலோ உட்கண்ணுலோ கானுமல் இங்ஙனே யருளிக் கெய்திருக்கமாட்டார். இப்படி ஒரு திவ்ய தேசத்திலருளிக் கெய்தது ஸகல திவ்ய தேசங்களுக்கு முபலக்ஷணமெயன்று கொள்ளக்கடவது. ..

— கோயிலில் பட்டாரடைய அநுபவம் —

141. பட்டர் பூர்மங்கராஜஸ்தவத்தில் "அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யாஸ் ஸ-உரயஸ் ஸ்ரஸ்தபந்தா: விமலசரமதேஹா இத்யமீரங்கதாம. மஹி தமநுஜதிர்யக் ஸ்தாவரத்வா: ச்ரயந்தே ஸாநியதம்" என்று நித்யஸுரிகளும் முக்தர்களும் முழுகூடக்களும் மநுஷ்ய திர்யக்ஸ்தாவர ஜன்மங்களைக் கொண்டு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் நித்யவாஸம் செய்வதாக அருளிக் கெய்தார். இதுவும் மற்றுள்ள திவ்ய தேசங்களுக்கு முபலக்ஷணமெயாகும். பரமப்ராமாணிகர்களான ஆழ்வார் களும் ஆசாரியர்களும் இங்ஙனே யருளிக் கெய்வதை அதிவாதமென்று நெஞ்சா வும் நினைக்கத் தகாது இவற்றை யடியொற்றியே கவிச்கரவர்த்தியான கம்பரும் தமது ராமாயணத்தில் அயோத்திமாநகரை வருணிக்குமிடத்து "எவ்வுலகத்தோர் யாவரும் தவஞ்செய்தேறுவா ஏதரிக்கின்ற. அவ்வுலகத்தோர் இழிவதற்கருத்தி

புரிகின்ற தயோத்திமாநகரம்” என்றார். எல்லா உலகங்களிலுமுள்ள எல்லா ராலும் தவம்புரிந்து பெற விரும்பப்படுகின்ற ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலுள்ளாரும் இறங்கி வந்து இங்கே வளிக்க விரும்பும் நிலம் திருவயோத்தி யென்றபடி.

— நம்முடைய பரமபாக்கியம் கேள்வி! —

142. அங்குள்ளாரும் இங்கு வந்து வளிக்க விரும்புமிடத்தே உறைகின்ற நாம் எவ்வளவு பாக்யசாலிகளைப்பறைப் பன்னியிருக்க வேணுமோ? நாம் பிறந்து வளரும் ரோ ஸாமான்யமானதன்று. தேவப்பெருமான் திருவடிவாரத்தி லுறையும் பாக்கிய மூடையோம். திருமங்கையாழ்வார் “வேள்வும் விழும் வீதியில் வென்று மருதவுர்—நறையுர்” என்று நாச்சியார்கோயிலென்னும் திருநறை யூடூப் புகழ்கின்றார். அத்தலத்து வீதியில் என்று மருத விழுவின் வைபவம் ஆழ்வார் திருவள்ளத்திற்கே நிலமாகவேணும். உண்மையில் அந்த வைபவம் நம் தேவப்பெருமான் ஸன்னிதிக்கேயன்றே ஏற்குமது இங்கு வாழ்வதோன்றே பேரின்ப வெள்ளாமன்றே. “கழுதை மேய்த்தாகிலும் கச்சிவாஸம் பெறுய்” என்கிற பழமொழியைத் திருத்தகப்பனார் பலகாலும் ஸாதிக்கக் கேட்டேன். .... *

— அபுநாவங்ருத்தியும் புநாவங்ருத்தியும் —

143. சாரீரகமீமாம்ஸஸயின் சரமஸ வித்ரம் * அநாவங்ருத்திச் சப்தாதா வங்ருத்திச் சப்தாத்* என்பது. இதனால் மோக்ஷலோகம் புக்கவர்களுக்கு இந்நிலத் தில் மீட்சியில்லை யென்று நிர்ணயிக்கப் படுகின்றது; இந்த நிர்ணயத்தை ஆழ்வார் கரும் *மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர்* *பேராயினர் பின்னையித்திசைக் கென்றும் புணைக் கொடுக்கிலும் போக வொட்டாரே* என்றிலை முதலான பாசுரங்களிலூல் வற்புறுத்தியுள்ளார்கள். அப்படியிருக்க அங்குள்ளாருமிங்கே வந்து பணித்து களிக்கின்றார்களைன்றால் இஃது எங்குனே பொருத்துமென்று பலர் கேட்பதுண்டு. இந்த சங்கையை வேதாந்திகளே யெடுத்துப் பரிவரித்துள்ளார்கள். புநரா வங்ருத்தியில்லை யென்றது கர்மநிபந்தனமான மீட்சியில்லை யென்றபடியத்தனை. நைத்திரீய-உபநிஷத்தில் “இமாந் லோகாந் காமாந்நி காமரூப்யநுஸஞ்சாந்” என்று ஒதியிருப்பதைக் குறிக்கொள்ளவேணும். ச்சாற்தோக்யத்திலும் “ஸ ஸ்வராட்பவதி; தஸ்ய ஸர்வேஷா லோகேஷா காமசாரோ பவதி” என்றேதிற்று. மற்றேருபநிஷத்திலும் கேயேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி* என்றேதிற்று. இவற்றால் என்ன தெரிவிக்கப்படுகின்ற தென்றால் பரமபத நிலயனை பரம புருஷன் தன்னுடைய விபூதிவிஸ்தரங்களைக் காண்பதற்குப் புறப்பட்டு வருவதுண்டு. அவனேடு கூட நித்ய முக்தர்களும் வருவதுண்டு. அப் பெருமானுடைய நியமனத்தைப் பெற்று இங்கே குணநுபவம் செய்து கொண்டிருப்பதுமுண்டு என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது

யேவே யெடுத்துக் காட்டிய உபநிஷத் வாக்யத்தில் [காமாந்நி காமரூபி] என்றதன் பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்; பொருளாவது, [காமாந்நி] என்றாலைத்துக் காமசப்தம் *ஸோச்நுதே ஸவாந் காமாந் ஸஹ பாஹ்மனை விபச்சிதா* என்றாலைத்திற்போல கல்யாண குணவாசகமாய் குணநுபவத்தையே ஊணகக் கொண்டவனுய் என்பது [காமாந்நி] என்றதற்குப் பொருள். [காமரூபி]

ஸ்வாமிமதமான உருவத்தைப் பரிக்ரஹித்தவஞகி யென்று பொருள். இங்கே (அநுஸங்கராந்) என்றது உயிரான வார்த்தை. பரம புருஷமநுஸ்ருத்ய ஸங்கரந் என்றும். பரமபுருஷஸ்ய ஆஜ்ஞாமநுஸ்ருத்ய ஸங்கரந் என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. ஏவஞ்ச நித்ய முக்தர்களுக்கு லீலாவிஷ்டத்யநுபவம் ப்ராப்தமாகக் குறையில்லை யென்பது தேறிற்று. .... *

— வைகுண்டவாஸேபி ந மேபிலாஷி: —

144. தேவப் பெருமாளுடைய அநுபவத்திலே பழுத்த வேதாந்த வாசிரியர் “நிரந்தரம் நிர்விசதஸ் த்வதியம் அஸ்ப்ருஷ்டசித்தாபதம் ஆபிருப்யம். ஸத்யம் சபே வாரணாசைவாநாத! வைகுண்டவாஸேபி ந மேபிலாஷி:” என்றார். இங்கு ஒரு மரும் உணரத்தக்கதுண்டு; இந்த சுலோகம் இந்திலத்திலிருந்து கொண்டு சொல்லப்படுவதாதலால் “வைகுண்ட யாநேஷி ந மேபிலாஷி:” என்ன வேண்டுமே யல்லது (வைகுண்டவாஸேபி) என்னத் தகுதியில்லை; இவ்விடத்து அநுபவத்தை விட்டு வைகுந்தம் செல்ல விருப்பமில்லை யென்றுதானே வார்த்தைப்பாடு இருக்கும்படி. இங்குனே சொல்லாமல் (வைகுண்ட வாஸேபி) என்று என் சொன்னுரென்னில்; இதன் கருத்தைக் கேள்வி; நான் இவ்விடம் விட்டுப் பெயராதிருக்கவேண்டுமென்று மநோரதித்தாலும் நீ இங்கு வைக்கப்போகிற தில்லை; என்றேனுமொருநாள் கொண்டுபோக தொழியாய்; தாராளமாகக் கொண்டுபோ; ஆனால் நான் அங்கே வளிக்கப்போகிறதில்லை; *தூரக விறகாரஜ ஸ்யந்தநாந்தோனிகாதிகளில் தேவரீரா ஆச்சரியமாக அநுபவிக்க அங்கிருந்து ஒடிவந்தே தீருவேன் என்பது ஆசிரியின் உட்கருத்து. இது ப்ரமாணநுக்ருஹீதமான பொருளே யென்பதை முன்னமே முதலித்தோம். .... *

— அறுதொழிலங்தனர் பெருமை யுரைத்தல். —

145. திருமங்கையாழ்வார் தமது முன்றுவது திவ்வியப்பிரபந்தமான திருவெழு கூற்றிருக்கையில் “அறுதொழிலங்தனர் வணங்குந்தன்மையை” என்றநுசிச்செய்கிறார். இஃது எம்பெருமானைத் துதிக்கும் வாக்கியங்களில் ஒன்று; அறுதொழிலங்தன ரென்று ஷட்கர்ம நிரதர்களான பிராமணர்களைச் சொல்லி. அவர்களால் வணங்கப்படுவன் எம்பெருமானென்று இதுவொரு தோத்திராமாக அமைந்தது. அறுதொழிலென்பதும் ஷட்கர்மமென்பதும் பரியாயம். அந்தனர்களுக்கு ஷட்கருமங்களாவன—அத்யயனம், அத்யாபனம், யஜநம், யாஜநம், தாணம், ப்ரதிக்ரஹம் என்பவை. அத்யயனம்-வேதமோதுதல் அத்யாபனம்-வேதமோதுவித்தல். யழுனம் - வேள்வி செய்தல் (யாகம் செய்தல்): யாஜநம் - யாகம் செய்வித்தல். தாணம் - ஸத்பாத்திரங்களில் கொடுத்தல். ப்ரதிக்ரஹம் - ஸத்துக்கள் விரும்பிக் கொடுப்பவற்றைக் கொள்ளுதல். ஆக இவையாறும் ஷட்கருமங்கள் [அறுதொழில்கள்] எனப்படும். இவற்றுள் இக்காலத்து அந்தனர்களான நாம் தாணம் செய்வதையும் ப்ரதிக்ரஹம் கொள்வதையும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோமேயல்லது அத்யயந-அத்யாபன-யஜுன-யாஜுனங்களைக் கொண்டிருக்கிறோமாவென்று பார்த்தால் இல்லையென்றே சொல்லவேணும். ஆனாலும் “வேதஷா பெளருஷம் ஸுக்தம்” என்றபடி வேதங்களில் புருஷஸுக்தம் சிறந்ததாகையாலே அதையாவது ஒதி அத்யயனக்கடனை ஒருவாறு தீர்த்துக்

கொண்டோமாவோம். “யஜ—தேவபூஜாயாம்” என்கிற தாதுவின்படி பகவதாராதனமே யஜ்ஞமாகையாலே நாமுன்பதை அவனுக்குக் கைகாட்டி இதனுலே யஜ்ஞக்கடனையும் நீர்த்துக்கொண்டோமாவோம். ....

— சாஸ்தரம் சொன்ன தூர்ப்ராஹ்மணத்வம் —

146. “யஸ்ய வேதச் ச வேதீ ச விச்சித்யேதே த்ரிஷ்டருஷம். ஸ வை தூர்ப்ராஹ்மனே ஜ்ஞேயஸ் ஸர்வகர்ம பல்லிஷ்க்ருதः” [யாவ்வெளருவனுக்கு வேதமும் வேள்வியும் மூன்று தலைமுறை இல்லாதபடி விச்சின்னமாய் விடுகிறதோ. அவன் எந்த கருமத்திற்கும் அதிகாரியல்லாதபடி தூர்ப்ராஹ்மணனென்று பழிக்கப் படுகிறான்] என்று பிரமாணமிருப்பதால் நாம் வேத வேள்விகளை ஸர்வாத்மநா வஞ்சித்துவிடலாகாரு: யதாசக்தி இவற்றில் அந்வயித்தே ஆகவேண்டுமென்று விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஆழ்வார்கள் திவ்ய தேச வாளிகளை வருணிக்கும் போது “நல்ல வெந்தமுல் மூன்று நால்வேதம் ஜ்ஞவேள்வியோடாறங்கம் வல்லவந்தணர் மல்கிய நாங்கூர்” என்றும், “அங்கமாறைந்து வேள்வி நால் வேதமருங்கலை பயின்று. எரிமுன்றும் செங்கையால் வளர்க்கும் துளக்கமில்மனத்தோர் திருக்கண்ணாங்குடி” என்றும், “தெருள்கொள் நான்மறை வல்லவர் பலர்வாழ் சிரீவா மங்கலநகர்” என்றும் அருளிச்செய்கிறார்கள். இக்காலத்திற்போல பாஷாந்தரப் படிப்பும் உத்யோகங்களும் வியாபாரங்களும் அக்காலத்தில் அந்தணர்களுக்கில்லாமையாலே வேதாத்யயனமும் அங்காத்யயனமும் கர்மானுஷ்டானமும் விருப்பெற்றது. அக்காலம் இனி வரப்போகிறதோ? கனவிலும் வாராது. .... *

— வேதாத்யயனத்தின் அருமைபெருமைகளைப்பற்றி. —

147. “அஷ்டவர்ஷம் ப்ராஹ்மணமுபநயீத” என்றபடி சுர்ப்பாஷ்டமாகிய ஏழாவது பிராயத்தில் உபநயனத்தைப்பண்ணி உபாகர்மமான பிறகு வேதமோதத் தொடங்கினால் ஆறேழு வருஷத்தில் கர்மாந்தம் அத்யயனம் செட்டு முடிக்கலாம். நாற்பத்துநான்கு பிரச்னங்கள் கொண்ட ஸப்தகாண்ட ஸம்ஹிதையும் முப்பத்தாறு பிரச்னங்கள் கொண்ட ப்ராஹ்மணபாகமுராகிய என்பது பிரச்னங்களை ஒதுவ தென்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஸப்தகாண்டங்களுக்கு ஸம்ஹிதையை மட்டும் ஓதினால் அதைத் தரிப்பது சிரமம், பகவத் கைங்கரியத்திற்கும் உதவாது. ஸம்ஹிதைக்குமேல் பதம், க்ரமம் ஜடை, கனம் என்றிவை ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுன் ஜடையும் கனமும் ஸபாராஞ்ஜனமாகும், க்ரமந்தான் பகவத் கைங்கரியத் திற்குப் பெரும்பான்மையாக உதவுமது. க்ரமம் தீடப்படுவதற்காகப் பதம் ஓதுவேண்டியதும். அவசியமாகிறது பலர் பதமோதாமல் ஸம்ஹிதையோடு குறுத்துக்கும் கருத்தில் அதிக ச்ரமம் ஏற்படாது. ஆனாலும் க்ரமத்தையும் ஒரு ஸம்வத்ஸர காலமாவது குருமுகமாக அதிகரித்தேயாகவேண்டும். இதற்குமேல் வர்ணக்ரம சிகைத்தியும் ப்ராதி சரக்க்யாதி லக்ஷண சிகைத்தியும் பச்யயவேண்டியதுண்டு. “க்ரமாந்தம் நிரூடியாகச் சொல்லவல்லவர்கள்” என்று ப்ரக்க்யாதி பெற்றவர்களை இக்காலத்திலும் பெரும்பான்மையாகவே காண்கிறோம். வேதபாஷ்யங்களில் பரிசுரமப்படுவாருமார் இந்த பாக்யம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மிகக் குறைவு ...”

— ஆகார்யப்பூர்வமோருவருடிய விடுதலாந்த ஸ்தாபனம்

148. மஹாகுலப்பஸுதரான வொருவர் இளமையில் கல்வியோன் ரும் கற்காமலே காலங்குறித்துவிட்டார். அதனால் சிற்யார்கள் விரும்பியதைத் தடுப்பதை எங்கும் போகாமலேயிருந்துவந்தார். நிர்ப்பந்தமாய் சிற்யாஸஞ்சாரம் புறப்பட நேர்ந்தது. பண்டி தரங்கள் வொருவனார்ப் பரிசாராக அனைத்துக்கொண்டு அவர்களைத்த நூற்றும் ஸஞ்சாரம் புறப்பட்டுள்ளதார். அந்த பரிசாராக இவர்க்கு திட்டம் செய்திருத்தினால்வென்றால்; நீர் திருப்பரிவட்டமும் திருமணம் காப்பும் திருமணித்தாவடங்களுமாய் வாசல்திணையில் பெரியதோடு, பந்தோசத்தை ஸ்ரவ்வதீரி த்தில் அமர்த்திக் கடாக்கித்துக்கொண்டிரும்; யாராவது வந்து ஏதாவது கேட்டால் நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேனென்றார். ஆரார்ய ஸ்வாமி அதற்கிணங்க நல்லவேற்றும்பூண்டு ஸ்ரீராம்யகோசத்தை பிக்க உருக்கம் தோற்றுக் கடாக்கித்துக் கொண்டிருக்கிறோர். ஒதுநாள் ஒரு விதவான் அருகே வந்து சிதண்டனிட்டு “கோயம் காந்து?” என்றார். அப்போது பரிசாராகர் மணப்ப பள்ளியில் தனிகைசெய்து கொண்டிருக்கிறார்; ஆரார்யர் பாதுகாக்காத்திக்கொண்டு உள்ளேசென்று “அப்பா! ஒருவர் வந்து கோயம் காந்து என்று பூர்வப்பகும் பண்ணவிரீர்; நாம் பூர்ப்பாஷ்யக்காந்து: என்று வித்தாந்தம் பண்ணவிரீட்டோம், கோர்என்றார். அதற்குமேல் அந்த பண்டிதர் ‘கோ நிர்மிது?’ என்றார். உடனே பாதுகாக சாத்திக்கொண்டு உள்ளேசென்று ‘அப்பா! கேத நிர்மிது?’ என்று மறுபடியும் பூர்வாங்கம் சொல்கிறன்றாலே; என்னசொல்லுவதுர் என்றார். பாஷ்யகாரேண நிர்மித: என்றுசொல்லும் என்றார் பரிசாராகர். உடனே ஸ்வாமி வாசலிலேவந்து ‘ஓய! நீர் கோயம் காந்த: என்று பூர்வப்பகும்பண்ணவிரீடு: ஸ்ரீ பாஷ்யக்காந்த: என்று நாம் வித்தாந்தம் பண்ணி ஓலும்: மறுபடியும் கேத நிர்மித? என்று பூர்வாங்கம் பண்ணவிரீர்; பாஷ்யகாரேண நிர்மித: என்று வித்தாந்தம் பண்ணவிரீட்டோம் போய்-உண்டார். நிற்கு கோ விழுயா? என்றார் வணாடிதும்; ஸ்வாமி பாதுகாக சாத்திக்கொண்டு உள்ளேசென்று ‘அப்பா! அந்த பகுபாளி ரின்ஜெயம் பூர்வப்பகும் பண்ணவிரீன். கோ விழுயா? மனகிழுன், என்ன கொங்குவது? என்றார். வேதாந்தவிழுய: என்று சொல்லும் என்றார் பரிசாராகர்; ஸ்வாமி வாசலில்வந்து ‘ஓய! நீர் கோயம் காந்து?’ என்று பூர்வாங்கம் பண்ணவிரீர்; ஸ்ரீராம்யக்காந்த: என்று நாம் வித்தாந்தம் பண்ணவிரீடும்; நிற்கெயர் நீர் கோவிழுய: என்று பூர்வப்பகும் பண்ணவிரீர்; வேதாந்தவிழுய: என்று நாம் வித்தாந்தாங்கணவிரீடு: டோம் போய் என்றார். பண்டிதர் மேன்மேதூம் கூட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்; இக்கூடத இவ்வாவுபோதும்.

— පොත්සන් සංඛෙක් කුඩා මා පරිග්‍රහ ප්‍රාග්ධනය

149 ஒரு கல்தீகர் தமது திருமாளினக வாரலில் தெள்ளோமரம் வைத்து வாய்க்கிடை. அதில் நிலறையங்க காய்கள் காய்த்துக் குவைதன் சிரமமிழிருக்கக்கூடில் ஒருநாளிரவு கள்ளன் யாத்தினமீதேறிக் காய்களைப் பறிக்கிறான். காய்கள் கீழே

விழுத்து ஓசைய்யடுவதைக்கேட்ட விட்டுக்காலைதிகர் வெளியில்வந்து பார்த்துக் கள்ளணப் பிடிப்பதற்காகப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப்போய் சேவகளை யழைத்து வர வெண்ணால்கூர். ஸ்டேஷனினும் மன்றங்களில் தூரத்திலிருக்கிறது. பேர்ய்வருவதற்குள் கள்ளண் மாத்தில் தின்று மிறங்கிக் காய்களையொடுத்துக்கொண்டு போய் விட்டால் என்னபண்ணுவதென்று ஆலோசித்த வைதிகர்க்கு ஒர் உபாயம் தோன்றிற்று; மாத்தடி யைர்க்கறி பூரிபாததீர்த்தத்தைத் தெளித்துவிட்டால் அவை மிகிந்துக்கொண்டு கள்ளண் கீழே யிழியமாட்டாண்று துணிந்து உள்ளேபோய் பெரியேயும்களில் பாதுகாக்களிலிருந்து பூரிபாததீர்த்தம் சேர்த்துக்கொண்டந்து “இது ஆசார்யர்களின் பூரிபாததீர்த்தம்” என்று உரக்கச் சொல்லிக்கொண்டே தெளித்துவிட்டு, சொம்பை வாசல் திண்ணெளியில் வைத்துவிட்டு ஸ்டேஷனுக்கு ஒடினார். அங்கு உறங்கிக்கொண்டிருந்த அதிகாரிகளை யொழுப்பிச் செய்திசொல்லி உடனே கள்ளணப்பிடிக்க வாருங்களென்று அழைக்கிறார். கவாரிகளே! இது வரையில் கள்ளண் ஒடிப்போயிருப்பானே யென்கிறார் அதிகாரி. அதற்கு வைதிகர் சொல்லுகிறார்—அய்யா! நானென்ன அசடா? பைத்தியா? பெரியாகுடைய பூரிபாத தீர்த்தத்தையன்றே நான் மாத்தடியைச்சுற்றித் தெளித்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன்; அதை அவன் காது கேட்கும்படி உரக்கவும் சொல்லிவிட்டன்றே வந்திருக்கிறேன். அவன் எப்படி யிறங்குறுதியும்? பூரிபாததீர்த்தத்தில் கால்படாமல் இறங்கமுடியாதே; வாருங்கள்; வீசாந்து புறப்படுவங்கள் எனகிறார் வைதிகர். அதிகாரிகள் “இப்படியும் ஒரு அசடுண்டா?” என்று சிரித்துக்கொண்டே நாங்கள் தின்னால் வந்துகிறோம்” நீர்போம் என்று சொல்லிவனுப்பிவிட்டார், வைதிகர்வந்து பார்க்கிறார்; தேங்காய்களோடு நிருடன் பேய்யிட்டான்; திண்ணெளியில்வைத்த சொம்பையும் கொண்டு போய்விட்டானே நமிந்த வைதிகர் “ஐயோ! பூரிபாத தீர்த்தத்தைப் பாழாக்க விட்டானே பாலி!” என்று கதறுகின்றார். இத்தகைய வைதிகர்கள் இக்காலத்திலுமிருப்பாரா!

* * * — நிருந்தகமாட்டுவதை நியநக நிலையரி பெரியர் — * * *

150. வைதிக வுவகுக்குர் பயங்படுமாறு வெளிவருப் பாதாந்தப் பத்திரிகைகள் மிகச் சிலவே. அவற்றுள் ஒன்றுள் பூரிங்கநாத பாதுகா பத்திரிகையைப் பற்றி இங்குச் சிறிது விழுஞாபிக்கிறேன்: இப்பத்திரிகை பூரிமந் ஆண்டு அதிகர நாத்தினால் வெளிவருவதென்பதை உலகமுறியும் வர்த்தமாந பூரிமதாண்டான் மாற்ற நூலான நிதி யென்பதை அடிகோன் பலகால் வெளியிட்டிருக்கிறேன். உள்ளையில் உபயவேதாந்த பாதாந்தகாரர்யான்கிற விருது இந்த ஸ்வாமிக்கு மிக ஏற்கும். தாம் அறுக்காலித்து தடந்திவரும் பத்திரிகையில் எவ்விதமான பின்னும் புகாதுபடி அவதானங்களை வெண்டிய பொறுப்பு ஸ்வாமியைச் சேர்ந்தது, இதைச் சில ஸாம்பங்களில் நேரிடும் விழுஞாபித்திருக்கிறேன். “இனி நானே ஒருவில் வைதித்துக் கொள்ளுகிறேன்; கட்டுரைகளையும் நானே பெரும்பாலும் எழுதிவழுப்பப் பார்க்கிறேன்” என்று திருவள்ளாழகந்து வாழித்தானினார்.

ப்ரக்குதம் 15-6-70ல் வெளிவந்த ஸாதாரணங்கள் ஆனி மாதப்பத்திரிகையை இப்போது கையில் வைத்துக்கொண்டு சில பல வின்னப்பங்கள் செய்கிறேன். “ஸ்காலிடோடம்” என்று தெரிகனாகுளிச் செய்த முறையில் அன்று அன்று அங்று. அதற்கு அதிகாரியுமல்லேன். “செய்வன திருத்தச் செய்” என்பதில் நெடுநாளாகவே மிகவுக்க முனை யோட்டியோன். ஆயரிமிதாராண பணச்செலவு செய்து திகழ்த்துக்காரியம் ஒருங்காக துமைய வேண்டுமென்பதொன்றே முக்கியமான நோக்கமொன்க்கு.

— ஆச்சுப்பிழைகளைப்பற்றி அறிவிக்கமாட்டேன் —

151. பதிப்புகளில் ஆச்சுப்பிழைகள் நேர்ந்து விடுவது அநிவார்யம். ஆனால் அப்பிழைகள் அவாவுமீரி ஸம்பவிக்கப்பட்டிருப்பது அழகியதாகுமா? விளைய விந்யாஸங்களிலும் விசேஷித்து அவதானம் வேண்டும். இக்காலத்தில் பத்திரிகை வரசிப்பவர்கள் நானுக்குதான் அதிகப்பட்டு வருகிறார்கள். பேச்சு மனிகளுங்கூட உபயோகமடைந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் குறைகூற வொண்ணாக்கப்படுகிறார்களோ அல்லது அடியோன் இவ்வளிமாத்தில் கேய்க் கலியைச் செலுத்த எழுத்தபடியால் கண்ணவில்பட்ட விடுயங்களிலும் நெஞ்சில் தோன்றின குறைகளை விதியத்துடன் விழுஞாபிக்கிறேன். இவற்றைக் கடாஸ்தித்தருவி ஆண்டவன் திருவுள்ளாம் உக்கு மேன்றி வெறுப்பட்டதாது, சிற்ற முறை. அமுகனூர் “இன்றவன் வந்திருப்பிடம் என்றவிதயத்துள்ளே நன்கீனின்புறவே” என்றாருளிச்செய்த கட்டளையில் ஸ்ரீமதாண்டலனுக்கு என்னிதயத்துள்ளே தனியிருப்பிடமோன்று உண்டென்பதை “நானுமல்லனுமறி தும்” என்ற ஆண்டாள் ஸ்ரீஸ்ரக்தியின்படியே அவருள்ளாமும் என்னும் வருமேயறியும்.

— ஆழ்வாணை பட்டாக மருண்டது —

152. ஸ்ரீமத்ராமண்யதாய ஸாராந்த ஸங்காலங்களும் முன் தொடர்ச்சியாக ஆச்சாகி வருகிறது; இதில் (பக்கம் 5.) “ஆழினும் நித்ய வஸ்துகளுக்கு ஈச்வரன் எப்படிக் காரணமாவான் என்றால்” என்று தொடங்கும் வரக்கயச்சேவையில் “ப்ரமாணங்களினுலேயே அறிப்படுகின்றது” என்றெழுதிவீட்டு, இதற்கு ஸம்வாதமாக பட்டர் ஏதோ ஸாதித்திருப்பதாக வரையப்பட்டுள்ளது ஸ்வாமியின் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் பாதாந பாதிதந்தராதிகாரத்தில்

“இவ்வர்த்தத்தைத் தீச்சாத எவ தவ விஸ்வயதார்த்த வைத்தா”
வாற செலோகத்தாலே துபிபுக்கர் விவேகத்தார்கள்”

என்றால்லனது. அதைத்தான் பாதுகை எழுதியுள்ளது. தேசிகன் எடுத்துக் காட்டின கலோகம் கூத்தாற்றுவாழுடையதே மன்றி பட்டருடையதுவு இவ்

விஷயத்தைப் பட்டர் ஸாதித்திருக்கவுமில்லை. “இச்சாத எவ் என்று ஸ்வாமி யுதாஹரித்த ச்வோகம் மேலே அதிதேபாய சோதனைகாரத்திலும், மீண்டும் மூலமத்தாதிகாரத்திலும் உபாத்தமாகியுள்ளது. ஆக மூன்றிடங்களில் இரண்டிடத்தில் மட்டும் அபியுகதை அருளியதாகக் காட்டப்பட்டது. மூன்றுமிடத்தில் “இச்சாத எவ தவ விச்வபதார்த்த வத்தா” என்கிறபடியே” என்றுள்ளது. பாகு கையிலும் (பெரிடோர்கள்) என்று தேவீகோக்திச்சாலையிலே எழுதியிருக்கலாம்.

— ஆண்டவன் அவற்றிதாகாதது அவகாசக்குறைவினால் —

153. “பட்டர் என்றாலும் தவாருகவேயிருக்கட்டும்; அப்படி யெழுநிவிட்டதனால் என்ன குடிகெட்டுப்போய்விட்டது?” என்று பரமாணாசாவர்கள் கோரிக்க முயயாக்கன். எவபீத்ய மென்பது இன்னதில் இருக்கவாம். இன்னதில் இருக்கவாகாது” என்று யாரும் நியந்த்ரணம் செய்திருக்கவில்லையன்றே: மீமதாண்டவன் இதைக் கடாசுபித்தருளியிருந்தால் திருத்தம் விவரியிட நியமித்தித் திருப்பர். பல ஜூரிகளிலிருந்துக்கு மாண்டவாறுக்கு இதையெல்லாம் ஊன்றிக் காப்பாக விடுத்தருள அவகாசமிராதென்றே நினைக்கிறேன். இதை ஓன்றையன்று; மேலும் ஒரு விஷயங்களை விவரிக்கிறேன்.

— எம்பெருமானுஷ்டய துரிவிதகாரணத்வ நிருபணம் —

154. அடுத்தடியாக “நானை மென்பது நிமித்தம் உபாதானம் வறாகாரி என்று மூவகையெடும்” என்று பரநிழங்கனு. இது அழகியடே. உடனே இதை உபயாதிக்கும் வழி வேதாந்தமார்க்கத்திற்கும் காந்திக் கைலிக்கும் சிறிது மினங்கியதன்று; ஸ்வாமி தேவீகன் அச்பதைத்தகத்தில் (பராக்ருத பாவாயில்) *புரிஸபஹாவஸரி சோ...* (சாவய) *புருஷப்ரதாந சரீரோ புநாதாம் பவாஸி அச்யுத! உபாதாதம், நிறுஸங்கல்லாஸதாத: வஹாவி நிமித்தத்வமாரி அத்புதசக்தி:“ என்றாகுளிச் செய்த வொரு ச்வோக ரதனத்தைச் சிந்தனை செய்துகொண்டு அதை வழியில் இரண்டே வரியில் பெண்களும் பேதைகளுமாறியும்படி எளிதாக எழுநியிருக்கவாம். “*பஹாஸ்யாம்* என்கிற ஸ்கங்கப் பிசிவிட வேவீடையை நிமித்தகாஞ்சமாகிறோன்; நாயருப விபாக்கீயாக்காதுமின்றிக்கே நன்கீஞ்சே கூடிக் கிடக்கிற ஸ்கங்கம் சேதநாசேதந பிசிவிட வேவேஷனை நாடாதாநகாஞ்சமாகிறோன்; ஜூரூஜாசக்த்யாதி பிசிவிடவேஷனை வறாகாரி காரணமுமாகிறோன்”;— என்று இவ்வேண யெழுநியிருக்கவேணும்.

— ‘தான் அநு—பரவேசித்து’ —

155. ‘பங்குஷ்டி முதலானவைகளில் தனக்குத் துணையாக காலம் முதலியதக்கங்களில் தான் அநு பரவேசித்து அவைகளை உபடேயாகப்படுத்திக் கொள்வதாம் அவுடை பாபங்குசத்துக்கு வறவூ காரி காரணமுமாகிறோன்’ என்று அசுபிக்காக எழுநியிருப்பதை மீமதாண்டவன் கடாசுபித்தருள வேணும். “அது பரவேசித்து” என்றால் ஏறு பாவேசிக்கிறதென்று கேள்விவராம். “இல்லையில்லை, இவ்வு அச்சுப் பிழை; அதுபாவேசித்தென்று திருத்தவேணும்” என்றாலும் அசட்டுவாக்கமேயாமிது. வேதாந்த பரிசயமுள்ளவர் இப்படியெழுதார்

— ப்ரும்ம ப்ரமம் தொலையனில்லையே —

156. மேலே (பக்கம் 3ல்) “தோ ஜோ ருபியான ப்ரும்மாகிய ஒன் பொருட்டு” என்கிறுக வாக்யச்சேளி உபகரமமாகிறது. இதில் (தோஜோ) என்பது (தோஜோ) என்று அச்சுப்பிழையாக விழுந்திட்டதென்று கொள்வேரம். அச்சுப்பிழையுகள் ஆயிரம் என்று விட்டுவிடுவேரம். உண்மையில் பக்கந்தோறும் பத்துக்கு மேற்பாட்ட அச்சுப்பிழையுகளுண்டு; அச்சினால் நேர்ந்த ரிஞாக்களேயவேறு; மருள் மூலமான பிழையுகளே பலவால். மேலே உதாறாகித்த (தோஜோ ருபியான) என்றாதற்கடுத்தபதம் (ப்ரும்மம்) என்பது. எழுதுவிறவர்களென்று கிளர்ந்தவர்களுக்கெல்லாம் இப்படியுமா ஒரு ப்ரமம்! எத்தனையோ வருடங்களுக்கு முன்பு மாறந்த சேட்லூர் நரளிம்ஹாசாரியர் முதற்கொண்டு ஏறக்குறையா இருபது மீதவர்கள் இதைப்பாற்றிக் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்களே. ‘இவன் திருத்தியா நாம் திருந்துவது! என்று ப்ரும்மம் ப்ரும்ம யென்றே பிடிவாதமாயெழுதிப் போய்ச் சேர்ந்தவர்கள் பலர்; ஜீவிதத்திருப்பவர்களும் பலரே. ப்ரஹ்ம என்கிற வடசொல்லில் இல்லாத உகரம் தமிழில் எப்படி வரும்? என்று ஆராய்ச்சி செய்ய மதியில்லையேயிவர்களுக்கு.

— பெரியாழ்வாரும் பிரமகுருவும் —

157. பாஹ்மகுரு என்கிற வடசொல்லைப் பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் மொழி பெயர்த்தக்குளியுள்ளார் *(பீதகவாடைப் பிராஹ்ம) பிரமகுருவாகிவந்து* என்கிறார். அங்குனே ஈத்தத் தமிழரக்கியெழுத வேண்டா; வட சொல் இருக்கிறபடியோ (ப்ராஹ்மண்ண) இத்யாதி யெழுதுகிற ரீதியிலே ப்ரஹ்மம் என்றெழுத வேண்டாமா? இதே இடத்தில் மேலே நாலாவது வரியில் உபநிஷத் ப்ரமாண சர்த்தை யெடுத்துக் காட்டுகையில் “ப்ருமஹனை” என்றெழுதப் பட்டுள்ளது. ப்ருமமம் ப்ருமஹமாயிற்று. ப்ரஹ்ம பத்தில் அறுவிலாம் எங்கிருந்து வருமையா? இதற்கு இவக்கணம் வாசிக்கவேண்டா, வியாக்கணம் வாசிக்கவேண்டா. அடியென்றுகூடய நூல்களை ஒன்றிலூம் பகலுமநூபவிப்பார்க்கு இத்தகைய மருள் எப்படி வந்ததோ தெரியவில்லை!

— அகாரத்திலும் ஏற்றுக்கொள்வது —

158. அதற்கடுத்த வரியில் “அகாரத்திலும் நாலாம் வேற்றுமையை ஏற்றுக் கொள்வது உசிதம்” என்றுள்ளது. இது சாஸ்தரஜூனன் எழுதுவிற வாக்கியமா? ஏற்றுக் கொள்வதற்குக் கர்த்தா யாசென்று கேட்டால் ஆகாசத்தை நோக்கவேண்டியதே. “அகாரம் நாலாம் வேற்றுமையை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதாகக் கொள்ள பாப்தம்” என்றிப்புடையிலே யெழுதலாம். இந்த வாக்யாசி களைச் சிறிநு என்றிப்பார்க்குமிடத்து எதோ ஸம்ஸ்க்ருத வாக்யங்களைப் பார்த்து அவற்றின் மொழி பெயர்ப்பு முறையிலே எழுதிக் கொண்டு போவதாக நினைக்கலா கிறது. மருடமோ முநிமத் ராஹஸ்ய த்ராஸாராத்த ஸங்காலம். ஆனால் அதற்கு மிதற்கும் ஒரு தொடர்புமில்லை. “தொகையில் வேற்றுமை உருபு கெடும் என்றாத்தமுள்ள விதியின்படி” இத்யாதி வாக்யங்களை நோக்கும்போது மொழி

பெயர்ப்பின் வந்த அளர்த்தமிதுவென்று அறுதியிடப்படுகிறது. மொழி பெயர்ப்பின் அழகுகளைச் சிறிது காட்டக் காண்மின். வித்தபத்திலைத்தசிகத்வம்.

— மொழிபெயர்ப்புகளின் மாண்பு —

159. [தூமல்யாபகோ வற்சி:] என்றெடுத்து மொழி பெயர்த்திருக்கிற ரொகுவர். தூம மென்றால் புகை; வ்யாபகமென்றால் பாந்திருப்பது; வற்றி யென்றால் நெருப்பு. நெருப்பைச் சுற்றிப் புகை பாந்திருக்கு மென்றபடி—என்று ஒருவர் ஏழுதினார். மற்றொருவரையுதினார்—தூமல்யாபகத்வமாவது—தூமல்யா நாதிகான அத்யந்தாயை அப்ரதியோகித்வம். (அதாவது) புகைக்கு ஸ்மானமான நூதாரமுன்டே, அது மிகவும் இல்லாமைக்கு ப்ரதிஷம்பந்தியாகானம். [வற்றி வ்யாப்யோ தூம:] வற்றியபாவவதவற்குத்தி: தூம:; (அதாவது) நெருப்பி ஜுடைய அபாவமுன்டே இல்லாமை, அதையுடைத்தாயிருப்பதிலே ஸ்ருத்தி யில்லாமை. இதே ரீதியாய் எண்ணிலாத மொழி பெயர்ப்புகள் எழுதி யச்சிட்டிருக்கக் கண்டிருக்கிறோம். இவற்றால் பிறர் எண்ண தெரிந்துகொள்ள முடியுமென்றது வேறு; எழுதினவர் எவ்வளவு தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்தான் தெரிந்து கொள்ளமுடியாமலன்றே இருக்கிறது. “அர்க்கம் புந்த்வா சப்நாகா” என்பது வெகு தூரத்திலிருக்கிறது. இத்தகைய ஜூரத்கவாதி வாக்யங்களினால் யார் எண்ண உபயோகமடைகிறார்களென்பதுதான் தெரியவில்லை.

— மாயக்கண்ணான் உணவுக்குப் படும்பாடு —

160. சீழே சில எடுக்கினாத் தள்ளிப் பார்த்ததில் “மாயக் கண்ணனும் உண்டாதற்குப் பட்டபாடு” என மதுடமிட்ட ஒரு கட்டுரை காண்கிறது. அருளிச் செயல் மூலத்தையும் அர்த்தத்தையும் கொலை பண்ணுகிற கட்டுரையிலு கேவலம் பாண்டித்யமேயன்றிக்கே பரமாளனிக்யமூம் பொருந்திய ஸ்ரீமதாண்டவன் இதையியான் வாம் கட்டங்கித்தருளி எப்படி வெளித்திருக்கிறார்கள்று தெரியவில்லை “ஏர்த்திலரிசி சிறுபஞ்சுப்புச் செய்தவக்காரம் நறு நெய் பாலால் பண்ணிரண்டு திருவோணமட்டேன்.... எல்லாம் விழுங்கிட்டுப்போந்து நின்றான்” என்கிற பெரியாழ்வாச் பாகும் கண்டு வீவரிக்கப்படுகிறது. யசோதைப் பிராட்டியிடம் கண்ணனுணடய தீம்பு களைச் சொல்லி முறையிடுகின்ற ஓர் ஆய்வுக்கியின் பாகாம் இலு. “தவ்வ தெய்வை வீட்டு அக்காராவடிசில் பண்ணிவைத்தேன்; சூடு ஆயியபிறகு சாப்பிடவேன்டுமென்றிருக்கீதன். அநியாயத்தைக் கேட்டாயா? உன் பிள்ளையிருக்கிறார்களே. இதை எப்படியோ தெரிந்துவைத்து சொட்டுகூட பாத்திரத்தில் மிகுதியில்லாமல் யாவற் கூறாம் வீழுங்கிட்டு என்மா! என் மனஸ்ஸூ எண்ண தபிக்கிறது தெரியுமா?” என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. தாணுண்பதற்காகச் சமைத்து வைத்திருந்ததாகவும் அதைக் கண்ணார் வீழுங்கிப்போன்றிட்டதாகவும் அதற்காகப் பரிதாபப்படுவதாக வும்சொல்லுகிற ஆய்வு சிருவாப்பாடியிலிருப்பள்ளி! என்று லோகிகவில்லையே.

— கோவிலின் பரிதாபத்தினுடைய —

161. இங்கு உண்ணமல் பொருள் யா தெளில்; திருவாய்ப்பாடியில் திருவோண விழாக் கொண்டாட்ட மென்று ஒரு மஹாத்தியம் கோவில்களைப்

லாரும் தங்கள் தங்களில்லத்திலே நடத்துவதுண்டு; அயோத்தியில் அவதாத்த இராமன் தான் ஸாகுபாத் நாராயணங்குத்தியாயிருக்கச் செய்தேயும் * ஸஹபதந்யா விசாவரக்ஷயா நாராயண பூஜை பண்ணினி துபோவாத் திருவாயப்பாடியில் கண்ணபிரச்சும் நாராயண பூஜை செய்வன். அந்த விஷயம் நிற்க. கோபிகள் செய்து போருகிற திருவோண வழிபாட்டை இங்கு அறிந்து மொண்மின், திருவோணந்தோரும் செய்யவேண்டிய பூஜையை அப்போதுபோது செய்ய இயற்றியில்லாத வொரு கோபி பண்ணிரண்டு நிருவோணத்திற்காக ஒரு திருவோணம் அனுட்டிக்கருப்பன்று பக்ஷ்யவர்க்கங்களைச் சுறைத்து வைத்து பாரப்பட வையத்திலே திருவாராதனம் ஸமர்ப்பித்துக் கண்ண குவப்பண்ண வேறூமின் நிறுக்கூயில் கண்ணாரீரான் “எத்வாராக்யாகக் கிடைக்கப்போவிற இந்த வழிபாடு நமக்கு அத்வாராக்மாகவே கிடைக்கட்டுமே” என்று கருதித் தானே உட்கொண்டான். இதற்கு அந்த கோபி அந்தரங்கத: சாப்பவனே யொழிய வெறுப்பவர் அவன் பழிமொழிகளைக் கூறி முறையிடுதல் என்பது ஒரு வியாஜுமாத்திரம். இந்த முறையிட்டை எவ்வளவோ அழகாக ஈர்க்கும்பொருள்கும் வகையிலே யொழுத வேண்டுமே. குடு ஆறின பிறகு தான் வயிறுவளர்க்க வாதத்திற்குத்தாகவும், அவதக் கண்ணான் சாண்டு விட்டதற்காகப் பரிதபிப்பதாகவும் ஏழுதுவது அந்தோ! கவவக்கெடுகளில் தலையான தல்லவா? ஆண்டவன் இதை ஏன் சடாஷ்விக்கவில்லை?

— கோபிகளின்து கண்ணபிராஜுங்கம —

162. யசோதைப் பிராட்டி கண்ணனைக் கடிந்து பேசுக் கெய்தேயும் “மன்மகன் கேள்வன் மலர் முன்வைக் நாயகன் நந்தன் பெற்றமதலை அண்ணல்” என்றும் “சேடல் திருமதுமார்பண்” என்றும் சிரியபதித்வத்தைச் சொல்லுவதை விடுவை இல்லை. இவன் செய்வும் தீம்புகளைச் சொல்லுகிற கோபிகளும் “சாளக்ரியாம முடைய நம்பி சாய்த்துப் பருகிட்டுப் போந்து நின்றுண்” என்றால்கே சொல்லுகின்றன. இப்படிப்பட்ட கெட்டங்களிலே அருளிக் கொல்களை நிர்வாநிப்பது அந்புதமான மேதயுன்னவர்களுக்கை உரித்தாரும். “நான் தின்பதற்கு வைத் திருந்ததை இவன் தின்றுவிட்டான், என் வயிற்றில் மண்ணைப் போட்டு விட்டான்” என்று பொடுகிற ஒரு கோபியைக் கற்பணை கெய்வது அந்தோ! பரிதாபம்.

— சாப்பிட்டு— கூப்பிட்டு. —

163. அடியேன் ஒரு விஷயமெழுத்த தொடங்கினால் லோகேபகாத்திற் குரிய பல விஷயங்களால்கே இடையிடையே வந்து கேரும். மாயக்கள்ளன் கட்டுரையில் காப்பிட்டு, சாப்பிட என்று பண்ணுறையும் எழுதப்பட்டுள்ளது இச் சொல்லின் உண்மைவடிவத்தை உணர்த்துகிறேன் கேண்மின். உண்பதை ப்ரஸாதப்படுதல் என்று பெரியோர் வழங்குவர். குருபாம்பராப்சபாவும் முதலிய ஆல்களில் இதை மிகையாகக் காணாவாம். பாஸாதப்படுதல் என்கிற அச் சொல்லில் (ப்ர) என்கிற உயவர்க்கும் நீங்கிறது. ஸாதப்படுதல் என்பது ஸாப்படுதல் என மருவிற்று. ஆகவே, (ஸாப்பட) (சாப்பட்டு) என்றுண்டேயொழிய (சாப்பிட்டு) என்று பகுத்தின்மேல் இகாமேறி வாரது. சாப்பிடு என்று பதமிருந்தால் சாப்பிட்டு என்னலாம்; சாப்பாடு. தனிச் சாப்பிடு இல்லை. சாப்பாடு கூப்பிடு என-

கிருவணக்க சொல்லுமுண்டாதலால் கூப்பிட்டு என்றும் சொல்லலாம், கூப்பட்டு என்றும் சொல்லலாம். காப்பிட்டு என்யது ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவிதம். இத்தகைய உத்போதனங்கள் விரைவில் ஷபலமாகுமென்று நாம் நினைத்துச் செய்வதன்று. “காலோ ஹ்யயம் நிரவதிர் விழுவா சப்ருத்தவி” என்ற பலவுறுதி பாவித்தத்தைக் கொண்டே நாம் பலவலவும் உணர்த்திவைப்பது. இத்தகைய உத்போதனங்கள் பிறர்க்கு நிலயன்று.

— அருளிச் செயல்களுக்கும் ரிதாவதம் —

164. பாதுகைக்கட்டுரைவனில் அருளிச் செயல் மூலமுங்கூடக் கொள்ளுகின்ற கிடப்பதாக வெறுதிகொண்டு அந்த சித்ரவாதத்தைச் சிறிது கேள்வி, ‘மாயக் கங்கைநூண்பதற்குப் பட்டபாடு’ சொட்டுக் “நாமோகுருட்டித் தயிர் நெய் விழுப்பிட்டு” என்கிற பெரிய திருமொழிப் பாகாம் கையானப்படுகிறது; இதன் மற்றும் ‘நாமோதார கொட்டாய் சப்பானி தாமணைக் கண்ணனே சப்பானி’ என்றுதான் ஆழ்வாராகுளியது. ‘தாமணைக் கண்ணனே கொட்டாய்’ என்று இக் கட்டுரைகாரர் கொட்டுகிறார். கொட்டாய் சப்பானியை கொட்டாய்ச் சப்பானி யென்று கர்ணாருந்துதமாக்கி வைத்திருப்பது துவாவதுண்ணம். “அப்பொழுதுத்தான் பாலைக் கறத்து” என்று இவர் தாநு கொடுத்த வாக்யத்தை எவ்வளவு அலகு கொலமாகவும் ஏழுதலாம். அருளிச் செயலையாக கர்ணாரட்டாயாக்குவது!

— பொய்க்கயார் பாசுகத்தின் பிறழ்வு —

165. போக்கைப்பிரான்பரிவு என மகுடமிட்டு அவருடைய பாகாமொன்று விரஸமாக விவரிக்கப்படுகிறது. “கொண்டானையல்லாவென்ற பாகாத்தி யில் இரண்டாம்படியில் “மன்தாவென விருந்து மாவலியை” என்றுள்ளதை இருந்த மாவலியாக்கி மறைபவிநான் யாசகம் செய்ததாகக் காட்டியுள்ளது. அதற்கு மூன்பக்கட்டிலே “மன்தாவோர் தூய்க்காயில்லை” என்கிற திருமாலைப்பாகாத்தை மாற்று மெழுதி “கினத்தினும் செற்றம் நோக்கித் தினிலி வினிவன்” என்கிற இரண்டாம்படியை “தீவினை வினிவன்” என்று கொலையன்னியுள்ளது. பெருமான் திருமொழி கேள்விக்குமொதுவர் “அங்கையை பொற்குவடாம் அனாக்த பத்மாபேணே” என்றாராம். அப்படிப்பட்ட விபர்யாலங்களுக்கு ஆனந்திப்போம்; தீவினைக்கும் வினிவனுக்கும் எங்கே போவறூவது! அடியேன் உத்தேசித்த அரிய பெரிய விருந்துகளில் இப்படிப்பட்ட விருந்துகயா வந்துபுகவேணும்? ஒருகால் அடியேன் திருக்குட்டார, வினைக்காவன்குத்தபோது திருமாலை கேள்விக்கு மொதுவர் சாத்துராஞ்சாந்தாந்தை “வறவறாந்தவழமாழ” என்றார்; அது ஆளாந்தாங்கோலீநுந்தது. இங்குத் தீவினையன்றே வந்து கோந்துவுடி யாருடைய தீவினையோ? இங்குதெயல்லாம் அசுக்கைட்டதாரர் தலையிலிவற்றுவது அநியாயமேயானும் மிக்க பரிதாபத்தினுல் இது எழுஞ்சிறைய்.

— ஆயனுர்க்காட்டுன அழிநு —

166. நம் ஆழ்வார்கள் இடையர்களை ஆழுயர் என்று கூறியிருப்பதுண்டு; பாதுகைக்காரர் ஆழுயரை ஆழனாக ஆக்கிவிட்டார். நன்வாசகமாக ஆழனார்

என்றெழுதியதோடு நில்லாபல் “ஆனுயர்கூடியமைத்த” என்ற பெரியாழ்வார் பாகுரத்தை “ஆயனுர்கூடியமைத்த” என்று வதம் பண்ணவில்லை. அந்தேர! இப்படி நான் எட்டா? நூற்றுக்கணக்கில்லை குவிந்து சிடக்கின்றன. குக்மினியை நூக்மணியென்றே நூறுதட்டை யெழுதுகிறோ; இருபத்துஒன்று, இருபத்துநாறு...இவை இருபத்திருங்றும் இருபத்தித்தாலுமாய்கிடக்கிறது. இருவத்திரு. இராவத் தநா ஓ என்றில்லாமைக்கு உகர்த்திடுவோய். தங்கள் உக்கிளை இவர்கள் எப்படியாவதெழுதிக்கொள்ளட்டும்; அருளிச் செயற்பாரான் களை அநியாயாய்க் கொலைபண்ணாலேவண்டாமென்று அந்தூயிசெய்து வேண்டுகிறோம். இவற்றையெல்லாம் அருளிச் செயற்பாயியான பந்தமான்டவன் கடாகூரியாமலிருக்கமுடியாதே; கடாகூரித்தநாவி எல்லாத்திருப்பதுதான் வியப்பு.

— ஆடிமாதுப் பாதுகாவின் அழுகு

167. இது எழுதிக்கொண்டிருக்கும் போதே அடுத்த ஆடிமாதத்துப் பாதுகாயும் வந்திட்டது. இதில் வித்தையையப்பற்றி ஒரு கட்டோ. முன்னிதழில் ஆத்மா என்று ஒரு கட்டோ. இவற்றினாழுகைக் கேளுங்கள்.

“கர்மபோகத்தினுல் ஞானயோகத்திற்குக் குறிப்பற்ற ஒருக்குவரலன் பக்தி யோகத்தில் கைகவுக்க மூடியாமல் “அனாமேஸம் விதோர்ஜாத!” என்கிற படியே ஸ்ரூபத்திக்குப் பாடு படுவதை விட்டு நாமஸங்கீர்த்தனாத்திலே அவகாஹித்து த்யானங்களாதி ப்ரத்துவினாதிகளிலே உண்றினாலும்கூட ஷத்தைராவதனிக்கிள்ள ஸ்ம்ருதி வந்துனத்தாலே * ஸர்வபாடேப்போ மோகா விஷ்ணாமி * யென்கிறவனுடைய உறவை விட்டு * வழங்கிலாகாட்டுமை செய்ய வேண்டும் நாம் * என்கிற ஆர்த்தப்ரபன்னாலும் த்ருப்தப்ரபன்னாலும்கூட * நானேசூழும்மாய மொன்றாறியேன்* என்கிற கணக்கிலே நாட்சமும் கவர்க்க மாகும் பாட்டாக சிசுபாலாதிகளையும் நிருத்திக் கொள்வதற்கு உபலக்ஷணமாகதே* வென்று சங்கித்தால் இதற்குப் பரிஹாரமெப்படு? என்றால், இதைப்பற்றி உபகோஸல வித்தையிலே உஷ்ண்தி நான் ஏந்தாதி களின் ப்ரச்சா ப்ரதிவகுவித்திகளைக் கண்டு கொள்வது* என்றிப்படிப்பட்ட வாக்கியங்களையும், “அஜாதசத்துர் மஹிமாதமாரத் யாத்ருச்சிகாத்தைய ரவகாஷ்ய கங்காம், ஸ்ரீராதேநாஸப்ரகாம் ஸ்ரீஶாமேநா க்ருதநா ஸ்வசேமுஷ்டிம் பச்யதி பாண்டு ரஷ்ட..”—“ஐகந்தயாம் விச்வேஷாம் விநயமஸ்ருநூதாம் ப்ரதிபடம் புராணஸ்ருத யாதிஷ் வமிதமவலோக்ய ப்ரபாததாம். பரோகூத் ப்ரத்யக்ஷேஷ கலிமதனவித்வேஷ கனிதாம் நிருந்தந் நித்யாயத் விலஸதி விரிஞ்சோபி வஸ்மாந்.” என்கிற கலோகங்களையும் கண்டால் இவை வம்பனுள் வழிப்போக்கனினாருவனுடைய கைத்திறம் என்று துணவித்து சொல்லாட்டாதே. இதில் ஏதோ நுட்பமான விசேஷமிருப்பதாக விளைவளி “இது பெரியானிடையர்; மிகவும் கறையுமான விஷயம்; என்போல் வார் இதற்கு இலைகாக ஆர்த்தம்சொல்லினிடமுடியாது; ஆனாலும் பார்க்கிறேன்” என்பார்களாம் விலர். அவ்வளவர்களே இந்த “வித்யா—ஆத்மா” கட்டுரைகளைப் பாட்டத்துப் புணவகாணக் கடவர்கள்.

— ஆத்மாகட்டுரையின் அற்புதரசனை —

168. வெள்ளைக்காகிதத்தைக் கறுப்பாக்குவதுதான் எழுதுவதென்பது— என்று கொண்டு எழுதுவிருப் (ஆத்மாகட்டுரைக்காரர்)—

“இங்கே ஒரு ஸந்தேஹம் எழுகின்றது; ஒரு உடலில் இருக்கும் ஆத்மா மற்றொரு உடலில் இருக்க முடியாது. அப்படியிருக்க ஈவரன் எல்லாவள்ளதுக் கனுக்கும் ஆத்மா என்பது எப்படி? இதற்குப் பரிணாரம் கூறக் கருதி யேலும் கூறுவின்றார்—அது ஒரு தனிப்பட்ட வள்ளு; அதையாறு, ஆனால் மன எல்லைக் காட்டி ஒரு சோகாரம் என்று. முன்பே அது தேவர்களை அடைந்திருக்கிறது. ஆனால் தேவர்கள் அதை அனுடையில்லை. நிலையாய்திருக்கும். ஆனால் ஒரு கிள்ளறவர்களையொப்பாம் கடந்து செல்லும்; காற்று அதில்தான் ஜூலத்தை நாரிக்கின்றது” என்று.

ஆரியர்களே! எழுந்த ஸந்தேஹம் ஒருதொடிப்பொழுதில் ஓழிந்தமைக்கண்மடே. இதையெல்லாம் ஸ்ரீமதாண்டவன் எப்படித்தான் எடாகுமித்தருளிப் பொறுமை யேடிருக்கிறாரே தெரியவில்லையே. “ப்ருதிலிகுண: கந்த: ஜெலே கதம் வர்த்தத்தே?” என்று ஒருவர் கேட்டாராம்; “ப்ருதிலியா: கடிந்தவாத ஜூலஸ்யா கட்கசந்வாத கந்தஸ்ய குடிலத்வாத இதம் உபயந்தம்” என்று ஒருவர் விடுவிறுத்தாராம். தந்தேயாஸ்மியென்று கைகூப்பிச் சென்றாராம். அதே கந்ததான்.

— ஸங்தேஹபரிவுரை விசித்திரங்கள் —

169. ராஹுகாலமானது ஞாயிற்றுக்கிழ்ணமயன்று மாலையிலும், திங்கட்கிழ்ணமயன்று காலையிலும் வருவதற்கு என்னகாரணமென்று ஒருவர்கேட்டாராம். இது பெரியவிடையம்; அவகாஹித்துக்கொள்ள அரிதான விஷயம்; ஆனாலும் தெஞ்சிலபடும்படியாக எளிதாககிச் சொல்லுகிறேன் கேள்வும். ராஹுகேடுக்களிருவரும் மலையுச்சியில் இரண்டிடத்தும் பொரு “எங்கா ஜூமிதொப்பதோர் மாய முன்டே” என்னும்படியாக, தலையும் தலைக்குக்கீழ்ப்பாகமும் ஒன்றுக்கொண்டு இளையில்லாதபடி மருங்குபோய் மாயவறுடைய வளையில்லை மற்றும் மதிமயங்கித்துயக்கும் பிறவியில்லேதான் நிதி நச்ச நச்சிகௌற்றும் தெரண்தொண்டென்றும் பேசிக் கொண்டிருந்தபடியால் இது நன்றாயில்லையேயென்று பலருஞ்சிசொல்ல ராஹுவானவன் மாலைமயமும் கேதுவானவன் பகலையும் பற்றிக்கொண்டான் என்று விருப்பாக்கும் ஹரிதையில் விளக்குப்பட்டுள்ளது என்றாராம். இவ்வளவு அழகாக வந்தேஹ பரிஹாரம் செய்வால்லிப்போல் என்று வியந்து வணங்கி மகிழ்ந்து சென்றாராம் எத்தேஹங்கேட்டார். இப்படிப்பட்ட கழுதகள் பலவற்றையும் இளையுட்டவாப்பு மதோமதிகள் ஈடுவைகள் க்குப்பசெய்யக் காத்திருக்கும்போது பாதுமாக்கு என்னாலுமாற?

170. முடிவாக ஸ்ரீமதாண்டவன் திருவெந்வாரத்திலே இந்த வினாக்கள் பத்தை வெவிநூயாம் எப்பாலும் தலைக்கட்டுகிறேன். இங்களே குற்றங்குறைகளையெடுத்துக்காட்டுவதற்காகத் திருவுள்ளாம் சிறியகுளவாகது. ஸம்பத்தைம் குத்த

திக்கு ஒருக்குறையில்லை; விவேகிகளும் நிருபகர்களுமான மேதாவி பண்டிதர்களை நியமித்து ஓருபிழையுமெடுத்துக்காட்ட இடமில்லாதபடி லேகளத்தையும் சேர்தலத்தையும் நடத்திவைக்கவேண்டும். பழங்குடியையும் நூற்று கேட்டுள்ள வேண்டும்; ஒருபண்டிதர் ஒருக்நந்தமெழுதி அதை அரசாங்கப்பாலை வேங்கடாத்வரி யிடம் கொண்டிருத்து கொடுத்து இதைக் கடாஸ்திக்கவேண்டுமென்றார்கள். அவர் அதைச் சிலநாழிகைகள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாராம்; கந்தகர்த்தா அவரை நோக்கி “என்ன ஓயாமல் பார்க்கிறீர். ஏதாவது தப்பு அகப்படுமா? என்று பார்க்கிறீரோ? என்றாராம். “இய்லையில்லை. ஏதாவது நல்லது அகப்படுமா என்று தெடிப்பார்க்கிறேனோ என்றார்கள் வேங்கடாத்வரி. இப்படியாட்ட குதைகளை நினை வூட்டும்படியாக இருக்கக்கூடாது”

— என்னுமிகுப்பாங்கள் பல்பதிகம் —

171. ஸ்ரீஜூண்டான்வைபவம் என்று ஆரம்பித்து (ஆஷ்மாதப்பாதுகையில்) முகப்பிலேயே நிருப்பாலைத் தனியனில் “பன்னுகிருப்பாங்கம் பல் பதிகம்” என்றுள்ளது. கராமினர்கள் சிலர் இப்படி ஸேவிப்பதுண்டு. பத்யம் (வடது) என்கிற வடசோல் “இனைந்தியல்காலை யரலக்கிரும்” என்ற நன்னால் சிருப்பாடு பதியமென்றாகிறுக்கிறது. பதிக மென்று தசுகத்திற்குப்பெயர்; முப்பது பாட்டுவே தசுகங்கள் இவ்ஸிலேயா? என்று கேட்டபோத மூண்டவன் ஸஹிக்கமாட்டார்.

— ஓர் கல்பகோடு —

172. அடுத்தபடி “வளர்ந்தது: ஓர் கல்பக்கோடு.” என்றுள்ளது. “கல்ம கோடு சுதேநாயி” என்கிற பிராஹத்திற்கு இங்கென்ன ப்ரஸைக்தியோ? “கீழவு தறிவாததோர்” “கொங்காம் புதுக்குள்றர்” என்றின்குணே பாகுரக்கொலைகள் பல பல. குதேவர்களைத்தொயா யெழுதுகையில் “குண்ணிழுதும்சீடிலிருந்த மிகுதி அவையை” என்றுள்ளது; முடிம்பிடு என்பது என்னாரா வைத்தியோ? பரச்சதம், பரஸ்வாஸுஷ்ரம் என்னும்படியானவற்றிலே இவ்வளவு போதுமிப்போது. .... *

173. உபஸ்மூரூ லிங்஗ாபனம்:— ஒற்றங்குறைகளை யெடுத்துக்கூறினால் யாருக்கும் கொபம் வருவது ஸஹஞ்சேயாடிய நூற்ற பத்தாமாக நினைப்பவர் கள் மிகச் சிலரே. குற்றமிருந்தால் அதை யெடுத்துக்காட்ட வேண்டுமோ? “குணாதோ வெள்ள புதோ குறுங்களாற் இந்துஷ்டிவோங்கிலேசுவர: சிரஸா ச்சுவகதே பூர்வம் பரம் தண்டே நியச்சதி” என்று. குணமிருந்தால் அதைக்கொண்டாட வேண்டியதென்றும், தோண்மிருந்தால் அதை மறைத்திட வேண்டுமென்றும் சொல்லியிருக்க. இப்படி தோண்களை நிரப்பி எடுத்துக்காட்டுவது யுக்தமோ? என்று பண்டிதர்கள் நினையார்கள். உந்தாராம சரிதத்தில் பவழுதி தெரிவியப் போன்றை நினைவட்டுகின்றன. அதேயாத்திமாதகை ஆண்டு வருகின்ற பெருமாள் தும்பையாற்றி ஆங்காங்கு என்ன சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களோன் பதைத் தெரித்துகிகாளன விரும்பி சார்களை நிபாநித்திகுற்தாராம்; அவர்கள் ஆவ்காங்குத் திரித்துவந்து எங்கும் குணகீர்த்தனையோ விருக்கிற தெள்ளர்களாம்;

இது இருக்கட்டும், தோட்டிஸ்த்தனவுக்கு மிகுக்குமே, அதைச் சொல்லு என்றாம் பெருமாள். இதனால் தோட்டி பரகடனத்தைத்தான் விரும்பி வாவேற்க வேணு மென்பது விளக்கும். தோட்டியுக்கு இடமில்லாமலிருக்கவேணுமென்கிற நல் வெள்ளுமே தூண்ட எழுதியவற்றை பூமதாண்டவன் தவரை காப்பித்தாரா மாட்டாரென்று தேவி திற்கிறேன். ....*

— ஆண் வள் தீரூபாய்ந்தவ் ஆந்திரம். —

174. ஒரு ஸமயம் துடியேன் நம்பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு விஷாட்கொண்ட போது பூமத்தென்பதையாண்டவனை வேலவிக்க ஆச்சரமத்திற்கு விஷாட்கொண்ட டேன். மஹாரஷிகான் அந்தஸ்வாமி பூர்வம் பரிசிதரல்லாயினும் அக்காரீவிக்கண்ட கண்ணமிரான்போலே பரமாதரம் காட்டியருளி *ஸ்தூலஸ்தூலாந் நயந முத்திலீர் பிபரதோ பாஷ்பமித்தாத் *என்னும்படியாக அடியேறையாக்கி வாந்தை யாடுகையில் “இவ்விடத்திற்கு ஆண்டவன் என்று திருநாமல் வழங்குவதற்குக் காரண விசேஷமுன்டோ? என்று கேட்டேன். ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமியைக் கிற திருநாமம் கேட்டிருக்கிறீரா? அதன்காரணம் கேட்டிருக்கிறீரா? என்றார். “திருநாமம் கேட்டிருக்கிறேன்; காரணம் தெரியாது” என்றேன். ‘அதேபோலத்தான் இதுவும்’ என்றார். இரண்டாடியும் விளக்கியருளவேணுமென்றேன். “அந்த ஸ்வாமி பூமத்தாமாயணபாவசனம் செய்வாராம்; ஸாக்ஷாத் ராமசந்தரன், ஸாக்ஷாத் பாதசந்தரக்தார்,” ஸாக்ஷாத் கும்பகாரனன், ஸாராஷாச் சூரப்பண்ணக என்று வாயெடுத்த சிதல்லாம் ஸாக்ஷாத்தாகவேயிருக்குமாம்; அதனால் அவர்க்கு ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமி வென்று திருநாமமாகிற்றும். இவ்விடத்துஸ்வாமி. யார் எனு சொன்னாலும் “ஆண்டவன்செயல், ஆண்டவன் ஸங்கல்பம், ஆண்டவன் இஷ்டம்” என்றே ஸாதிப்பாராம். அதனால் நிகழ்ந்த வ்யப்பேதமிது—என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

ஓ பு ஸ்த க வி ம ர் ச ர ம்

— திருப்பாவலயபார்த்ததிருக்காம் —

175. இப்பொய் பூண்டதொரு புத்தகம் விரோதனத்திற்கு நம்பிடம் வந்திருக்கிறது. ஸமீபகாலத்தில் வெளிவந்த திருப்பாவலய வாஸ்தவார்த்தம்—* என்ன பொருள் என்ற சிறுசுவடியை நிறுத்திருக்கிப் பாறுபாறுக்கி யொழிப்பது இந்த தின்யாக்கந்தம். T. நகர், வித்வான் P. R. நால்லிழலாசாரியர் ஸ்வாமி நாலாதிரியர், ஸ்வத்தவர்த்தமென்று பெயரிட்டு அஸப்யங்களும் அஸமங்களையும் கண்களும் அர்த்தங்களையும் நிரப்பியிருப்பதாக நிபுண திருவணங்கள் செய்திருக்கிறார், அதிலிருந்து சிலவற்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

ஆப்பையில் “வ்யங்க்யம்” என்று தொட்டுக் “சொல்லின் நெர பொருளாய்ராமல் அந்திலிருந்து தோற்றுவிக்கப்பட்ட பொருள் வ்யங்க்யம்

பொருள். ஒதுரனம்; ஒரு பெரியவைரா; பார்த்து ‘இவர் பகவான்’ என்றால் அதற்கு ஸ்ரீமந்தாராயணனென்பது முக்கியமான பொருள், ஆனால் அப் பொருளை விட்டு வசூலையா நாராயணனைப் போன்றவர் என்ற பொருளையுணர்த்தும்; அதிலிருந்து “இவரே வணக்கு, அதனுல் ஜெமமுண்டாகும்” என்ற கருத்துத் தோல்நுகிள்ளது. இது வ்யங்க்யமாகும் என்று ஏழத்பொட்டிருக்கிறதாம். இது திரஸ்கார நூலில் பொருள் நேர்த்தியாக மறுக்கப்பட்டுள்ளது. “கதிரவன் குண தினகச் சிகாமவந்ததீனந்ததன்” என்பதில், குளத்திற்குப் போகச் சொல்லுவதும், வயஞ்சுக்குப் போகச் சொல்லுவதும், காரிகுடிக்கச் சொல்லுவதும் வ்யங்க்யமாகவாடோ டெர டெரா கெட்டக்குமிகு—என்கிறார் திரஸ்காரகாரர். ஸ்ரீ பாஷ்யோபக்கம் ‘பகவத் போதாயநக்குதாம்’ என்பது. இங்கு “பகவச் சப்தக்கைக் கெட்டுக் கைகூப்பு வாருமில்லை; குருச்செட்கோபனன்று கேட்டவாறே “யந்னாடலம்ச்ருதிகதம் பரணைந்தி பிரா:” என்கிறபடியே உலகமெல்லாம் கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறது. இங்கு வ்யங்க்ய மென்கிற பேச்சே கிடையாது—என்று நன்கு விவக்கிப்பார்கிறார்க்காரர்.

176. சிகுப்பாவையில் ஒரு பாட்டில் ஒருத்தியைக் கோவலர்தாம் போற்ற கொட்டுவே! என்றாழுக்கிறார்கள்; மற்றொரு பாட்டில் வேக்குத்தியை நற்கெல்லன் தங்காய்! என்றாழுக்கிறார்கள். ஓரிடத்தில் கோவலை ரெங்கிற பன்மையும், மற்றேரிடத்தில் நற்கெல்லன்கிற ஒதுணையும் இருப்பதுக்கக் காட்டி இவற்றிலிருந்து எதோ வ்யங்க்யார்த்தம் தோன்றுவதாக எழுதியிருக்கிறதாம் அபாரத்தச் சுவாதிலே. இதற்கு திரஸ்கார நூலில் கொடுத்திருக்கிற சாட்டை இன்களையிக்கது. (அதாவது) பெரிய திருப்பெரும்பாட்டில் ஓரடியில் வாடி ஜோகௌன்றார், மற்றேரடியில் கூடி ஜே ஜென்றார்; இல்லேரடியில் ஓடி ஜே ஜென்றார், வேவேரடியில் நாடியே ஜென்றார்; இவற்றிலுக்கு அபாரத்தசுடிதார் வ்யங்க்யம் ஸாதித்தாராம். வாடிஜேன் வாடியென்றதற்கு வாடி வாடுமியிவ்வாலும் தெவேன்ற நம்மாழ்வர சுகுடைய வரட்டம் வ்யஞ்க்யம்; கூடி ஜேன் கூடியென்றதற்கு கூடிக்கூடியற்றார்களிருந்து என்ற பெரியாழுவர் காட்டுவா கூட்டம் வ்யஞ்க்யம். ஓடி ஜே ஜேவுடியென்ற தற்கு ஓடியெடிப் பலமிறப்பும் விறந்தென்று நம்மாழ்வர் காட்டுவா ஓட்டம் வ்யஞ்க்யம்; நாடு ஜேன்றாடியென்பதற்கு பாத்தாராதாந்யாலேத நார்மடி வ்யங்க்யம். பலர் திருமொழி தொடக்கத்திற்கு நார்மடி சாத்திக்கொண்டு செல்வதுமுண்டு. என்று சொல்லி வ்யஞ்க்யங்கள் வகுக்காராம். அவற்றைய திறமையை ஜென்று விட்டது இந்த அபாரத்தக் குடுக்கையின் திறமையைப் பீரியாவு விளக்கம் காட்டியிருக்கிறார் திரஸ்காரகாரர்.

177. மற்றொன்றும் மிக்க சுறையிக்க நிறுப்பாம். (அதாவது) * பத்ரி முதலாமயற்றில் பதியெனக்குக் கூடாயல்* என்கிற ஆடைக்கவப்பத்துப் பாட்டுக்கு இவர் ஸ்வாமிகாரத்தும் கூறினாம்; ஒரு ஸ்வாமிக்கு மூன்று தெவிகளாம்; ஒருத் திங்கு பக்தியென்றும், மற்றொருத்திங்கு சக்தியென்றும் இன்ஜென்றுத்திங்கு முக்தி யென்றும் பெயராம். இஸ்ரூவர்க்கும் பதியானஸ்வாமி இஸ்ரக்ஜோடு கூடும் எத்திசையுழும் ஜோடுவாராம். இக்கூகை பத்திருதலாமயற்றில் பதியெனக்குக்

கூடாமல் என்றதற்கு வியங்குமாம். முதலாமெஸ்ற ஆதிப்பத்தாலே பக்தி யென்பவனுக்கு உபத்திகளான சக்தியுக்தியளை கருவிக்கவேண்டுமாம். பதி யெனக்கு என்றவிடத்தில் பதியென்றால் வடசௌல்லாய் பரததாலைச் சொல்லு விற்தாம். அவர் மனோவிகளோடு கூடாமற்போன்றத ஒவ்வொருத்தியும் பதி யெனக்குக் கூடாமல் எத்தினசயாறுள்ளேருக்கிறார்" என்கிறுனராம். இந்த மஹாரத தம் அந்தப்பாட்டுக்கு வியங்குமின்று விரும்மணிமண்டபத்தில் பரவங்கமாம். ப்ரபலகர்கோஷமார். இப்படி அற்புதமான அனோகவிஷயக்கள் திரஸ்கார ரூபில் திகழ்கின்றன. பிராண்மு ரனிகர்களுக்குப் பஞ்சாம்ருதம்போன்றது இந்துஸ்- விலை ஒரு ரூபா: கிடைக்குமிடம் விரும்மணி புக்கெட்டோ. மயிலை. ....

நால்வர் கூடி நால்வரப் பெற்றுர்;
நால்வர் கூடி ஒருவரைப் பெற்றுர்;
அறுவர் கூடி ஆயிரவரைப் பெற்றுர்;

178. தசாத்ரும் கெளவென்றா வைக்டேசியீ எஸ்மித்ஸுகண்மாகிற நால்வர் கூடி ராமஸ்கந்தியன் பாத ஏத்ருக்ராக்களாகிற நால்வரைப்பெற்றமைப்பாலித்தும்; வஸாடீத வடேதுவமீத நால்துகோபயேசாதைகளாகிற நால்வர் கூடி கண்ணன்றுதிற வொருபிள்ளை ஷயாபெற்றதும் ப்ரஸ்தித்தம். அறுவர் கூடி ஆயிரவைரப் பெற்றது எங்கேயே என்று கேள்வியெழும். கூரத்தாழ்வு ஜுனடய வொரு மீஸ்லுக்திஷயக்கொண்டு இதற்கு ஸமாதான முனைவேணும். அவருடைய பஞ்ச ஸ்தவத்திலொன்றான வாதாராஜங்கள் தவத்தில் "பாக்ருஷ்டம் விழ்ஞாநம் பல மதுங கமச்வர்யாமகிலம்" என்றுவர்கள் கூலோகத்திலே "ப்ரவரகுணஷுட்டகம் ப்ரதமஜூம் குணாதாம் நிஸ்னீம்தாபம் கணாத வித்துநாம் ப்ரஸ்வட்டம்" என்னப்பட்டது. இதன் கருத்து யாதெனில்; அளவுக் கேய கல்யாண குணங்கள் நிதிசாகச் சொல்லப்படுவிடுன் எம்மெபகுமான். ஆனால் "தவாதந்த குணங்க்காபி ஓ/இடை ப்ரதயேகுஞ்" என்கிறது பக்கச் சாஸ்தாம் ஜுஞானம் சக்தி பலம் ஜூச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸை எங்கிற ஆறு குணங்களே ஜுஞானம் சக்தி பலம் ஜூச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸை எங்கிற ஆறு குணங்களே தூபான குணங்களைன்றும், இவை மூலமாகலோ மற்ற ஆயிரக்கணக்கான நிருக்தாபான குணங்களை விளைவின்றன வென்றும் நூற்கொள்கை. இதைக் கூரத்தாழ்வான் குணங்கள் விளைவின்றன வென்றும் நூற்கொள்கை. இதைக் கூரத்தாழ்வான் "பாக்ருஷ்டம் விழ்ஞாநம்" என்கிற வீழையுதாறாரித்த கூலோகத்தினுல் அருவிச் செய்தார். இதில் "ப்ரவரகுணஷுட்டகம் ப்ரதமஜூம் குணாதாம் நிஸ்னீம்தாம் கணாத வித்துநாம் ப்ரஸ்வட்டம்" என்றாறுள்ளிச் செய்த சொற்களைகொண்டு "அறுவர் கூடி ஆயிரங்காப் பெற்றார்" என்று பாக்ரேஹாரிகாயாறப் பாணித்துதேன். ....

— ஒக்டாவியோ மேடாலிபின் வியாக்கியானம் —

கள் தாமே “ஆதி கூறுதும் அனந்தரம் கூறுமின் அண்டமென்மின் எந்தை பாடு கும் தீயுடுந்தெந்தநான் கூறுதும் நெய்யுமல்லும் கூறுவனோ” என்கொஞ்சு சந்தை இயற்றிவைத்தார்கள். இதுவும் அத்யயன பரம்பரையில் வந்திருக்கிறது. எல்லாப் புத்தகங்களிலும் அச்சிட்டுமிருக்கிறது ‘அபிஞவ அகஸ்த்யர்’ என்று டைடல் பெற்ற வெருபு பெரும புலவர் ‘எனக்குப் பொருள்பட்டாத செய்யுள் எதுவுமே கிடையாது, என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாராம். அவரிடம் சென்று இச்சந்தையைச் சொல்லி இதற்குப் பொருள் சொல்ல இயலுமோ? என்று கேட்டார்களாம். இதை சொல்லி இதற்குப் பொருள் சொல்ல இயலுமோ? என்று கேட்டார்களாம். இதை இது முறை சொல்லச் சொல்லி ‘ஆஹா! இது ஆச்சரியமான செய்யுள்; வேதாந்த விழப்பொருள்ளன்றே இதில் அடங்கியுள்ளது; கேகஞ்சுக்கள்’ என்று சொல்லி உடனே பொருள் விளைக்கப் புறப்பட்டாராம்; [ஆதி கூறுதும்] இதில் ஆதி மனதுஏற் சொல்லி இருமுறை கொள்ளவேண்டும். ஆதி-முதன் முதலிலே, ஆதி—ஆதிருப்பு பொருளை, காறுமின்-சொல்லுங்கோள். அனந்தரம் கூறுமின் - அதன்பிறகு உங் கங்கு, இஷ்டமரன் தெய்வத்தைச் சொல்லுங்கள்; அண்டம் என்மின் - “யதன்டம் அண்டாந்தரகோசாந்தசயத்” என்ற ஆளவந்தார் புநிஸாலிக்தியைச் சொல்லுங்கள்; எதற்காக வென்றால், அதனால் பாதெய்யம் இன்னதென்று புலப்படும். எந்தை பாடுதும் எந்தை யென்று தகப்பனாக்குப் பெயர்; அவரைப் பாடுவோம் எதற்காக? இப்படிப்பாடு மற்றார்த்தம் நமக்கு ஸ்புரிக்கும்படி அருள் செய்வதற்காக. நீயுடுக்குத்தூங்கள் கூறுதும்—தீயையுடுத்துக் கொள்வதால்து சிகையில் அக்நியினால் தாநாமமைவது. சமசுரனத்திலே அக்ணிஸம்ப்காரம் பெறுகை என்றபடி அது எத்தான்? எந்தான்? என்று கூறுவோம். கூவிக்காள்ளாரும் காலம் இன்னுங் குறி காட்டா? என்று கதறுவோம் என்றபடி [செய்யுள் மல்லும் கூறுவனே] ஆஸ்தாதியில் வற்றுவதற்கு முன் கீறாமம் பண்ணுவதற்காக நெய்யும், ஆஸ்தாதியில் ஏற்றின பிறகு உடலை முடிக்கட்டுவதற்கு மலை பீஸாம் கேள்வும் என்றபடி. கூறுவதே என்பது பின்றார்; கோருவனே என்றிருக்கவேண்டும். நெய்யும் மல்பீஸாம் விரும்பு திரை கொண்றபடி. இப்படியாக அர்த்தம் சொல்லுகிறவர்களும் இவ்வுலகில் மலிந்துள்ளார்கள். இவர்களுக்கு மதா மேதாவிகளென்று பெயர். ....

— ஒரு வேந்தை துக்காடா —

180. ஒருவர் நாலுகால் மண்டபமொன்றைக் காட்டி இரு என்னுடைய தென்று சொல்லி அதை அடக்கவதற்கு நாலாவிரும் ரூபா கடன் வாங்கினாராம். அதைப் பொருத்தவொருவன் இவரிடம் வந்து ‘இதில் எனக்கு எடுத்தும் பங்கு கொடுத்தாள்ளாரி: இல்லையானால் இது எமாற்றமென்று கெதரியித்துவிடுவேண்டும். அடா! ஈகயிவாகத் முன்டமே எனக்கு ஸாமர்த்தியமிருந்தால் பறினும். எல் மண்டபந்தை அடக்கவதற்குப் பதினைஞரிம் ரூபா வாங்கே’ என்கூராமவர்.

— ஸீதா பிராட்டியின் அற்புதவாக்கு —

181. இவங்கையில் அசோக வனத்தில் எகாக்ஷி ஏககாக்ஷி முதலான ஏழு நாறு ராக்ஷஸிகளினைட்டேய்ஸாழும் ஸ்ரீதாபிராட்டி இராவணனுக்குப் பரமகுதீஷாயி ஏல் பலால் நீதங்களைச் சொல்லுகிறான்; அந்த செலாக்கியளை வால்மீகி ராம

யணத்தில் வாசிக்கும்போது கல்லூரும் கணாயும்; மரங்களுமிரங்கும். அந்த வகுத்தர்ப் பத்திலூள்ள சேவாகங்களுள் சிறீஸில்லா மாவளிக்கமென்னும் எடுதான சேவாக மொன்றே நம் ஆசாரியர்களின் நிருவுள்ளத்தில் சிறந்து நிகழ்வது; அதாவது ‘இஹலங்கேரா ந வா ஸங்நி ஸந்தோ வா நாதுவர்ந்துசெல். தநாஹி விபரிநா தே புத்தி ராசா வர்தீதா’ என்றாலும், பிராட்டி இலங்கையைச் சுற்றிப்பார்த்தான். அங்கு இவ்வாத வுள்ளது எதுவுமேயில்லை யென்று தோன்றிற்று. ஸ்வர்க்கவோகந்திலூம் காளக்கிணாக்காத ஜோகுள்கள் இலங்கையில் சேமித்துவைக்கப்பட்டிருந்ததா கத சிதரியவந்தது. ஆனால் ஒரே ஒருவன்பறு இல்லையென்று ஆவது தோன்றிற்று; அந்தவஸ்து எதுவென்ன;

182. [இஹலங்கேரா ந.] அப்பா! ராகாஹு! மனமும் மதியும் நல்வாழியிற் கெல ஆம்படி நல்ல வுபதேசங்களை நிச்சலூம் நல்கவல்ல நல்லார்கள் இவ்வழுகுக்கு அங்கீரங்கல்வா? அப்படிப்பட்ட ஸத்துக்களைத்திரட்டி இங்கு நி கொள்ளு சேர்க்க வில்லையே! ஒன்னெய்கு க்ராமத்திற்கும் நகரத்திற்கும் மாநகரத்துவர்கள் எப்படி அவச்சயனோ அப்பாரா நல்லூப்பேதாம் நல்கவல்ல நல்லார்களும் அவச்சய மென்று எண்டாய். தேஹுத்திற்கு நேரும் வியாதிகளைப் போக்குவதற்கு வைத்தார்கள் கேவங்கும்; ஆத்மாவுக்கு நேரும் நேராய்களை விலக்குவதற்கு ஸத்துக்கள் வேண்டும். இது உள்ளக்குத் தெரியாததன்றே. உண்பாரும் உறங்குவாரும் உடுப்பாரும் அடிப்பாருமோரான இப்பெரிய ஒழிலே ஜூபோ! ஸத்துக்களைத் திரட்டிவைத்தா யல்லையே! என்று வருந்திச் சொன்னான் பிராட்டி. உடனே ஆலோசித்தான்; நவருதலாகச் சொல்லி தோலிமென்று தோன்றிற்று. அகங்பாதன் மாரிசன் மாலியவான் விரீ வூணன் முதலானவர்கள் [கும்பகாணாஞ்சூடு] ஆச்சியமான உபதேசங்களைச் செய்தவர்களென்பது பாசித்தமரகையாலே அப்படிப்பட்ட ஸத்துக்களிருக்க, ஸத்துக்களில்லை யென்று சொன்னாலே யென்று வருந்தி [ஸங்நி] என்கிறான். ஸத்துக்கள் இருக்கிறார்கள். அதிலோரு குறையில்லை என்றாபடி. இடையில் (வா) என்றாது பூர்வாக்காவர்கள் தக்கம். இ என்று ரி ல் ஸத்துக்களில்லைப்பாலென்று முதலிலே ஈயகித்து. ஏனில்லை நான்குவண்டு என்று முடிப்பதான அப்து கீழ் கவுயிக்கது.

183. ஸத்துக்கள் இந்தும் அவர்களுடைய இருப்பு கார்யகாரகளில் ஸிபோ யென்கிற வருத்தத்தை உடனே கட்டுக்கிறான் [ஸந்தோ வா நாதுவர்ந்துசெல்] என்று. ஸத்துக்களைவாரும் நம்யாழ்வாணாயும் எய்ப்பாருமானாயும் போன்ற வர்களும்பல்லே. *பயனன்றுகிலும் பாப்கல்லாகிலும் செயல் நான்குக்குத் திருத்திப்பணி கொள்ளவேணுமென்றிட உதராமான எண்ணம் ஸத்துக்களைவார்க்கும் என்கிற வுண்டு யங்கிடுமோ? *சொன்னால் கிரோதமிகு ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்டிலே? என்று ர் நம்மாழ்வார். *பாகுவிலை வசாயநாடு யோர்க்கெல்லாம் ஆரியம்கூன்! கூறு மென்று பேசி வகும்பறுத்தார் ஏராட்டுப்பிராசாரின்னாகுவால்; இப்படிப்பட்ட பெரும்புகழ் வல்லார்க்கும் வரயக்குமோ? அநுங்குத்திப்பிரஸத் தார்களாகவன்றே பெரும்யாலும் ஸத்துக்களிருப்பது. அன்னவர்களை அநுவர்த்தித்தன்றே ஒனித்தாபதேசம் பெறவேணும். அத்தோ! அது செய்யமாட்டிர்சிலையே

யென்னுள் பிராட்டி. “ஸுதோ வா நா நுவர்த்தலே” என்கிற இவ்வார்த்தை எவ்வளவு கம்பீரமானது! ஸத்துக்களை அநுவர்த்தித்தே ஹிதோபதேசங்கள் பெற வேண்டுமென்பதை எவ்வளவு அழகாகக் காட்டுகிறார்கள் கால்மான். .... *

— கலியான் வையவ விருந்துகள்— 184. —

184. கிருந்திகளில் அவதரித்த கலியனுக்கும், மறுநாள் ரோஹிணியில் அவதரித்த கண்ணனுக்கும் பத்துவளக்களாலே ஸாம்ய மறுபணிக்கும் முகத்தால் கலியன்வைபவத்தைப் பத்து விருந்துகளாக விழ்ஞாபிக்க விரும்புகிறேன். 1. கண்ணனும் ஸுவர்யன் கலியனும் ஸுவர்யன், பூர்விக்ஞாபுராணத்தில் கண்ணனாவதாத்தாக கூறுகின்ற பாசாரமுகிலை கண்ணனவதரித்தானென்று கூற வில்லை. “தோகிலைக்கத்தும் போதாய அச்யுதபாதுநா, தேவகீ பூர்வஸந்தயாயாம் ஆவிர்ப்புதும் மஹாத்மநா” என்று, தேவகியாகிற பூர்வஸந்தயையிலே இருஷ்னா ஸுவர்யன் ஆவிர்ப்பவித்தானென்றார். “கல்யாமி கலித்வம்ஸம் கலிம் வோக நிவாகரம்” என்கிற கலியன் தனியனுண்டு இவ்வாற்வாராக வோக நிவாகரரென்றது. ஆக இருவரும் ஸுவர்யர்கள் என்றுமத்தாலே முதல் ஸாம்யம்.

— ஆகாசவாக்கு பலித்ததால் ஸாம்யம் —

185. (2) கண்ணனவதாரமும் கலியனவதாரமும் இவர்களாவதுபிப்பதற்கு நெடுநாள் முந்தியே ஸுவர்யிதமென்றுமத்தாலே இரண்டாவது ஸாம்யம். கிருஷ்ண ஜநநியான தேவகியானவள் கம்ஸனுக்கு உடன்பிறந்தவள். அவன் இவளுக்கு மிகச்சிறப்பாக வஸாதேவரோடே விவாதநாத்தை நடத்தி தம்பதிகளைத் தேவிலிருந்து மிகக் குற்ற அளவுடன் தானே தேவைக்கொலை உடன்பிறந்து போகையில் இவானுடைய ஏட்டாவது குழந்தையினுப் பளக்கு மருத்யு விளையும்’ என்று ஆகாசவாணி தோன்றிற்று. அந்தவாக்கு அப்படியே பலித்தது. இதனால் கண்ணனவதாரம் முந்னாமே ஸுவர்யிதமென்று தேரிற்று. கலியனுடைய திருவவதாரமும் திருவாய்மொழியில் (ஃ-2-1.) “கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்டும்” என்று ஆகாசவாணி போன்ற பாசாத்தினால் ஸுவர்யிதம். சுவரூபவு பலிப்பது ஆகாச வாக்கு எனப்படும். இந்தத் திருவாக்கும் அப்படியே பலித்திருக்கின்றது. ஆசார்யங்குறுதயத் தில் “கலியுங்கெடுங்போலே ஸுவர்யிதம்” என்றுவிடத்து யீராக்கியானத்தில் மணவாள மாழுங்கின் “இவாதாம் யயர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே *கலியுங்கெடுமென்று திருமங்கையாழ்வார் உடையவர்போல்வார் அவதரித்துக் கலியுக்ஸ்வபாவறாம் கழியுமென்று மேல்வரும் அம்சத்தை தர்சித்து அருளிக் கொட்டாப் போலே” என்று திருவாய்மலர்த்தருளியுள்ள திவ்யாஸ இக்கே அதுஸத்தேயம். கண்ணன் கம்ஸவதம் செய்தவன்; இவ்வாற்வார் கலிபுருஷவதம் செய்தவர்.

— கண்ணனும் கலியனும் கள்வர்களன்று —

186. (3) கள்வத்தினால் இருப்பக்கும் முன்றுவதான ஸாம்யம்; ‘கௌண்ய களவு செய்தான், பெண்களைக் களவு செய்தான்’ என்று கண்ணனுடைய கள்வம் ஸாப்ரஸித்தம். கலியனும் கோயிலில் கொடுப்பாகாரதி நிர்மாணத்திற்காகப் பல களவுகள் செய்துமை சரித்ரஸித்தம்.

— கட்டுண்டிருந்தவர்கள் கண்ணலூபும் கலியனும் —

187. (4) கட்டுண்டிருந்ததனுல் நான்காவது ஸாம்யம். *மத்துறு கவைவளைய களவினிலுரவிடையார்ப்பன்டு* என்றும் *கண்ணிக் குறுங்குறிற்றுல் கட்டுண்டான்* என்றுமுள்ள பாசுரங்களினுல் கண்ணான் கட்டுண்டிருந்தது ப்ரளித்தம். கலியன் பாகவதாராதனத்தில் ஊன்றியிருந்து அரசனுக்குச் செலுப்த்த வேண்டிய பகுதிப்பொருள்பூட்டப்படச் செலவுசெய்த குற்றத்திற்காகக் கொற்ற வனுல் சிறையில் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்து குறுபாம்பாப்ரபாவளித்தம்.

— உய்யும்வகையுணர்த்தினாதனுல் திருவார்க்குமோற்றுமை —

188. (5) சேதநார்க்கு ஏழ்மீவடைபொய்யானா சாஸ்திரப்ரதானார் பாஸ்தினா படியைக்கொண்டு இந்தாவது ஸாம்யம். *அறிவினும் ஏறைநில்கா ஆகன்ஞா குத்தவாறுமை நெறியெல்லா மெடுத்துக்காத்த நிறை ஒரண்த்தொரு பூர்த்தி* என்ற திருவாய்மொழியின்படியே ஸகலார்த்துப்ரகாசகமான தீதாசாஸ்தாத்தை உபரித்தவன் கண்ணான். கலியன் *நெற்கூக்கிருள் கட்டிடார் அடங்கா நெடும்பிறவை நஞ்சக்கு நல்லவழுதம் தமிழ் நன்னாவும் துறைநகளஞ்சுக்கிலக்கிய மாணா ஈரும், பாசமயப் பஞ்சக்கணவின் பொறி பரகாலன்பறுவுல்கீஸ்* என்னும்படி நெறுமிற காட்டிதும் உத்தமமான ஆறுதின்ய சாஸ்தாங்களையாகவித்தார்.

— குமக்கேற்ற துணைவர்களையுடையமயினுலொற்றுமை —

189. (6) குறும்பு செய்கைக்கு, நியணாரன துணைவர்களோடு கூடியிருக்குந்தன்மையினுல் தூஞ்வாது ஸாம்யம். *கொத்தளமாக்கிப் பரக்கழித்துக் குறும்பு செய்கொளூர் மகஞான கண்ணான் தான் செய்யும் தீம்புகஞக்குத் தூணை வாரா னாதன்கோராயிரும் பின்னைத்தோரோடு கூடியிருந்தான்; கலியனும் நீர்மேல் தடப்பான் நிழலிலொதுங்க்குவான் தானுதுவான் தோலாவழுக்கன் முநலானவர்களைத் தமது செய்கைகளஞ்சுத் துணைவராகக் கொண்டிருந்தது சரிதாபாலித்தம்.

— கண்ணனுக்கும் கலியனுக்கும் திருநாமலையும் —

190. (7) துல்யமான திருநாமத்தை வறுநிப்பதனுல் ஏழாவது ஸாம்யம். கண்ணாபிரான் *கண்ணாவென்னும் குறுந்தெய்வர்* காங்கமெல்லாந் திரிந்து உன்கரிய திருமேனிவரட* இத்யாதிப்படியே தீல திறத்தழகார்த்தவன்; கலியன் தீல வென்று திருநாமம் பண்டத்தவர்; இராமாதூச நூற்றால்தாதியில் *தன்டமிழ் செய்த நிலன் தாக்கு உலகினினியாணை* என்ற விடத்து நிலவென்பதற்குத் திரும்புகையாற்பார்வென்று வியாக்கிபானம்.

— அபக்க்யாதி பெறுதலிலைலான ஒற்றுமை —

191. (8) நீதி நெறியெழுவினவரென்னும் அடக்க்யாதியில் ஏட்டவதான ஸாம்யம். கண்ணாவது சரிதாக்களை தோக்குங்கால் *மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர் கள் துப்பிடம் புக்குக் காங்கொடுப்பட்டைக் கிழித்துக் காம்பு துகிலவைக்கீ நிச்சலூம் தீவியகள் செய்வார்* இத்யாதி பாசுரங்களின்பாடுயே நீதிதெற்றிவழங்கியவென்று

அபக்க்யாதிக்கு இடமாயிருக்கும். கலியதூஷ்டா சீகஷ்டி தங்களிலும் [நாளை] பட்டினத்துச் செய்தி முதலானவற்குல் அதிகியினாய அபக்க்யாதிக்கு இடமிருத்தது. உண்ணமயில் இருவரிடத்திலும் அதிதிகிடையாது. கண்ணனிடத்தில் அதிதிகிடையாதென்பதை தேவிகள் யாதவாப்புதயத்தில் (4-61.) “விமோதநதே வல்லவகையிற்கிடையாத ந ப்ரஹ்மசர்யம் பிபிதே ததியம், ஸம்பத்ஸ்யதே பாலக்ஜீவ நம் தந் ஸக்ஷோத யேதைவ ஸதாம் ஸமங்கம்” என்கிற உலோகத்திலுல் உபயாதித்தனர். [“யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்வாத்- இத்யாதி மஹாபாரத ஸ்வோகம காண்க.”] கலியவிடத்தில் அதீதி கிடையாதென்பதை பட்டர் “ஸ்தபாந்தயஜிராசி மஜாப்ரதியா அபி ஸவதிகயந்திவ ரங்குரே, மஜரியன்டபவப்ரகாந் வித்தீத பாச காலகயி: ப்ரணமேமாஹி தாந்.” என்கிற பூர்வகராஜுஸ்தவ கீழைக்கத் தி நீல முதலித்தருளினர்.

— விரோதிகளை வென்றெழுபித்தத்தை விளைக்க ஓம்யம் —

192. (9) விரோதி நிரஸ்தங்குப்பாத்திலுல் ஒன்பதாவது ஸாம்யம். கண்ணன் “சீதாநாகன்பிலை: காவியகிணன் ஜூதி திபயப்படுகளைத்துவழக்கியவன்; *மலைப்பாதேஶ்வரன்னாவரும் மாதரும் மற்றும் ஸவாக்கிலைய நாற்றுஞாநம் பட்டழியச் செய்தவன்; *காட்டுநாட்ட தேநூகனும் காறிறும்புன்ஞாமுடனமடிய வேட்டையாறு வந்தவன். ஆகையாலே விரோதிதிராஸத்திபுணர்களானான். கலியாநும்* அருள்மாரி அரட்டாக்கி அடையார்சீயம்” என்றும் *நான்தார் தங்களை வேல்லும் ஆடல்மாவல்வன்களிகள்தி* என்றும் விரோதி நிரஸ்தாத்துக்கீலும் பாக்க்யாதி செந்தவர்.

— அவதாரத்தின் அவலாளந்திஞ்சன வொற்றுமை —

193. (10) அவதாரத்தில் கடைசியான தங்கமயிலுல் பந்தாவதா வாஸரம்பார். எம்பொருமாந்திராநூஷ்டா சிரிவாவதாசங்களில் க்ருஷ்ணவதாரமே கடைசியாக நிகழ்த்திருக்கின்றது. கலியனாவதாம் ஆந்வார்களுக்குள் கடைப்பட்டது. *பொய்ஜகயார் புதைத்தார் யேவார் புகழ்மழிசைக்கயயன அருள்மாதன் சோலை கோன் - நூப்யபட்டநாதன் அனபர்தான்தூரீ நூப்ராணன் நன்கயியன். ஏதியர் தொற்றுத்தடைவாயிக்கு* என்னக்கடலைகிறே. ....

— பூர்வாமாயண பாதாதிகளில் பிரதிபொற்றி —

194. இதிலூவிபுராணங்களில் நாளைட்டில் அனைக் ப்ரகோப உத்தே பங்கள் நேர்த்துவிட்டனவென்பதை அடியேன் பல நூல்களில் விலைத்திருக்கிறேன். ப்ராமரணிர்கள் அத்திட்டிக்கும் ஸ்ரீ ராமாயணபோரதாதிகளில் ஆக்காங்கு “ப்ரஸ்திப்பத்தின்ஸர்க்கா- ப்ரஸ்திப்பதோத்யாய!” என்று மகுடம் கொடுத்திருப்பதைக் காணுதின்கீரும். அத்யாய ஸர்க்கங்கள் விடக்க; ஸ்வேகங்களும் உருமாறிப் போன்றவ பல; இடம் மாவிச்சென்றங்கவ பல; அதுவே ஏடுபட்டுப் போன்றவ பல; புதிதாக வந்து புகுந்தனவாயை. இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்கள் நம்முகை பாக்கீன நூல்களுக்கு நேர்த்திருப்பதை அடியேன் விரிவுக்கு அஞ்சயமல் பல ப்ரகாணம் களில் உபயாதித்திருக்கிறேன். இந்திலூவு புராணங்களில் அடியேடு இடம் பெறுத கடைத் துறைக்காலகீடுபகார்களிடத்திலும் வினிமீமா மேடைகளிலும் வெற்றிபெற்று விளங்குவதாகப் பல பெரியார்கள் கூறுகின்றனர்.

— துவரபார சரித்திரம்பற்றி —

195. மத்ஸ்ய புராணத்தில் 185, 186 ஆம் அத்யாயங்களில் துவரபாரதானத் தின் பராம்மலையுள்ளது. திருவேங்கடமுடையான் ஸங்கிதியில் ப்ரார்த்தனையிலுள்ளது கும்பகூம்பு பல்களை ஸமர்ப்பணையும் ஒன்றூக்கத்துறை வருகின்றது. பஞ்சாங்கியிலும் தேவப்பெருமான் ஸங்கிதியில் திருமுற்றவெளியில் ஒரு சிறிய நாற்கால் மண்டபமுள்ளது; அதற்குத் துவரபாரமண்டபமென்று பெயர் வழங்கிவருகின்றது. முற்காலத்தில் துவரபார ஸமர்ப்பணை இங்கும் நடந்துவந்த நாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ண சரித்திரத்தில் ஆகரம் தெரியாத ஒரு துவரபார காத சொல்லப்பட்டு வருகின்றது. இது பல்விதமாகச் சொல்லப்பட்டு வருவதால் ஆடுயோற்ற வெருவிதத்தை உபந்யாஸத் தத்வயத்தில் விளக்கி விருப்பது காணக். ஸ்ரீராமாநுஜன் நெ. 200. பக்கம் 88.

— ஆடுயோற்ற ஸோக்கிப் பெரியார்கெய்த பரிசைகள் மூன்று —

196. இயற்பானில் பரீஷ்விகிதேவனன்று கொல்லிப் பதினெட்டாவது வயதில் பரீஷ்வித்தார் ஒருமஹான். எம்பெருமான் என்கிறுக்கிறான்? இடங்களைப் பெயர்த்துக்கொண்டு எங்கே போன்னவன்? எம்பெருமானூர் எங்கெங்கு இருக்கிறார்? என்று கேட்டார், ஆடுயோன் காற்ன விண்டகள்; (1) எம்பெருமானுக்கு இருப்பிடம்— எவ்வுந்தம் வேங்கடம் மாவிருஷ்கோலி. (2) அவன் இடங்களைப் பெயர்த்துக்கொண்டு எங்கே போனான்? *அவைதன்கெடும் வத்திரிப்பிடம் மாயன் இராமாநுசன் மனத்து* (3) எம்பெருமானூர்எங்கெங்கிறுக்கிறார்! “இன்றவன் வத்திரிப்பிடம் என்றாவிதயத்துள்ளே” என்றபடி அழுதனர் திருவுள்ளத்திலே.

— எங்கெங்கிறுக்கிறார் என்று விசேஷிருத கேள்வி. —

197. எம்பெருமானூர் எங்கிறுக்கிறாரன்று கோமல், “எங்கெங்கிறுக்கிறார்?” என்று நான் கேட்டதற்கு ஏற்ற விடை கூறவில்லையே என்றார் அந்த மஹான் இன்னும் சில ஸ்டங்களைக் காட்டவேண்டுமென்று திருவுள்ளாம் போலும் மென்றாரிக்கு உடனே விற்குாடித்தேன் *இராமானுசவெனான் குலக்கொழுத்து. ச வார்த்த மெய்த்துநானியர் யோகந்தோறும் சிருவாய்க்கொழுமியின் மணத்தருமின் விகை மன்றுமிருந்தோறும் மாமலைராள் புணர்த்த பொன்மயர்பான் பொருத்தும் பதிதொறும் புக்கு நிற்பதை விற்குாடித்தேன். ....

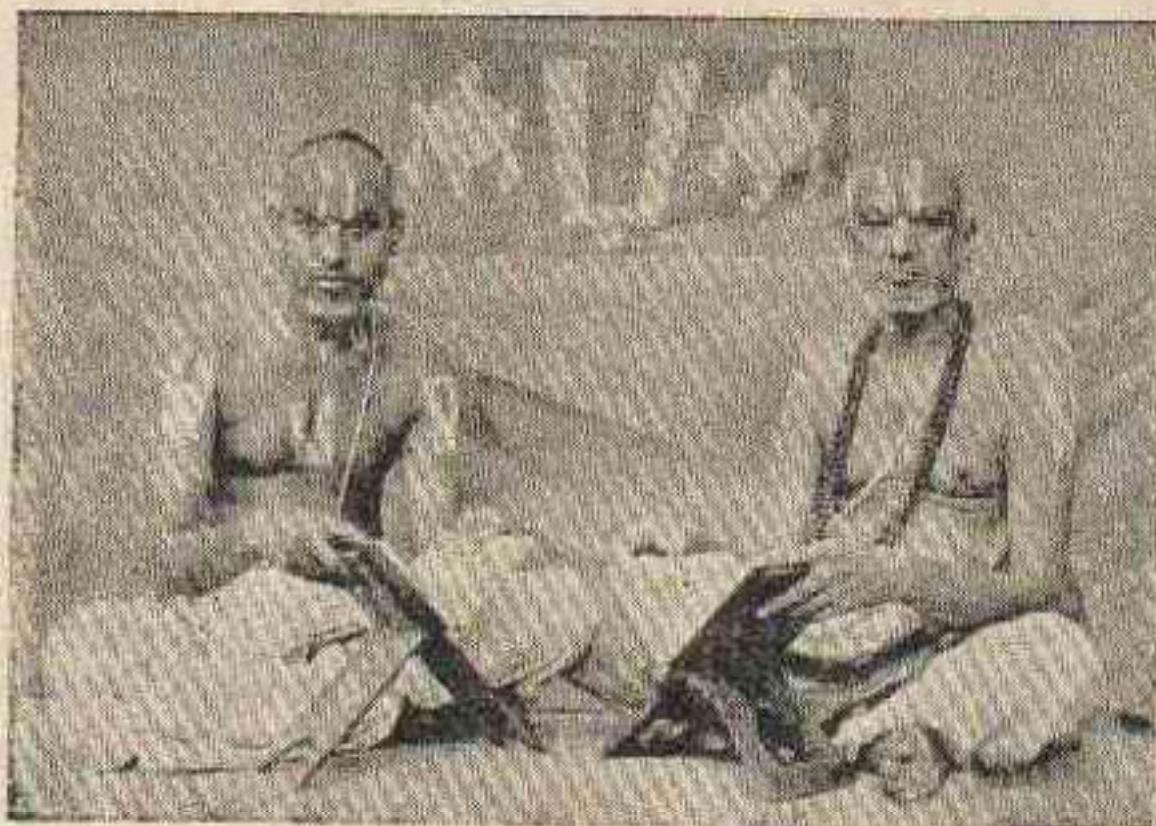
— கேஞ்சே! பார்த்துவா கேட்குடயா? —

198. இதுவும் ஒரு பரிசை. திருவாய்மொழி முதற்பத்தில் *கண்டாயே தெஞ்சே! குருமங்கள் வாய்க்கின்று, ஓர் எண்டானுமின்றியே வந்தியலுமாறு* என்ற பாகாத்துதயும், பத்தாம்பத்தில் *வாட்டாற்று அடிவண்டுக்கி மாநூலைப் பிறப்பறுப்பான், கேட்டாலே மாநெஞ்சே!* என்ற பாகாத்துதயும் சேர்த்துப் பிழைந்துகீசு. கேள்வியிலு ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி தெஞ்சே! கண்டாயே, கேட்டாலே* என்று உரைவுறு எத்தனை நாள் அனுபவித்தாலும் தேரின்று விவங்காம் பெருக்குமே!. கண்டாயே தெஞ்சே யென்கிற பாகாம் எம்பெருமானுடைய நிச்சேந்துகூக்க க்ருபைக்கு வியந்து உருகியநியிப் பேசுவது. கேட்டாயே

மடதெஞ்சே! யென்பது, தாம் ஒன்று அபேக்ஷிக்க, அவன் பலவும் உபகரித்த பெருமையைப் பேசுவது. இங்குசீட்டு பூநிலைக்கிளை அழாமல் ஸேவிக்கவுல்ல கல் தெஞ்சினாரு முள்ளேரா? ... ... — ... *

— பெரியார்களை ஸேவைஸாதிப்பிக்கும் விருந்துகள் இரண்டு —

199. அடியேன் அறுதூறு விருந்துகளை யளிக்க ஸங்கலமித்துக்கொண்டு இருந்து விருந்துகளை முடிக்குற் தருவாயிலிருக்கிறேன். இளமையிலிருந்தே

அடியேனுக்குள்ள ஓர் ஆசையை உவகமநிழம் நம்முடைய பாக்கியவரத்தினுல் இற்றைக்கும் வாழ்பவர்களான பெரியார்களைப் போகாப்படுத்தவும். கீர்த்தி மூர்த்தி களான பெரியார்களைப் போகாப்படுத்தவும் தெஞ்சுகிரம்பிய அசையுடையேன். இவ்வாசச அத்தாள் தொடர்பு இத்தாள்வையாயில் குறையற நிறைவேறியே வந்தின்றது. இவ்விழம் எம்பெருமானங்களுள்ள நிறைவேறில்லை. இவ்வேக ஸௌகா ஸாதிக்கின்ற இரு திருதாம்புகள் ஆழ்வார் திருத்தகரியில், “மாமணிவண்ணு! உண் கோயில் கணப்புக்கப்போய்” என்று பெரியாழ்வார் போகாத்தித்தடியும், “உண் கணத்தலே விருந்துவாழும் சோம்பையுகத்திபோலும்” என்று தொண்ட்டாழிப் பொடியாழ்வாராகுளிச்செய்தபடியும் ஆழ்வாருளைய நித்யகோஷ்டயை நிரந்தரமாக நிர்வாங்கித்து அத்தாளிச்செலுகம் செய்து எண்ணுவின்றுத்துள்ளுருவின்ற குமதுயாய்வே. நிருவாய்மாழிப்பேள்ளை பிரிசைலநாதர்யாஸ்வாமியும் அவருடைய திருக்குமாராங் சீராமாரிசினையும். *எந்தை தந்தைத்தத்தை தர்வைத் தர்முக்குப் பணைழ்படிகால் தொடக்கி வந்துவழிவாயியாட்செய்து எழாட்காறும் பழிப்பிக்கொம்பாங்களைன்றும் திருவாம்சத்தில் நிலகமாக விளங்குபவர்கள். .... *

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ம—சு. கோப ராமாநுஜனீயர் ஸ்வாமி —

கள் ஸ்வாமிக்குத் திருவாடி நிழலாகவும் பிரீபாத சேஷங்கரவும் மிருந்தவர்கள். ...*

ஆழ்வாரே பெறுமானுசி ஜீயர் திருவாடி கோப ஸ்வாமி.

ஸ்ரீ காஞ்சி. அல்லாவா கார்சாரீயர்

“ முதிய

அரியபேரிய அழுங்கு விருந்தல் இங்கு வழங்கு
முற்றுப்பெற்றது.

200. இஷ்கே நடு
நாயகமாக ஸேவை
ஸாக்தத்துள்ள நின்ற
ஜீயர் ஸ்வாமியில் ஸ்வ
பூர்வாக்தயத் திருந
யம் “வா வா மா மா தீஸ்
அழ்வா ஸ்வாமிக்காரி”
என்பது. ஆகூ வா வா
திருநாதி, பீ. ஜூயன்
ஞார் ஸ்வாமிநி, நந்தி
புத சீண்ணகாசாமி முத
லாகா நின்ய தேதங்க
கிள்ளாமி அரங்க நந
ாப்பன் திருவாராதன
காகாகாசாத சுட்டன்
அதுவிச் செயல் கோ
ஷ்டங்கய யலங்கரித்து
ஸ்ரீமத்பரமஹம்மேஸ்த
யாதி. வின்ன கவிபங்க
ஸ்வாமி திபாகாததி
ஏல புதீ வில் விபுத்
நார் மணங்காண மா
முளிகள் எப்பனிதி
யில் புதீ சுட்டே காப
ராமாநுஜனீயர்கள் த
திருநாமதி துட்டன
எழுந்தருளி பிருந்த
வர். திருப்பக்கத்திலும்
ஸோகை ஸா திபபலர்